Jørn Lier Horst

CASA DE VACANȚĂ

virtual-project.eu

JØRN LIER HORST

CASA DE VACANȚĂ

Original: *Vinterstengt* (2011)

Traducere din norvegiană și note de:
IVONA BERCEANU

virtual-project.eu

2017

1.

Ceața se ridica pe continent ca un văl unduitor, plutind deasupra asfaltului ca o perdea și formând cercuri lăptoase în jurul felinarelor.

Ove Bakkerud conducea cu o mână pe volan. Afară se întuneca din ce în ce mai tare.

Îi plăcea această perioadă a anului, înainte de căderea frunzelor. Aceasta era ultima sa călătorie la căsuța de vară de la Stavern, ca să bată în cuie obloanele ferestrelor, să tragă barca la mal și să încuie casa pe perioada iernii. Așteptase cu nerăbdare acest moment toată vara, pentru că era un weekend doar pentru el. Munca în sine nu-i va lua mai mult de câteva ore din această după-amiază de duminică, iar timpul care-i va rămâne va fi doar al lui.

A încetinit, cotind de pe drumul principal, și a intrat cu zgomot pe pietriș, cu farurile mașinii luminând mărăcinișul de pe marginea drumului până la locul de parcare. Ceasul de la bord indica ora 21:37. A oprit motorul și a ieșit din mașină pentru a inspira briza proaspătă a mării. Valurile care se izbeau de mal răsunau ca niște tunete îndepărtate.

Ploaia se domolise, dar rafalele necruțătoare de vânt băteau atât de tare, încât ceața începea să se risipească. Farul din Tvistein lumina apele la intervale regulate, aruncând câte-o sclipire spre stâncile ude de ploaie.

Și-a strâns mai tare jacheta pe el, s-a dus în spatele mașinii ca să ia din portbagaj plasele de cumpărături, abia așteptând să mănânce o friptură în sânge la cină și șuncă prăjită cu ouă la micul dejun. Mâncare adevărată. Și-a băgat mâna liberă în buzunarul jachetei, ca să se asigure că are cheile, și a urcat pe cărare spre căsuța construită pe terenul stâncos. După ce a făcut câțiva pași, priveliștea întregului ocean s-a deschis în fața lui. La vederea acestui peisaj, l-a cuprins un sentiment de liniște, chiar dacă totul era cufundat în întuneric.

Casa era o cabană mică de lemn vopsită în roșu, neizolată și deteriorată de mucegai, atunci când o cumpărase familia sa, cu aproape 20 de ani în urmă. Când a avut destui bani, a demolat întreaga structură și a reconstruit-o, exact pe aceeași fundație. Treptat, el și soția lui și-au creat acolo micul lor paradis. Încă din primii ani și-a dedicat tot timpul liber lucrărilor de construcție, iar locul acesta a devenit colțul său de liniște, unde putea respira în voie și se putea relaxa, un spațiu în care timpul se oprea în loc și unde orele erau măsurate de capriciile vremii, de bătaia vântului și de micile plăceri ale vieții.

A lăsat plasele de cumpărături jos, pe lespezi, și a scos cheile din buzunar. Raza farului a luminat în direcția casei și Ove Bakkerud a înțepenit, cu respirația tăiată. A strâns și mai tare cheile în mână, simțindu-și gura uscată. Apoi a simțit cum îl trec fiorii de la ceafă până în vârful degetelor.

Raza puternică a farului a străpuns iarăși întunericul, confirmând că ușa era întredeschisă, tocurile fărâmate și încuietoarea aruncată pe jos.

S-a uitat împrejur, dar n-a văzut nimic în beznă. Undeva, departe, în mărăciniș, s-a auzit o ramură care s-a rupt. Undeva, la distanță, lătra un câine. Nimic nu se mai auzea, cu excepția vântului care trecea printre frunzele tomnatice și a valurilor care se spărgeau de țărm.

Ove Bakkerud a mai făcut câțiva pași în față, a prins marginea de sus a ușii și a deschis-o. A bâjbâit în întuneric după întrerupător și a aprins becul de afară și pe cel din hol.

El și soția sa discutaseră despre faptul că așa ceva se poate întâmpla. Citiseră în presă despre cazuri în care găști de tineri au spart case de vacanță pentru a distruge mobilierul, precum și despre infractori profesioniști care au jefuit șiruri întregi de case de vacanță căutând bunuri de valoare. Totuși, nu-și putea crede ochilor că tocmai casa lor fusese spartă.

Camera de zi fusese răvășită cel mai tare: sertarele și dulapurile erau deschise, lucrurile împrăștiate pe podea, ferestrele și vesela sparte, pernele canapelelor erau aruncate peste tot prin cameră. Tot ce avea o oarecare valoare dispăruse: noul televizor plat, sistemul stereo și radioul portabil. Vitrina în care țineau vinurile și băuturile spirtoase era golită complet; mai rămăsese o sticlă de coniac pe jumătate goală. Era ca și cum locul lor special fusese violat.

A ridicat de jos vaporul ornamental din sticlă, al cărui loc era de obicei pe poliță, dar care fusese aruncat pe podea, cu o spărtură mare. Două dintre catargele vaporului se rupseseră. Și-a amintit de nenumăratele ore în care privise cum degetele bătătorite ale bunicului său transformau micile fragmente într-o navă complet echipată. În momentul în care nava a fost vârâtă în sticlă, bunicul său a tras de fire pentru a-i ridica velele.

Cu vocea tremurândă, a sunat la poliție și s-a prezentat.

— Când ați fost ultima dată la cabană? a întrebat operatorul.

— Acum două săptămâni.

— Deci spargerea a avut loc după data de 19 septembrie?

Ove Bakkerud s-a simțit brusc sleit de puteri.

— Știți dacă au fost sparte și alte case? a întrebat ofițerul de poliție.

— Nu, a răspuns Ove Bakkerud, privind pe fereastră și observând o lumină la casa lui Thomas Rønningen din depărtare. Tocmai am ajuns.

— Putem trimite mâine-dimineață o patrulă să verifice, a continuat operatorul poliției. Între timp ar fi bine să nu deranjați prea mult lucrurile.

— Mâine? Dar…

— Vă vom găsi la acest număr? Așa, vă putem suna când avem o mașină disponibilă.

Ove Bakkerud a dat să protesteze și să ceară imediat un echipaj de poliție cu câini și criminaliști, dar a tăcut. A înghițit în sec, a murmurat un *mulțumesc* și a încheiat conversația.

De unde ar trebui să înceapă? S-a dus în bucătărie ca să ia fărașul și mătura, dar pe urmă și-a amintit avertismentul polițistului de a lăsa locul faptei intact. În schimb, a aruncat o privire spre fereastra de la camera de zi a vecinului său.

S-a întrebat de ce era lumina aprinsă acolo, din moment ce Thomas Rønningen rareori venea pe timp de toamnă, având multă treabă cu show-ul său de succes de vineri seara. Cu toate astea, își luase liber pentru a sărbători seara deschiderii sezonului în august, stând lângă Ove Bakkerud la locul amenajat pentru grătar, bând coniac și povestind despre evenimentele din culise dinaintea, din timpul și de după fiecare emisie.

O umbră s-a prefigurat în lumina ferestrelor de la casa din depărtare. Poate că hoții dăduseră o spargere și acolo și poate că erau încă în zonă. A ieșit repede din casă și și-a luat lanterna de la locul ei obișnuit. Poate că poliția s-ar implica mai repede, dacă ar auzi că și casa lui Thomas Rønningen a fost spartă.

Aleea ce cobora spre mare șerpuia printre mărăcinișuri dese și crengile de nepătruns ale pinilor încovoiați. Lumina cu lanterna înspre rădăcinile alunecoase ale copacilor și spre pietriș, dar asta nu-l ferea de zgârieturile crengilor și ale acelor de pin.

Se observa lumină de la ferestrele albe, dar pe una dintre laturile casei geamurile erau prea înalte ca să poți vedea înăuntru.

A plimbat lumina lanternei de-a lungul drumului, apoi a urcat treptele de la intrarea principală. Vântul a izbit ușa cu putere de balustrada de pe verandă și Ove a simțit cum îl cuprinde o intensă senzație de neliniște, care i-a dat fiori pe șira spinării. Și-a dat seama că nu avea asupra sa niciun obiect cu care să se apere.

Lumina lanternei a căzut pe tocul ușii, unde erau exact aceleași semne de spargere ca la casa lui, dar parcă aici era ceva diferit.

Pe marginea ușii erau stropi de sânge.

2.

Fusese o zi grea.

William Wisting stătea pe canapea aplecat în față, uitându-se lung la cheia de pe masa de lângă el. Era acoperită de rugină, ceea ce însemna că nu mai fusese folosită de secole.

S-a ridicat de pe canapea și s-a dus la fereastra de la sufragerie. Pe fereastră ploaia cădea cu stropi mici și deși. Jos, în Stavern, un vehicul de intervenții străbătea străzile, despicând întunericul cu luminile sale albastre, dar era imposibil să-ți dai seama dacă era mașina poliției sau o ambulanță. A urmărit-o cu privirea până când mașina a dispărut de pe Helgeroaveien. A luat o sticlă din dulapul din colț. Era un vin spaniol, cu anul 2004 inscripționat pe etichetă, cu litere aurii. Și-a amintit că o primise toamna trecută, după ce susținuse un discurs la Asociația Oamenilor de Afaceri. Părea scumpă și spera că nu s-a stricat între timp. Cu toate că se dădea în vânt după vin, nu a avut niciodată nici timpul, nici curiozitatea necesare să se documenteze despre soiurile de struguri, producători, zone viticole, despre sortimentele de vin care se servesc la un anume fel mâncare și care dintre ele sunt vinuri de consum. Era suficient să guste un vin bun ca să-l recunoască.

— Baronul de Oña? citi el eticheta întrebător și se uită spre canapea.

Suzanne îi zâmbi, iar el îi întoarse zâmbetul. Apăruse în viața lui în urmă cu doi ani, umplând un gol imens. În urmă cu o săptămână, fusese nevoită să se mute la el, din cauza unei țevi sparte în apartamentul ei, și de atunci locuiau împreună. Deși nu-i mărturisise în mod deschis, se bucura să o aibă lângă el.

A luat paharele de vin, a privit din nou pe fereastră cu ochii mijiți, dar acum își vedea doar propria reflecție – un chip întunecat, cu ochi negri. S-a întors pe canapea și s-a cuibărit lângă Suzanne.

La televizor, la emisiunea lui Thomas Rønningen, canapeaua invitaților se umpluse cu oameni interesanți, care își spuneau opinia despre un subiect dezbătut. Lui Wisting îi plăcea genul acesta de emisiuni în care subiectele serioase se intercalau cu divertisment de bun-simț. Îi mai plăcea și prezentatorul. Cu un farmec tineresc, Thomas Rønningen știa să creeze în fața reflectoarelor o atmosferă intimă, personală, în care invitații se simțeau în largul lor. Prezentatorul se comporta adesea ca un investigator, adresând invitaților să-i întrebări bine construite, inteligente, și, în loc să-i încolțească

printr-un interogatoriu critic, obținea dezvăluiri de la ei lăsând pur și simplu discuția să curgă de la sine.

Suzanne a luat paharele și le-a pus pe masă, iar el s-a dus după un tirbușon. Înainte de a se așeza, a mai aruncat o privire pe fereastră. Încă un vehicul de urgență se ducea în aceeași direcție. S-a uitat instinctiv la ceas, reținând ora: 22: 02.

— Felicitări, atunci, a spus Suzanne, ținând paharul ca el să toarne.

— Ce vrei să spui?

— Cu căsuța, a zâmbit ea, făcând semn cu capul spre cheia de pe masă.

Wisting s-a așezat din nou pe canapea.

Își începuse ziua în biroul unui avocat din Oslo, în compania unchiului său, Georg Wisting. În vârstă de 78 de ani, unchiul Georg își petrecuse mai toată viața sa de adult construind o companie de inginerie specializată în conservarea energiei. Wisting nu înțelesese niciodată pe deplin ce presupunea acest lucru, dar știa că unchiul său a dezvoltat și patentat un echipament pentru sterilizarea și purificarea apei și aerului.

Toată viața sa, scopul unchiului Georg a fost să sfideze autoritățile, iar aversiunea înnăscută față de impozite și taxe a dus la o serie de confruntări în instanță, cu aplicarea de taxe de penalizare și sentințe cu închisoare cu suspendare.

Întâlnirea de la biroul avocatului viza testamentul lui Georg Wisting și ultima lui încercare de a se asigura că statul nu va profita în niciun fel de pe urma morții sale. Avocatul, specializat în drept succesoral, întocmise o schemă destul de complicată pentru organizarea proprietății lui Georg înainte de moartea acestuia.

Lui Wisting i-a revenit actul de proprietate al unei case de vacanță în Værvågen, la periferia orașului Helgeroa, evaluată la cel mai mic preț permis de legislație, fapt care a redus astfel la minimum taxele succesorale. Această situație i-a conferit lui Wisting un oarecare grad de bunăstare, deși banii nu erau în general o problemă pentru el. Veniturile sale erau satisfăcătoare și slujba nu-i lăsa prea mult timp la dispoziție să le cheltuiască. În plus, mai erau și ceilalți bani de la Ingrid. El și copiii primiseră un milion de coroane ca despăgubire când ea a murit în timp ce lucra în Africa la un proiect pentru *Norad,* Organizația Norvegiană de Întrajutorare, cu patru ani înainte. Deși banii respectivi erau depozitați într-un cont special, acumulându-se lunar, nu a îndrăznit să se atingă de ei.

Își aducea aminte de vremurile când erau proaspăt căsătoriți, Ingrid era însărcinată cu gemenii și facturile se adunau una peste alta. Uneori, au fost nevoiți să strângă sticlele și să le recicleze pentru a face rost de niște bani, atunci când la finele

lunii nu mai aveau niciun sfanț în cont. Acum nu se mai uita la prețuri când făcea cumpărături.

Avocatul unchiului Georg se oferise să arunce un ochi prin finanțele sale pentru a concepe un plan pentru reducerea taxelor, dar Wisting refuzase.

Celebritățile de la televizor râdeau.

— Îi invidiez pe oamenii aceștia, a spus Suzanne, arătând spre ecran.

Wisting confirmă, cu toate că nu era sigur la ce fel de oameni făcea ea referire. Era mulțumit doar să stea cu ea pe canapea.

— Oamenii aceștia care fac doar ceea ce vor, continuă Suzanne. Oamenii care îndrăznesc să-și asume riscuri, care pot să renunțe la stabilitate și siguranță în favoarea altor lucruri noi și atractive. Ca femeia aceea, Sigrid Heddal.

Wisting aruncă o privire la televizor unde o femeie care părea să aibă în jur de cincizeci de ani vorbea cu entuziasm despre ceva numit *Safe Horizon.*

— Gândește-te o clipă. Are peste cincizeci de ani și totuși renunță la un loc de muncă sigur, de manager de proiect în industrie, pentru a călători în Addis Abeba, ca să facă muncă de voluntariat pentru copiii orfani. Ăsta da curaj!

Wisting dădu din cap. Îi plăcea această latură a lui Suzanne.

— Și Tommy este genul ăsta de om.

Ea se referea la Tommy Kvanter, iubitul danez al fetei lui Wisting, Line. Acesta își dăduse demisia cu un an în urmă de la jobul său de bucătar pe un vas de pescuit[1], vânzându-și apartamentul și mutându-se cu ea. Împreună cu niște prieteni, investise banii din vânzarea apartamentului într-un restaurant din Oslo. Wisting se obișnuise cu ideea că Tommy era un visător, deși nu credea că asta este o calitate.

După întâlnirea cu avocatul, el și Suzanne au luat cina cu Line la restaurantul lui Tommy. Atunci a înțeles că era mai mult decât un loc unde lumea mânca: o clădire-restaurant cu trei etaje, numită *Shazam Station,* cu un club de noapte la subsol, o cafenea la parter și un restaurant la etaj.

Tommy, care răspundea de bucătărie și de restaurant, nu a putut să mănânce împreună cu ei, dar s-a asigurat că invitații au primit patru feluri de mâncare. Aceasta era delicioasă, nimic de zis, dar unde erau toți clienții într-o după-amiază de vineri atât de aglomerată? Doar câteva mese erau ocupate și chelnerii păreau că stau degeaba. Dacă așa se derulau zilnic lucrurile, era păcat de investiția făcută de Tommy în acest proiect.

Nu a înțeles niciodată cu adevărat ce văzuse fiica sa la Tommy. Era adevărat că putea fi atent și convingător și până și Wisting observase cât era de fermecător. Totuși, nu avea

încredere în el. Nu pentru că fusese condamnat pentru posesie de droguri și nici pentru că era egoist și încăpățânat. Wisting simțea pur și simplu că nu era genul de om alături de care fiica lui să-și clădească un viitor.

Uneori se întreba dacă scepticismul său provenea doar din faptul că Line era fiica lui, deși nu era asta. În ultimele ocazii în care îi văzuse împreună i s-a părut că și Line începuse să observe defectele lui Tommy. În plus, era mereu nervoasă pe ceva ce a spus sau a făcut Tommy. Wisting, în sinea lui, a trebuit să admită că era încântat că Line începuse să-l vadă cu un ochi critic pe iubitul ei.

— Dacă nu profiți de ocazia de-a încerca ceva nou, nu te poți aștepta să realizezi nimic, a continuat Suzanne. Ce ai de pierdut, de fapt? Indiferent de câte greșeli faci, întotdeauna afli ceva nou. Orice experiență este valoroasă, fie ea bună sau rea.

Unul dintre invitații show-ului a fost întrebat ceva la care nu a răspuns imediat și, în liniștea care a urmat, Wisting a auzit sunetul unei sirene de poliție, undeva, în depărtare.

Și-a luat paharul de pe masă.

— Te-ai gândit să deschizi un restaurant? a întrebat el.

— Oh, da! i-a răspuns ea surprinsă și zâmbitoare. Nu chiar un restaurant, mai degrabă o cafenea micuță cu o galerie de artă. Viața este prea scurtă ca să trăiesc la fel ca până acum. Să apar la birou în fiecare dimineață, să particip la întâlniri, bugete, tăieri, proiecte.

Suzanne era ofițer la protecția copilului și lucrase mult timp cu tineri care cereau azil în Norvegia. În ultimii ani, munca ei devenise preponderent administrativă și își petrecea majoritatea timpului într-un birou, fără să mai intre direct în contact cu copiii pe care dorea să îi ajute.

— Te-ai gândit la un nume pentru cafenea? a întrebat el, lăsând paharul jos fără să bea.

— Ce vrei să spui?

— Dacă ai visat să deschizi o cafenea, bănuiesc că te-ai gândit și la un nume.

Ea a dat din cap în semn de nu.

— Poate un nume diferit de *Shazam Station*?

Ea zâmbi.

— De fapt, acesta este un nume amuzant.

— Crezi?

— *Shazam* este un cuvânt magic. Persan. Sesam. Sesam, deschide-te.

— Stația Sesam?

Ea a râs și pe chip i-au apărut niște riduri fine, pornind de la tâmple până la pomeți. Ochii ei căprui au căpătat o strălucire cu totul aparte, unică, de la lumânările de pe masă.

Wisting s-a întins după paharul de vin, dar nu a apucat să-l ia, pentru că a sunat telefonul. OPERA, abrevierea internă pentru centrul de operațiuni al poliției, a apărut pe ecran. Wisting a răspuns scurt, iar operatorul s-a prezentat conform protocolului. Câteva case de vacanță din Gustand fuseseră sparte. Wisting a înțeles că mai era ceva. Într-una dintre ele fusese descoperit un cadavru.

3.

William Wisting a trântit portiera mașinii în urma sa și și-a strâns reverele jachetei ca să se protejeze de briza rece a mării.

Două mașini de poliție și o ambulanță, precum și două vehicule obișnuite erau parcate într-un spațiu îngust.

Era răcoare și aburii respirației se transformau într-un văl de ceață în fața sa. Se auzeau valurile mării undeva în depărtare și o briză umedă dinspre apă umplea uscatul cu particule mici de sare.

S-a dus la capătul parcării, de unde o alee pornea către mărăciniș, iar după alți câțiva zeci de metri se zăreau malurile stâncoase și negre care se prăvăleau în oceanul tulbure. Raza farului strălucea peste suprafața neliniștită a apei.

Chiar lângă mare, se vedea conturul unei cabane, de la ferestrele căreia se întrezărea o lumină palidă. În fața casei se zăreau luminile mai multor lanterne. Apoi s-a auzit huruitul unui generator electric, iar fațada casei s-a luminat brusc. Panglicile roșu cu alb care delimitau locul crimei fluturau în vânt, iar benzile reflectorizante străluceau pe uniformele polițiștilor. Sunetul înăbușit al radio-transmițătoarelor și telefoanelor și conversațiile purtate în șoaptă răsunau în noaptea de toamnă rece și fără stele.

Wisting și-a aplecat capul pentru a se feri de vântul aspru și și-a continuat drumul. Fusese chemat de nenumărate ori pentru sarcini similare și, cu toate acestea, primul contact cu locul unei crime era întotdeauna ceva deosebit. Nici cu trecerea anilor nu devenise imun la vederea pielii sfâșiate, a cadavrelor și la disperarea fără margini a rudelor. Văzuse nu o dată consecințele furiei irațională și brutale. Imaginile din trecut care îi reveneau în minte îl făceau irascibil și închis în sine.

În drum spre locui faptei a întâlnit doi paramedici. Cu mâinile goale, s-au apropiat de el cu expresii sobre, salutându-l doar cu o înclinare a capului. Polițistul responsabil cu operațiunile de la locul crimei a ridicat panglica pentru a-l lăsa să treacă.

Ușa de la intrare era larg deschisă, expunând tocul distrus în timpul spargerii. Înăuntru a zărit piciorul cadavrului, cu bucăți de lut lipite pe tălpile bocancilor.

I s-a făcut un rezumat care nu aducea nimic nou față de informațiile primite la telefon în urmă cu 25 de minute.

Espen Mortensen, tânărul criminalist, ajunsese acolo înaintea lui și acum urma să se echipeze cu halatul alb.

— Intri cu mine? l-a întrebat.

Wisting a dat din cap, dar s-a mulțumit să-și pună o protecție de cauciuc peste pantofi înainte de a-și urma colegul la etaj.

Încuietoarea fusese distrusă. O mulțime de așchii fuseseră împrăștiate peste tot, iar balamaua fusese sfărâmată. Stropi mari de sânge se vedeau pe treptele din piatră, iar sus pe ușă erau vizibile pete întinse, ca și când cineva s-ar fi sprijinit acolo cu mâna însângerată.

Espen Mortensen a făcut câteva fotografii, apoi a pornit mai departe cu Wisting, urmându-l de-a lungul holului îngust, în timp ce polițistul care l-a întâmpinat a rămas afară.

Victima, un bărbat, era întinsă pe burtă, într-o poziție ciudat de contorsionată, având o mână sub corp, iar cealaltă, pe care era o mănușă groasă și neagră, plină de sânge, părea să arate într-o parte. Cizmele murdare îi veneau aproape până la genunchi și pe trup avea un pulover negru, iar pe cap o cagulă.

Wisting a înconjurat cadavrul.

O baltă de sânge pornea de sub cadavru și se întindea peste podeaua din lemn, iar Wisting a fost nevoit să facă pași mari pentru a le evita.

Capul victimei era sucit într-o parte, cagula era ruptă în față, aproximativ în centrul frunții, unde pielea palidă îi atârna în fâșii pe margini și câteva fragmente de craniu se întrezăreau prin rană.

Afară, unul dintre câinii-polițiști lătra întruna, dornic să înceapă căutarea. Wisting s-a așezat pe vine, sprijinindu-și mâinile pe genunchi.

Ochii ce priveau prin mască erau larg deschiși, ieșiți din orbite, iar buzele erau strânse ca și când s-ar fi chinuit să respire.

Wisting a inspectat cadavrul circa un minut, apoi s-a ridicat și a analizat încăperea. Sângele țâșnise de-a lungul pereților cu lambriuri, lăsând semne nedeslușite. Se distingea însă urma unei mâini pline cu sânge în mai multe locuri, precum și pe ușă. Părea că victima încercase să se prindă de ceva înainte de-a se prăbuși. Niște urme de pantofi porneau din baltă spre ușă. Oricine fusese aici, călcase în sânge înainte să fugă.

— Cine l-a găsit? a strigat Wisting către polițistul aflat în capătul scărilor.

— Vecinul lui, a răspuns polițistul, arătând înspre căsuța aflată mai sus pe deal. A fost o spargere și acolo.

— El a intrat aici?

Polițistul în uniformă a clătinat din cap.

— Nu a mers decât până sus, la capătul scărilor.

Wisting a rămas în picioare, încercând să-și facă în tăcere o imagine de ansamblu, voind în același timp să-și fixeze în

minte detaliile ce puteau fi cruciale pentru investigația care va urma. Asta era ceva la care, de obicei, excela. Primele impresii de la locul faptei, coroborate cu anii de experiență ca detectiv, puteau duce adesea la construirea unui cadru preliminar care să susțină, în final, o ipoteză.

Locul faptei semăna cu o operă de artă, în care fiecare detaliu, fiecare trăsătură de penel, putea să dezvăluie informații prețioase despre artist.

A inspectat cu privirea și camera de zi. Cabana de vară era amenajată cu stil, cu mobilier contemporan îmbinat cu piese de mobilier antic, în culori strălucitoare și frumos asortate.

Dovezile jafului erau evidente. Sertare și dulapuri deschise, cabluri care atârnau de pe măsuța din colț, unde fusese televizorul, și câteva pete gri se observau de-a lungul zidurilor unde fuseseră agățate tablourile.

Oftând și clătinând din cap, Wisting s-a întors la cadavru. Nu înțelegea care era legătura dintre toate acestea, dar nici nu putea spune ce nu se potrivea.

— Ați găsit arma? a întrebat.

Espen Mortensen a dat din cap, pasând întrebarea polițistului de afară.

— Câinii sunt acum în căutare, a zis acela.

— Dar unealta cu care a fost spartă ușa? a întrebat Wisting, arătând tocul distrus.

Mortensen a făcut semn că nu.

— Aceea poate fi arma crimei. Legiștii ar putea spune mai multe, dar pare o lovitură puternică cu un obiect ascuțit, o rangă, de exemplu.

— Nu crezi că el este hoțul? a întrebat Wisting, făcând semn înspre cadavru.

— Poate că a fost surprins și a scăpat ranga?

Wisting a dat neîncrezător din cap. Nu exista niciun indiciu cum că avusese loc vreo încleștare, în afara loviturii fatale. Pe perete două dintre picturi rămăseseră neatinse și pe jos, o pereche de pantofi de alergat erau sprijiniți de ușă. În cuier se aflau două haine de ploaie și nicăieri în altă parte a casei nu mai văzuse alte urme decât cele pe care le analizase deja.

— Și unde sunt bunurile furate?

— Poate că a mai făcut un drum, a sugerat polițistul care stătea afară. A venit înapoi ca să mai ia din lucruri.

— Poate, a murmurat Wisting, foarte îngândurat. A cui este, de fapt, cabana?

— Nu ți-a spus nimeni? Este a lui Thomas Rønningen.

— Vedeta TV?

Colegul său a dat din cap.

4.

După ce i-a încredințat locul crimei lui Mortensen, Wisting a ieșit în spațiul deschis din fața cabanei. Începuse din nou să plouă și apa picura de pe marginea șepcii de poliție a ofițerului care se ocupa de caz.

— Ce altă cabană a mai fost spartă? l-a întrebat Wisting.

Ofițerul s-a răsucit spre nord, arătând spre o casă aflată mai sus pe povârniș. Casa se contura perfect pe fundalul cerului întunecat și se vedea că are lumină la ferestre. Pe o culme era un portdrapel, cu un steguleț fluturând în vânt.

— Numele proprietarului este Ove Bakkerud. El a anunțat poliția. A venit de la Oslo în urmă cu o oră și a descoperit că i-a fost spartă casa. Apoi a mers la cabana vecină și a descoperit cadavrul.

Wisting și-a șters stropii de ploaie de pe față.

— Alt caz mai avem?

S-a întors cu spatele pentru a se feri de ploaie și polițistul a scos un carnețel.

— Casa lui Jostein Hammersnes.

A indicat cu degetul arătător peste umărul lui Wisting.

— Are o cabană acolo și a sunat la poliție să raporteze jaful cam la aceeași oră la care am fost anunțați despre cadavru. Ar putea fi mai multe spargeri, dar acestea două sunt cele despre care știm. Acum trebuie să mergem din ușă în ușă.

— Ce ați făcut cu casele?

— Le-am izolat.

Wisting a dat din cap. Aveau cel puțin trei locuri între care exista o legătură, fapt care le oferea șanse întreite să găsească urmele făptașului, o rară ocazie pentru un punct de plecare.

— Am chemat criminaliștii din întreaga regiune.

— Și proprietarii?

— Suntem pe cale să-i cazăm la un hotel din Stavern. Puteți să-i interogați acolo mâine-dimineață devreme.

— A văzut vreunul ceva?

Ofițerul a făcut semn că nu, voind parcă să adauge ceva, când au fost întrerupți de interferențele din căști. Le-a vârât mai adânc pentru a auzi mai bine.

— Patrula canină a găsit o ieșire în partea estică. Au descoperit un telefon mobil pe una dintre cărările unde erau urme, i-a comunicat ofițerul. Întreabă ce e de făcut cu el.

— Să marcheze locul și să-mi aducă telefonul, a ordonat Wisting.

Ofițerul a transmis mesajul mai departe și, la scurt timp, un tânăr polițist a sosit în fugă, cu telefonul într-o pungă

transparentă din plastic, specială pentru probe.

— Bateria este aproape descărcată, a zis agentul, înmânându-i lui Wisting telefonul. Ar trebui să-l verificați înainte să se descarce complet. S-ar putea să avem nevoie de codul PIN pentru a-l reporni.

Wisting a luat punga și, prin învelișul de plastic, a găsit butonul care a aprins ecranul. Familiarizat cu opțiunile meniului de la Sony Ericsson, a găsit repede lista de apeluri, dar acolo nu apărea niciun apel. A revenit la meniul principal și a deschis mesageria. Era un singur sms, primit la 16:53. Scria doar un număr: *2030.*

Mesajul fusese trimis de la un număr din străinătate format din nouă cifre.

În folderul cu mesaje trimise erau două către același număr: primul transmis la 16:54 – *OK* –, iar următorul la 20:43 – *I am here*[12].

Wisting a căutat și în alte fișiere, dar cele trei mesaje erau singurele informații păstrate. A considerat că *2030* era un mesaj referitor la un anumit moment al zilei la care răspunsul a fost *OK* și apoi, utilizatorul telefonului a trimis un mesaj în care spunea că a ajuns la locul de întâlnire. *I am here.*

— Îl voi lua cu mine și-l voi încărca, a spus Wisting, băgând telefonul în buzunarul jachetei. Poate primesc și alte mesaje la noapte.

O rafală puternică de vânt l-a făcut pe Wisting să dârdâie de frig în timp ce trecea în revistă întreaga zonă în miez de noapte: stânci întunecate, un pâlc de pini lăsați la mila vântului și tufișuri de ienupăr unduindu-se în briza mării. Nu trecuseră mai mult de trei ore de la incidentul soldat cu moartea unei persoane. Criminalul putea să fie încă în apropiere.

— Primim ajutor de la forțele aeriene, l-a informat agentul, de parcă i-ar fi ghicit gândurile.

— Bine, a dat din cap Wisting; nu intenționa să aștepte.

Voia să meargă acasă pentru a-și schimba hainele, apoi să se ducă la secție.

A urmat exact același traseu ca la sosire. Un grup de jurnaliști se adunase lângă locul de parcare. Unul dintre fotografi a îndreptat aparatul foto spre chipul serios și încruntat al lui Wisting. Pe când deschidea portiera mașinii, a fost asurzit de zgomotul unui elicopter care se apropia, zburând aproape de pământ, dinspre est, cu reflectoarele cercetând terenul și atrăgând atenția reporterilor.

Și-a smuls jacheta de pe el în viteză, a aruncat-o pe bancheta din spate și apoi s-a așezat la volan. Străpungând întunericul, farurile mașinii au luminat zona dens împădurită de lângă aleea îngustă, pavată cu pietriș.

Brusc ceva a lovit parbrizul cu un zgomot înfundat. Wisting a călcat frâna și mașina a derapat pe drum. Urme de sânge și o pereche de aripi negre s-au lipit de geam: probabil lovise o pasăre. A pornit sistemul de curățare a parbrizului și a privit cum ștergătoarele înlătură mizeria.

A pornit mașina din nou, dar n-a apucat să plece, că o altă pasăre a izbit mașina. Ca o minge neagră, aceasta a spintecat aerul, apoi a ricoșat în capotă și a dispărut peste parbriz.

A mers mai departe pe drumul accidentat. După câteva sute de metri aleea se intersecta cu drumul principal dintre Helgeroa și Stavern, unde Wisting a făcut dreapta.

Un văl dens de ceață plutea deasupra asfaltului negru și frunzele ude erau suflate de vânt, lipindu-se pe parbriz și pe ștergătoarele aflate în mișcare.

După încă 100 de metri a observat o mișcare la marginea drumului și a încetinit. Un bărbat care mergea împleticit a apărut pe partea opusă a șoselei. Bărbatul și-a făcut mâna streașină la ochi pentru a se feri de farurile mașinii. Instinctiv, Wisting a trecut la faza scurtă și, în același moment bărbatul și-a dus mâna la piept și a căzut în genunchi. Wisting a oprit mașina, a privit în oglinda retrovizoare și a ieșit. Era o porțiune izolată de drum. Wisting s-a aplecat deasupra individului.

— Ești bine? l-a întrebat, dar n-a primit niciun răspuns, așa că a dat să îl întoarcă.

Bărbatul s-a întors brusc cu fața la el, cu privirea împăienjenită de neliniște și spaimă. Din senin, Wisting s-a trezit cu un pumn drept în față și s-a clătinat. Au urmat alți doi pumni, apoi bărbatul s-a ridicat în picioare.

Wisting a-ncercat să-l prindă, dar bărbatul s-a desprins, voind să lovească din nou, fără să reușească de data aceasta. Wisting și-a revenit puțin și i-a tras un pumn în abdomen. Bărbatul s-a prăbușit la pământ, chinuindu-se să respire. Wisting s-a grăbit să-l pună jos, însă el însuși a fost surprins de o avalanșă de lovituri, una drept în gură. A căzut în genunchi, iar gura i s-a umplut de sânge.

Bărbatul s-a dus în fugă la mașină și s-a urcat la volan, a călcat accelerația și a pornit în trombă către Wisting. Farurile l-au orbit pe acesta din urmă, dar s-a rostogolit în afara drumului și a stat nemișcat în timp ce mașina a trecut pe lângă el. După câteva secunde, ochii i se readaptară la întuneric. Totul în jurul său avea diferite nuanțe cenușii, dar a văzut becurile mașinii sale îndepărtându-se în zare.

S-a ridicat cu greu, scuipând sânge și înjurând cu putere, dându-și seama că-și lăsase mobilul în mașină. Se auzea elicopterul care cerceta litoralul. A scuipat sângele din gură și a privit în urma lui, încercând să-și amintească unde se afla cea

mai apropiată casă. Apoi a decis să meargă în direcția în care dispăruse mașina. Zece minute mai târziu, a zărit luminile unei ferme și a grăbit pasul.

Ferma, o clădire albă cu două etaje și cu scări generoase, un hambar vopsit în roșu și două dependințe, avea în mijlocul curții un stejar secular cu o coroană impresionantă.

În hambar, caii nechezau neliniștiți, simțind prezența unui străin.

O pisică alb cu gri și cu ochi galbeni s-a holbat la el de pe ultima treaptă. Apoi s-a furișat în altă parte, luând de pe covorașul de la intrare o pasăre moartă, neagră, cu cioc ascuțit.

Pe o latură a ușii albastre era o plăcuță din ceramică pe care scria numele locatarilor. A apăsat soneria, apoi și-a dus mâna la față, simțind cât era de tumefiată și dureroasă. O ușă s-a auzit deschizându-se undeva în interior și în spatele ochiurilor pătrate de geam de la verandă s-a întrezărit o mișcare.

Un bărbat cu o barbă impunătoare și roșcată i-a deschis ușa, postându-se în prag pentru a-și studia musafirul.

— Sunt de la poliție, s-a prezentat Wisting, căutându-și legitimația în buzunarul pantalonilor, dar pe urmă și-a amintit că o pierduse odată cu mașina.

Salutând cu o mișcare a capului, bărbatul s-a dat un pas în spate pentru a-i permite musafirului să intre. Wisting se ocupase de atâtea cazuri mediatizate, încât majoritatea locuitorilor din zonă îl cunoșteau din vedere.

— Ce s-a întâmplat? s-a interesat individul, închizând ușa.

Wisting nu avea niciun chef să explice.

— Trebuie să dau un telefon, l-a rugat el.

Bărbatul a scos un telefon mobil din buzunar.

— Nu arătați prea bine, a comentat el. Vreți să mergeți până la toaletă?

Wisting a refuzat, dar a luat mobilul și a tastat numărul dispeceratului de la poliție. Descrierea celor întâmplate a fost scurtă și la obiect. Omul bărbos stătea în picioare holbându-se și, după ce Wisting a terminat convorbirea, l-a întrebat dacă-i mai putea fi de ajutor cu ceva.

— Aveți o mașină?

Bărbatul a zis că da și și-a luat jacheta.

— Este în hambar.

Wisting l-a rugat să-l ducă acasă, dar nu avea nici cheile de la apartament, pentru că erau pe același breloc ca și cheile mașinii. Cardul de acces în secția de poliție era ascuns în portofel, lângă actul de identitate. A fost nevoit să sune la ușa propriului apartament. Suzanne a deschis cu precauție.

— Doamne, a făcut ea îngrijorată, prinzându-l de braț. Arăți îngrozitor!

— Este o nebunie, a răspuns Wisting, zâmbind pentru prima dată.

S-a dus la baie, și-a scos hainele ude și pătate de sânge și i-a explicat repede ce se întâmplase.

— Poți să-mi aduci niște haine curate? a rugat-o el.

Ea i-a adunat mai întâi hainele murdare de pe jos.

— Să nu le speli, a zis el, dând drumul la apă. Pune-le acolo la uscat pentru că o parte din sânge ar putea fi a lui.

Apa s-a încălzit repede, iar el a închis ochii, aplecându-se în față spre jetul de apă.

— Ar trebui să mergi la urgență, l-a sfătuit Suzanne.

El a șters oglinda de aburi și s-a privit în ea.

— O să văd. Poți să-mi chemi un taxi?

— Măcar lasă-mă să arunc o privire la rana aceea.

Wisting n-a protestat și a oprit dușul. Ea i-a întins un prosop de pe suport, apoi s-a dus după trusa de prim ajutor. El încă nu se îmbrăcase și Suzanne s-a uitat la rănile de pe față.

— Crezi că el a fost?

— Cine să fie?

— Criminalul!

Apăsă pe rană vată îmbibată în antiseptic.

— Crezi că te-ai bătut cu criminalul?

Era întrebarea pe care și-o pusese deja și el.

— Nu știu.

— Rana asta nu arată prea bine, a spus ea, luând un mic plasture autoadeziv. Dar cred că va fi în regulă.

Wisting a sărutat-o în semn de mulțumire, și Suzanne i-a atins pieptul cu mâna, plimbând-o în jos spre abdomen, ca pentru a-i aminti ce pierde. Zâmbind, a sărutat-o din nou și a început să se îmbrace.

— Ai sunat după taxi?

— Pot să te duc eu, a răspuns ea. N-am mai băut după ce ai plecat tu.

5.

Venit cu o jumătate de oră mai devreme, Nils Hammer l-a ajutat pe Wisting să intre în clădire.

Hammer era un bărbat masiv, cu trăsături dure, cu cinci centimetri mai înalt decât Wisting. Deși avea reputația unui om singuratic, era un investigator talentat care-și lua munca în serios, era perseverent și pasionat de ce făcea. Ca și Wisting, Hammer putea deveni obsedat de rezolvarea unui caz și, împreună, cei doi au pierdut nenumărate nopți la secție, printre diagrame uriașe, teorii complexe și căni de cafea amară. Nils Hammer era unul dintre primii colegi pe care îi solicita când se forma o echipă de cercetare.

— Torunn este pe drum, a spus el.

Mirosea puțin a bere, dar nu părea amețit. Mulți polițiști fuseseră nevoiți să-și schimbe planurile pentru seara de vineri.

— OK, a aprobat Wisting cu o mișcare a capului.

Gândul că Torunn Borg va participa în etapa preliminară a cercetărilor era reconfortant. Eficientă și meticuloasă, era întotdeauna extrem de profesionistă.

— Vom face o ședință când ajunge ea.

— Am inițiat căutările pentru telefonul tău, a continuat Hammer în timp ce urcau scările spre departamentul de investigații.

Lui Wisting îi scăpase total acest aspect. Mobilul lui transmitea încontinuu un semnal și compania de telefonie îl putea localiza prin stațiile de bază. Gândul acesta îl entuziasma și-i dădea speranță.

— Este undeva aici în oraș, a zis Hammer. Telenor conectează chiar acum anumite relee, pentru a-l localiza cu precizie.

— Când putem spera să primim un răspuns?

Hammer a ridicat din umeri.

— În 15–20 de minute, cred. Sperăm că mașina nu mai este în mișcare.

Wisting i-a mulțumit și a intrat în biroul său, unde a pornit computerul. Cât a așteptat să se deschidă, a dat câteva telefoane. Primul apel a fost către Christine Thiis, avocata proaspăt numită în funcție ca succesoare a lui Audun Vetti, care fusese avansat și părăsise secția de poliție.

Renumita avocată a apărării, venită de la Oslo, a făcut o schimbare de carieră și s-a mutat din marele oraș. Fiind de departe cea mai potrivită pentru post, a acceptat acest loc de muncă mai puțin solicitant, ca procuror în cadrul poliției[3].

Acum coordona toate cazurile și era purtătorul oficial de cuvânt al secției.

Christine Thiis a răspuns chiar de la primul apel.

— Am încercat să dau de tine, a spus ea pe un ton puțin ridicat și încordat. Trebuie să aflu ce se întâmplă.

Dregându-și vocea, Wisting i-a expus situația în trei minute. Și-o imagina în timp ce vorbea, roșie în obraji din cauza adrenalinei, cu ochii căprui atenți.

— Ești bine?

— Da, da, sunt bine, mulțumesc! a asigurat-o Wisting.

Auzea cum căuta printre hârtii; probabil că își luase notițe cât timp vorbise el.

— Nu avem nimic clar încă, dar suntem abia la început.

— Bine, atunci nu voi veni. Copiii dorm și nu-i pot lăsa singuri.

— Vom avea nevoie de un avocat aici, a adăugat Wisting. Vrei să întreb dacă poate prelua altcineva cazul?

— Nu, a răspuns ea sec. Am chemat-o pe mama. Vine de la Lillestrøm și ajunge aici în câteva ore. Pentru moment, vreau să mă ții la curent prin telefon.

Asigurând-o c-o va informa dacă se va întâmpla ceva deosebit, Wisting a încheiat conversația. Următoarea persoană pe care trebuia s-o contacteze era Thomas Rønningen. Era sigur că numărul de telefon al faimoasei gazde a talk-show-ului televizat nu era public, așa că a sunat direct la televiziunea națională NRK. S-a prezentat și a precizat că era foarte important să ia legătura cu Thomas Rønningen.

Doamna din tura de noapte de la recepție părea o angajată cu experiență. Și-a cerut scuze, spunând că nu avea datele de contact. O auzea tastând la calculator.

— Am un număr de mobil și adresa de e-mail a agentului său, Einar Heier. Le doriți pe acelea?

— Voi nota numărul de telefon.

Ea i-l dictă.

— Mulțumesc. Emisiunea din seara aceasta, știți când a fost înregistrată?

— Este în direct.

— Ce înseamnă asta?

— Obișnuiam să înregistrăm emisiunea cu o zi înainte, dar asta însemna să pierdem o parte dintre subiectele importante de actualitate. Acum programul este înregistrat cu 4 ore înainte de difuzare și nu este editat.

Wisting a făcut un calcul în minte.

— Deci asta înseamnă că înregistrarea s-a terminat în jurul orei 18:00?

— Corect, a spus ea, șovăind puțin. Doriți să discutați cu cei de la pază?

— Oh, nu. Dacă trebuie, revin eu cu un telefon.

După ce a închis, l-a sunat pe impresarul vedetei. Acesta a răspuns cu o falsă amabilitate. Wisting s-a prezentat din nou, solicitând datele de contact ale lui Thomas Rønningen.

— Pot să vă dau un număr de mobil, dar nu sunt sigur că va răspunde.

— Nu?

— Îl sun de obicei după ce se termină emisiunea ca să-i spun cum mi s-a părut, dar astăzi nu mi-a răspuns.

Wisting s-a uitat pe fereastră și a văzut un elicopter care zbura la joasă înălțime deasupra fiordului.

— Când ați vorbit ultima dată cu el?

— Ieri. Pot să știu ce se întâmplă?

— Căsuța lui de vacanță din Helgeroa a fost jefuită.

— Am înțeles. Atunci sunt sigur că va fi recunoscător dacă l-ați suna.

Impresarul i-a dictat numărul.

— Dacă nu răspunde, trimiteți-i un mesaj scris ca să-l informați.

— Mulțumesc.

— Pot să vă mai ajut cu ceva? Ceva concret în legătură cu spargerea?

— Pentru moment nu, dar voi reveni cu un telefon, dacă e cazul.

Afară, elicopterul survola zona încontinuu, plimbându-și conul de lumină al reflectoarelor de-a lungul coastei. Wisting s-a ridicat de la birou și l-a sunat pe Thomas Rønningen. Imediat a intrat mesageria și Wisting a memorat numărul după ce a închis.

Vocea lui Nils Hammer la interfon a străpuns liniștea din cameră:

— Ți-au localizat telefonul. Pare să fie în afara orașului, la Revet.

Elicopterul s-a înclinat puțin și a pornit spre est. Revet fusese inițial o plajă cu nisip care lega Lågen de fiordul Larvik, dar în prezent era o zonă portuară și industrială importantă. Acolo erau multe locuri în care ai fi putut ascunde o mașină, dar exista o singură ieșire din oraș.

— Securizăm un perimetru în jurul cheiului canalului, a raportat Hammer.

Wisting și-a întors privirea de la elicopter, uitându-se la propria imagine reflectată în geam. Stropii de ploaie îi distorsionau conturul feței, făcându-l să pară un străin pentru

el însuși. Pleoapele ca de plumb i se închiseseră și le ținu așa, încercând să-și adune gândurile.

Aceasta era prima lui investigație de anvergură după ce revenise dintr-un prelungit concediu medical. Și-a considerat mereu munca o provocare și se simțea foarte motivat de ceea ce făcea, dar vara trecută, copleșit de prea multe sarcini de lucru și cu resurse fizice tot mai reduse, s-a îmbolnăvit. Suprasolicitarea constantă a condus la epuizarea fizică și psihică.

A fost plecat timp de trei luni și, când a revenit, văzând că nu fusese deloc indispensabil, a reușit să delege responsabilitățile și să colaboreze mai eficient cu colegii la rezolvarea unui număr semnificativ de cazuri.

Acum, conștient de corpul său, se întreba dacă era pregătit pentru așa ceva. După ce s-a hotărât, s-a dus să-și ia jacheta de pe spătarul scaunului și a pornit încrezător spre ușă.

6.

Ploaia cădea șiroaie pe parbriz atunci când Wisting a ieșit cu mașina din garajul poliției. A pornit ștergătoarele care aruncau ritmic stropii într-o parte și alta. Apa de pe șosea se revărsa peste borduri, formând bălți adânci acolo unde gurile de scurgere nu mai făceau față potopului.

A mers de-a lungul străzii Prinsegata, iar la semafor a cotit la stânga pe lângă benzinărie. O ceață rece învăluise străzile pustii.

Drumul până la Revet nu i-a luat mai mult de trei minute. A fost oprit la un baraj rutier, unde două mașini de poliție erau așezate nas în nas, iar o treia se afla în fața lor.

Un agent de poliție ud leoarcă s-a apropiat, cu mâinile pe pistolul-mitralieră atârnat la piept. Când Wisting a lăsat în jos geamul mașinii, colegul său l-a salutat ducându-și două degete la șapcă.

— Ceva noutăți? l-a întrebat Wisting.

Polițistul a clătinat din cap. Un elicopter survola zona în cercuri largi.

În oglinda retrovizoare, Wisting a observat farurile altei mașini și agentul de poliție s-a uitat în aceeași direcție. Lângă ei a oprit un Golf roșu și din el a ieșit în grabă Garm Søbakken, de la ziarul local.

— Ce se petrece? a-ntrebat acesta.

Polițistul în uniformă n-a răspuns, așa că jurnalistul s-a uitat la Wisting.

— Căutăm o mașină furată, i-a explicat acesta.

— Cu elicopter și agenți înarmați?

Polițistul în uniformă și-a reluat locul la barajul rutier. Wisting i-a făcut semn din cap. Ar fi trebuit să pregătească un comunicat de presă înainte să plece, dar bănuia că altcineva de la centru se ocupase deja de acest aspect. Presiunea din partea presei ar fi fost imensă dacă puținele detalii pe care le aveau ar fi devenit publice. Editorii de știri nu-și puteau dori mai mult. Un caz de omucidere combinat cu o știre despre o celebritate.

— Trebuie să dăm o declarație de presă în curând, a zis el.

De obicei nu era atât de expeditiv, dar îi era rușine că presupusul criminal scăpase furând tocmai mașina polițistului care conduce ancheta. Jurnalistul de la *Østlands-Posten* a-ndreptat camera spre blocajul rutier, prinzând elicopterul în fundal.

Deodată, mașinăria enormă a plonjat ca un vultur care se năpustește asupra prăzii, înainte de a se ridica din nou,

luminând un punct fix de la sol. Pilotul elicopterului i-a anunțat pe polițiștii de la sol:

— Fox 05, aici Eli.

— Fox 05, s-a auzit cu pârâituri prin stația radio a poliției.

— Am zărit o mașină suspectă sub reflector. Termoviziunea indică faptul că motorul este cald. Nu sunt semne de viață.

— Recepționat, vedem unde sunteți.

Una dintre mașinile de la filtrul rutier și-a pornit motorul. Wisting s-a năpustit spre ea și a sărit pe bancheta din spate.

Șoferul s-a întors și l-a salutat, îndreptându-se spre conul de lumină venit dinspre elicopter. Au trecut pe lângă clădirea Color Line, prin dreptul portului de containere, lăsând în urmă depozite, ateliere și macarale pe șenile. În ploaie, felinarele înalte de pe stradă erau învăluite într-o ceață aurie.

Mașina lui Wisting fusese abandonată pe câmp, lângă un vagonet încărcat cu blocuri de piatră. Rafalele de vânt purtau picurii de ploaie paralel cu asfaltul. Wisting a inspectat mașina. Într-adevăr, fusese abandonată.

Din partea opusă a sosit un alt vehicul de poliție care a oprit la 20 de metri distanță de mașina lui Wisting. Din ea au coborât trei bărbați și a avut loc un schimb succint de replici prin stațiile de emisie-recepție. S-au apropiat de vehicul cu armele scoase, iar doi polițiști din mașina cu care venise Wisting au format un dispozitiv defensiv.

Imediat ce au constatat că nu era nimeni înăuntru, unul dintre ei s-a poziționat cu arma spre portbagaj, în timp ce altul l-a deschis din interiorul vehiculului. A urmat un mesaj scurt:

— Totul este în regulă.

Un agent din cealaltă mașină a adus un câine, în timp ce Wisting s-a apropiat de automobil. Jacheta sa îmbibată cu apă rămăsese pe scaunul din dreapta și Wisting a scos-o de acolo. Sub ea era punga de probe cu telefonul mobil. Bateria mai avea puțină energie, dar nu erau mesaje sau apeluri ratate.

Unul dintre polițiști a luminat compartimentul cu o lanternă Maglite.

— Ce să facem cu mașina?

Wisting a scrutat interiorul. Cheile erau încă în contact și materialul gri de pe scaunul șoferului era pătat cu noroi și lut.

— Trebuie s-o ducem la expertiză. Te ocupi tu de asta?

Colegul său a aprobat dând din cap în timp ce verifica interiorul cabinei cu lanterna.

— L-ai rănit? a-ntrebat, îndreptând lanterna către câteva pete negre de pe scaun.

Wisting a dat ocol mașinii.

— Nu suficient.

— Ăla pare să fie sânge.

Wisting a reconstituit mental evenimentul: imaginea bărbatului căzut la pământ, îmbrăcămintea neagră și mănușile, nimic care să indice că omul era rănit. În lupta scurtă i-a întrezărit fața, dar ceea ce își amintea era numai expresia. Bărbatul părea înspăimântat, panicat.

— Mă întreb de ce a venit cu mașina până aici, a spus polițistul, întrerupând gândurile lui Wisting.

— Trebuie să fi fost preluat de un complice.

Elicopterul de deasupra s-a îndepărtat pentru a-și continua căutările. Wisting și-a răsucit gulerul hainei și s-a întors la mașina de poliție. Această pistă părea să ofere prea puține indicii.

7.

La întoarcere, Wisting a căutat în agendă numărul lui Thomas Rønningen și l-a sunat din nou. Vocea din mesajul de întâmpinare al mesageriei era la fel de clară și entuziastă, cum o știa de la televizor.

De data aceasta, a așteptat până la intrarea tonului, a lăsat un mesaj scurt și numărul său de mobil, apoi s-a întors în garajul poliției.

Torunn Borg era deja în birou, doar cu veioza aprinsă pe masă – un cerc de lumină galbenă revărsându-se peste hârtii. O mână îi era așezată peste hârtii, cu cealaltă își sprijinea capul. O buclă i se revărsa pe umărul drept.

Când l-a zărit pe Wisting, s-a îndreptat imediat de spate.

— Mă bucur să te văd, a spus el.

— L-am rugat și pe Benjamin Fjeld să vină, a zis ea, dându-și părul după ureche.

Wisting a aprobat din cap. Era o idee bună. Benjamin Fjeld se transferase de la forțele de ordine, dar era în perioada de probă la urmăriri penale de aproape șase luni și până acum îi lăsase o impresie bună. Era motivat și avea un bagaj vast de cunoștințe, o capacitate deosebită de muncă, o înclinație aparte de a observa detalii, dar și o rară abilitate de a face conexiuni. Era curios și avea un fel neconvențional de a gândi. Cu toate acestea, îi lipsea experiența unui caz complicat, precum acesta. De asemenea, Wisting avea o slăbiciune pentru tânărul de 26 de ani, idealist și hotărât, pentru că îi amintea de el însuși când fusese de vârsta acestuia.

Wisting s-a așezat pe scaunul din fața ei.

— Ce am aflat până acum? l-a întrebat Torunn Borg.

— Nu prea multe.

Nils Hammer li s-a alăturat și s-a rezemat de un fișet, sorbind dintr-o cană de cafea.

— Totuși, se pare că totul a început cu spargerea a trei case de vacanță.

— Șase, a precizat Hammer. Patrula canină a luat urma și a mai descoperit alte trei căsuțe sparte cu o rangă sau ceva de genul ăsta.

— Mai multă muncă pentru criminaliști, a spus Wisting.

— Este un întreg echipaj acolo care face verificări din casă în casă, a adăugat Hammer.

— Am verificat trecutul tipului care a găsit cadavrul, a spus Torunn Borg. Ove Bakkerud are o firmă de contabilitate în Oslo. Are cabana de peste 20 de ani. Căsătorit, cu doi copii adulți. Fără antecedente penale.

Wisting a dat din cap. Adesea, persoana care alerta poliția în legătură cu o infracțiune gravă se dovedea mult mai implicată decât lăsa să se înțeleagă. Până acum nu reușiseră să stabilească vreo neconcordanță în declarația lui Ove Bakkerud.

— Dar ceilalți vecini?

Torunn a răsfoit printre hârtii.

— Jostein Hammersnes: divorțat recent, are două fetițe, casa este în coproprietate, lucrează la o companie IT din Bærum. Are câteva amenzi de circulație. Asta-i tot.

— Cel mai interesant lucru este probabil identitatea victimei, le-a sugerat Hammer. Ar fi putut fi vorba de o neînțelegere privată. Doi hoți se ceartă într-o anumită privință și unul îl ucide pe celălalt.

Wisting i-a făcut semn să continue.

— Ucigașul fuge, atacă un șofer oarecare și îi fură mașina.

— Dar de ce nu și-a folosit propria mașină? Trebuie să fi avut o dubiță ori un camion încărcat cu bunurile furate.

— Vehiculul ar putea fi încă acolo, a sugerat Torunn Borg, și poate cheile se află în buzunarul victimei.

— În acest caz, va trebui să așteptăm mai întâi autopsia, a suspinat Hammer. Mortensen nici măcar nu va da jos cagula victimei ca să vadă cine este.

— Nu cred că ne-ar ajuta prea mult chestia asta, pentru că probabil este complet desfigurat, zise Wisting.

S-a ridicat în picioare și a scos din buzunar punga cu telefonul mobil găsit în apropierea cabanelor.

— Poți să afli vreo informație de aici? a întrebat el, întinzându-i telefonul lui Hammer. Vreau să știu pe unde a umblat în ultimele 24 de ore.

Nils Hammer a lăsat jos ceașca de cafea și a luat telefonul.

— Dar adu-ți aminte să-l încarci înainte ca bateria să se descarce de tot, a adăugat Wisting.

— Lasă-mă câteva ore, a spus Hammer și a părăsit biroul.

Torunn Borg s-a răsucit spre ecranul computerului.

— La ce lucrezi? a întrebat-o Wisting, sprijinindu-se de tocul ușii.

— Am făcut o listă cu toate spargerile date la casele de vacanță din zona Østland în ultimele trei săptămâni. Mă gândesc că există o legătură între cele șase sau șapte spargeri date într-o zi și încă tot pe-atâtea în următoarea.

— Est-europeni?

— Probabil.

Wisting a rămas în cadrul ușii. Furturile calificate comise de persoane provenite din zonele sărace ale Europei de Est constituiau o problemă din ce în ce mai gravă pentru poliție. Apăreau încontinuu grupări și metode noi. Unele grupări erau

specializate în furtul de cosmetice și lame de ras din magazine, altele furau motoarele bărcilor andocate, unele furau din magazine de electronice, în timp ce altele se concentrau pe vile sau pe grupuri izolate de case de vacanță. Bandele se perfecționau constant, iar poliția rămânea parcă mereu în spate.

— Există urme sau alte indicii în celelalte cazuri?

— Încă nu am găsit nimic, dar voi continua cercetările.

Exprimându-și aprecierea pentru inițiativa ei, Wisting a pornit spre biroul său, dar între timp i-a sunat mobilul.

— Comunicat de presă?

Wisting a recunoscut vocea persoanei de la centrul operațional din Tønsberg, către care erau direcționate toate solicitările mass-media. Emiterea unui comunicat de presă ar reduce presiunea asupra dispeceratului central.

— Vreo sugestie?

— Ca de obicei.

Directorul operațional a citit răspicat de pe o hârtie:

— A fost demarată o investigație de către poliția districtului Vestfold, după ce o persoană a fost găsită moartă într-o casă de vacanță în apropiere de Helgeroa, în Larvik. Poliția a primit o sesizare vineri, 1 octombrie, puțin după ora 22:00. În prezent, nu putem divulga nicio altă informație despre caz. O conferință de presă va avea loc la secția de poliție din Larvik la ora…?

Wisting s-a așezat la birou și a aruncat o privire spre ceasul de pe perete.

— Ora zece. Cred că am putea să le mai dăm câteva informații. Confirmă că am început anchetarea unei omucideri și că polițiștii caută unul sau mai mulți autori, cu elicoptere și câini.

— Bine. Precizăm că dorim să primim informații în legătură cu vehicule sau ceva de genul acesta?

Wisting a decis că era prea devreme să solicite detalii concrete. Au dat publicității ora și locul omorului. Știa din experiență că oricine văzuse ceva neobișnuit va contacta oricum poliția.

— Nu. Nu încă. Îmi veți trimite o copie când va fi transmis?

— Da. Va fi gata în câteva minute.

Persoana de la centrul operațional a închis fără să mai salute.

Wisting a pornit calculatorul și s-a lăsat pe spătarul scaunului.

În vremurile în care își începuse activitatea la departamentul de urmăriri penale, la mijlocul anilor ’80, toate rapoartele erau bătute la mașină. Abia în urmă cu zece ani i se repartizase

fiecărui ofițer câte un calculator. Carnețelele de la cazurile importante la care lucrase, conținând însemnări în timp real de la investigarea dosarelor, erau organizate pe rafturile dulapului din spatele său. Erau menționate numele verificate, unele încercuite sau legate de altele cu ajutorul liniilor și săgeților. Acolo își notase gânduri și ipoteze de lucru sau sarcini de îndeplinit. Multe cazuri s-au apropiat de soluționare datorită hărților mentale transpuse pe hârtie.

În prezent și acest aspect al muncii era schimbat. Fuseseră introduse mijloace computerizate speciale și existau camere virtuale de proiect în care toate informațiile puteau fi împărtășite între cei care lucrau la investigație. Informațiile astfel adunate trebuiau să asigure baza pentru analizarea cazului. Toate documentele privind cazul erau înregistrate și toți indivizii implicați sau menționați într-o formă sau alta erau trecuți într-un registru special. Softuri de date asigurau efectuarea unei investigații comprehensive și eficiente din etapa inițială până la finalizarea anchetei, scopul fiind o privire de ansamblu completă, verificabilă, obiectivă și profesionistă.

S-a logat la baza de date, așteptând ca programul să pornească, și s-a apropiat de ecran. Apoi s-a rotit pe scaun, a deschis dulapul din spatele său și a scos un carnețel nefolosit cu coperte groase. A luat un creion negru din sertar și a deschis la prima pagină goală, scriind: *Cine?*

Pentru moment, nu era preocupat de motivul sau de metoda prin care a fost ucisă victima. Principala sarcină era să descopere identitatea victimei. Răspunsul putea să îi conducă direct la găsirea criminalului.

Și-a scos ochelarii, de care era acum dependent, și a continuat să scrie. Timp de aproape o oră a notat cuvinte-cheie despre sarcini de serviciu urgente. A subliniat elementele mai importante și a adăugat comentarii pe margine, în timp ce anumite cuvinte-cheie erau însoțite de explicații și înțelesuri suplimentare. A schițat săgeți și simboluri și a trecut în revistă aspectele prioritare și cele care puteau fi amânate deocamdată.

Prima pe listă era colectarea probelor electronice, informație valoroasă care trebuia înregistrată cât mai repede. Înregistrările camerelor cu circuit închis de la benzinării erau șterse după o săptămână. Înregistrările vehiculelor în tranzit din diversele puncte de plată pe autostradă se păstrau ceva mai mult timp. Situația era similară cu cea a datelor de trafic din rețeaua de telefonie mobilă. Adesea nu știau cu exactitate ce să caute în etapele preliminare ale cercetărilor, dar dacă nu reușeau să obțină toate informațiile electronice, curând ele urmau să devină imposibil de recuperat.

Expertiza medico-legală era crucială, îndeosebi pentru stabilirea identității victimei, dar, de asemenea, ar putea fi găsite fire de păr, fibre sau alte urme care să-l lege direct de făptuitor. Rănile, hematoamele și leziunile post-mortem erau și ele informații importante care contribuiau semnificativ la stabilirea succesiunii corecte a evenimentelor.

Adesea expertiza medico-legală oferea răspunsuri cu privire la ce se întâmplase, dar investigatorii nu aveau cum să știe dinainte ce tip de probe vor rezulta și procurorii nu se puteau baza pe ideea că vor obține dovezi concludente din autopsie. Era necesar să acorde o atenție deosebită investigării tactice.

Trebuia să planifice și o strategie în privința presei. Până acum, aceasta consta din două cuvinte: deschidere și sinceritate.

Era prima conferință de presă condusă de către Christine Thiis. Din acel moment până la finalizarea anchetei, ea era oficial responsabilă pentru urmărirea penală. Acum urma să învețe foarte multe lucruri în ritm accelerat și Wisting spera ca ea să se ridice la înălțimea așteptărilor. Această crimă, implicând un bărbat decedat descoperit în casa de vacanță a uneia dintre cele mai cunoscute vedete TV ale țării, urma să fie o știre de senzație care va capta interesul presei.

A încercat iar să-l sune pe Thomas Rønningen, dar a intrat robotul de pe căsuța vocală. În loc să-i lase un mesaj nou, a preferat să îi trimită un sms.

S-a ridicat de pe scaun și s-a dezmorțit înainte să iasă pe coridor și să meargă spre sala de conferințe unde găsi cafetiera pe jumătate plină. Și-a luat o cană de pe raft și a umplut-o, privind spre ușă. Apoi a auzit niște pași.

Era Espen Mortensen, și Wisting i-a întins cana lui. Wisting și-a luat alta pentru el.

— Ați terminat cercetările la locul faptei?

Criminalistul a clătinat din cap.

— Am ridicat cadavrul. Voi pregăti câteva fotografii și voi scrie un raport-sinteză pe care le voi trimite împreună legiștilor. Am stabilit o întâlnire cu echipa de Identificări Persoane[4] din cadrul Kripos[5], pentru că vor participa și ei la autopsie.

S-au așezat cu toții la masa de conferințe.

— Ați mai descoperit ceva? i-a întrebat Wisting.

Mortensen a dat din cap.

— Nu este așa cum am crezut inițial.

Wisting l-a privit cu atenție.

— A fost împușcat. Când l-am întors, am găsit o plagă mare la nivelul stomacului.

Wisting și-a imaginat intrarea însângerată de la cabana în care fusese găsit bărbatul: sângele de pe scări și întins pe tocul ușii, mănușile pline de sânge și balta de sânge de sub cadavru.

— Înseamnă că a fost împușcat înainte de a intra în casă, de unde rezultă că nu am identificat încă locul faptei.

Mortensen a adăugat:

— Focurile au fost trase în altă parte. A reușit să se târască până la cabană, unde a continuat lupta. Judecând după urmele de sânge împrăștiate pe pereți, înseamnă că a fost lovit cel puțin de trei ori.

— S-a găsit arma?

Espen Mortensen s-a ridicat în picioare.

— Nu, nici arma de foc, nici cea cu care au fost aplicate loviturile.

S-a dus spre ușă cu cana în mână.

— Și este dificil de spus care e cauza morții. A fost împușcat și apoi lovit până a rămas fără cunoștință? S-ar putea să fi murit ca urmare pierderii sângelui prin împușcare, dar și loviturile puteau fi fatale la rândul lor. Și nu putem fi siguri că persoana care l-a împușcat a fost și cea care i-a aplicat loviturile.

Wisting a rămas nemișcat după plecarea tânărului criminalist. Era cert că întregul caz devenise și mai complex.

8.

Line nu voia să meargă la culcare, dar i se închideau ochii, așa că s-a întins pe canapea și a tras o pătură peste ea. A trezit-o telefonul mobil la ora 04:23. O durea coloana în zona cervicală și avea gâtul uscat.

Inițial, a crezut că este Tommy care-i trimite mesajul obișnuit, cerându-și scuze că întârzie și spunându-i că va ajunge acasă în curând, dar s-a înșelat. În schimb, era o alertă roșie emisă de *NTB,* un serviciu la care se abonase, notificând-o despre o știre de ultimă oră. O numeau așa pentru că literele utilizate pentru alimentarea fluxului informativ de pe ecranele enorme din studiouri erau pe fond roșu. Întotdeauna era mare agitație când o știre importantă, la care lucraseră ziariștii, era adusă la cunoștința publicului și agenția de știri recunoștea meritele ziarului.

Și-a mijit ochii la ecran. *NTB: Poliția din Vestfold confirmă anchetarea unei omucideri după ce un cadavru a fost găsit într-o casă de vacanță. Forțe de poliție înarmate încearcă să îl găsească pe autor cu câini și elicoptere.*

Și-a deschis laptopul ca să verifice cum reflectase acest caz ziarul la care lucra ea. Deja publicaseră o fotografie dramatică a unui polițist în civil stând în fața panglicii de delimitare a locului crimei care se unduia în bătaia vântului. În fundal era un elicopter suspendat în aer. Poza fusese făcută de un fotograf independent. Titlul avertiza publicul cu privire la un criminal care era dat în căutare. S-a uitat să vadă cine e autorul și a constatat că pontul îl aflase unul dintre jurnaliștii lor mai experimentați, de serviciu în redacția ediției online a ziarului. Din moment ce ofițerii erau înarmați, era logic să întrebi dacă situația prezenta pericol pentru public și, atâta timp cât poliția nu putea garanta siguranța, respectivul titlu alarmant era justificat.

A citit în diagonală scurtul articol, constatând că nu oferea de fapt mai multe elemente decât mesajul succint primit de la *NTB.* Poliția nu dezvăluise nimic și ziarul online *VG Nett* urma să ofere mai multe detalii ulterior.

Apoi a verificat și relatările altor ziare despre aceeași știre. *Dagbladet* ilustrase articolul cu o hartă, în timp ce *Aftenposten* avea doar text. În ceea ce privește conținutul, niciunul nu avea detalii suplimentare.

Line era angajată la *Verdens Gang* de doi ani și ceva, dar în acest scurt răstimp reușise să câștige mai multe premii jurnalistice. Nici nu se gândea să lucreze în alt domeniu. Pentru ea, jurnalismul devenise mai mult decât o sursă de

venit. Să fii jurnalist era un stil de viață. S-a gândit la fierberea din redacție, dar s-a bucurat că tocmai își luase liber. Îi plăcea să lucreze la astfel de cazuri, dar momentan avea prea multe pe cap.

Dinspre stradă s-a auzit sunetul unei portiere trântite, iar ea s-a dus la fereastră ca să arunce o privire. Felinarele stradale valsau în vânt, iar asfaltul era acoperit de apă, deși ploaia se mai domolise puțin.

Tommy a parcat într-un loc gol perpendicular pe blocul în care locuiau. Acum era lângă mașină, căutându-și în buzunarul hainei un pachet de țigări. A scos o țigară și, atunci când a aprins-o, trăsăturile sale s-au conturat în lumina brichetei. S-a uitat în sus spre apartament și ea s-a tras înapoi puțin, ca să fie sigură că nu o vede.

Apoi a părut foarte grăbit să scoată telefonul, care probabil că suna în buzunarul pantalonilor. A vorbit la mobil, gesticulând de zor, apoi s-a uitat în jur. Văzând că nu e nimeni, a deschis iar portiera și a intrat în mașină, ca să se asigure că nu îl aude nimeni. După ce a ieșit a doua oară, a stins țigara pe asfalt, strivind-o sub călcâi.

Line a luat o ceașcă și o farfurioară de pe masa din sufragerie și tocmai le ducea la bucătărie când a intrat Tommy. A zâmbit când a dat cu ochii de ea.

— Nu te-ai culcat? a-ntrebat el.

Ea a dat din cap, evitându-i ochii căprui pătați. Chiar și acum se emoționa ori de câte ori Tommy intra în cameră, dar de data asta era hotărâtă să se lase condusă de rațiune.

El a încercat să o sărute, dar ea s-a ferit ca să evite mirosul de tutun. Râzând de ea, și-a aruncat haina pe un scaun. Pe dedesubt purta doar un tricou alb care era mulat în jurul brațelor sale puternice.

A deschis frigiderul și și-a luat o bere. Apoi a luat un deschizător din sertar, lăsându-l pe masă împreună cu capacul sticlei. Musculatura gâtului îi ieșea în evidență în timp ce înghițea berea.

— Cum a mers cina cu tatăl tău? a-ntrebat el, sprijinindu-se de blatul din bucătărie. I-a plăcut mâncarea?

Trăgând adânc aer în piept, Line a pronunțat cu grijă propoziția care aștepta, pregătită, în sinea sa, de ceva timp.

— Nu mai putem continua așa.

El a privit-o cu atenție, surprins.

— Ce vrei să spui?

— Nu ești niciodată acasă și nu știu unde ești sau ce faci. El a măsurat-o cu privirea.

— Conduc un restaurant, a încercat el să se eschiveze.

— Nici pe acolo nu prea ești. Nu știu ce faci. Nu-ți cunosc prietenii sau persoanele cu care îți petreci timpul.

Tommy a luat o înghițitură de bere.

— Nici tu nu prea ai fost interesată să îi cunoști. Accentul său danez era mai pronunțat atunci când se enerva.

Line și-a ridicat mâinile în aer mirată.

— Nu am fost foarte interesată să ajung să îi cunosc mai bine pe cei pe care i-am întâlnit, a admis ea. Dar nu asta este ideea.

— Și care este ideea?

— Noi doi. Nu vezi că ne îndepărtăm unul de altul?

— Nu este doar vina mea. Nici eu nu știu întotdeauna când ești acasă. Uneori pleci câteva zile la rând pentru câte un subiect.

— Asta este jobul meu.

— Și *Shazam Station* este jobul meu. O fac pentru noi, știi, chiar dacă nu sunt plătit pentru fiecare oră petrecută acolo.

— Pentru noi? Cu ce ne-am ales? Profit nu există. Locuiești în apartamentul meu și îmi conduci mașina.

A luat capacul sticlei de pe blat și l-a azvârlit în coșul de gunoi.

— Nu contribui deloc la această casă.

El a pus sticla jos și a pășit spre ea.

— Va fi mai bine, a spus el, încercând să o îmbrățișeze.

Ea s-a eliberat din brațele lui pentru că mai auzise placa asta înainte.

Primele șase luni petrecute cu Tommy au fost senzaționale. Abia dacă mai mânca sau dormea, simțind că fiecare oră fără el era o pierdere de vreme. Era îndrăgostită până peste urechi și protestele prietenelor ei erau foarte enervante. Kaja, una dintre prietenele cele mai bune ale lui Line de la ziar, a venit la ea acasă într-o după-amiază, cu o sticlă de vin și cu cele mai bune intenții. După câteva pahare, Kaja i-a dat un sfat realist și a făcut niște observații pertinente cu privire la trecutul lui Tommy, mai exact la lipsa lui de educație și de relații familiale și i-a sugerat că nu era cel mai potrivit partener pentru Line. Seara s-a încheiat cu Line dând-o afară pe ușă, ofensată de lipsa de încredere în ea, și mai sigură decât oricând de sentimentele ei pentru Tommy.

Dar acum că intensitatea iubirii lor pălise, trebuia să admită cu reticență că avusese și Kaja o fărâmă de dreptate. Lipsa de educație și câteva greșeli făcute în trecut nu erau o problemă în sine, dar părea că Tommy îi tăinuia perioade întregi din viața lui, iar în ultimele luni neliniștea a prevalat în fața fericirii. Cu o săptămână în urmă făcuse ceva ce și-a jurat că nu va mai face niciodată – i-a verificat mesajele lui Tommy, în timp ce el

făcea duș. Tremurând, a citit mesajele primite, căutând răspunsuri la întrebările care o măcinau zi și noapte, dar nu a aflat nimic. Nu a găsit niciun indiciu de infidelitate, doar întâlniri de afaceri și mesaje inofensive de la persoanele implicate în afacerea *Shazam Station.* După aceea, i s-a făcut rușine și singura cale pentru a uita de greșeala și neliniștea sa a fost să se abandoneze în brațele lui Tommy.

Era conștientă că totul părea un clișeu, dar asta nu schimba deloc situația. Obișnuită să își controleze viața, încă de după moartea mamei sale înțelesese cine era și ce era bine pentru ea. Totuși, acum se afla pe punctul de a se dezintegra și lucrurile nu mai puteau continua așa. A decis că avea nevoie să rămână singură pentru o perioadă, să facă sport și să descopere ce fel de viață voia cu adevărat. În prezența lui Tommy trăia de pe o zi pe alta; îi copiase obiceiurile și devenea evident că nu asta era calea spre o viață armonioasă. Era puternică, dar avea nevoie de o oarecare stabilitate acasă. Și așa la muncă avea parte doar de evenimente surprinzătoare și subiecte grotești. Avea nevoie să se simtă în siguranță cu cel mai apropiat și drag om, dar alături de Tommy nu se simțea așa, pentru că el era ca un jucător care își ține mereu cărțile lipite de piept și care comunică mai curând fizic decât verbal. Părea îngândurat și neliniștit, dar refuza să recunoască faptul că avea ceva pe suflet.

— Relația noastră nu mai merge, repetă ea.

— Ce vrei să spui?

— Noi doi, a afirmat ea, arătând cu degetul de la el înspre ea. Nu mai știu dacă asta este ceea ce îmi doresc.

El a tăcut și a rămas neclintit în picioare, ținând strâns sticla de bere pe care o luase din nou și lipind-o de piept în timp ce se uita la ea.

— Am nevoie de timp pentru mine însămi, a declarat ea.

Aceasta era o formulă mai delicată de a-și anunța intențiile. Totuși, a observat o urmă de neliniște în privirea lui. Ea a spus tot ceea ce avea de spus și, odată ce a rostit primul cuvânt, celelalte au urmat de la sine. Trebuia să-și păstreze calmul.

— Nu înțeleg, a spus el.

— Poate chiar asta este problema, a sugerat ea.

El era gata să spună ceva, dar i-a zbârnâit telefonul. A citit mesajul și a ridicat privirea la ea.

— Putem să vorbim despre asta mâine? a întrebat el, punând jos sticla de bere.

— Pleci iar?

— Sunt ceva probleme la *Shazam,* a spus el. Au nevoie de mine.

Ar fi dorit să îi spună că și ea avea nevoie de el, dar nu mai era adevărat.

— Nu voi fi aici când te întorci, i-a răspuns ea.

El a oftat, continuând să stea în picioare, cu jacheta în mână.

— Nu putem discuta despre asta?

— Am spus tot ce aveam de spus. Plec de acasă pentru o vreme.

— Și atunci ce vrei?

— Vreau să vii înapoi să îți iei lucrurile și să te muți în altă parte.

Ea a rămas cu brațele încrucișate, în timp ce Tommy o fixa cu privirea. Apoi a făcut stânga-mprejur și a plecat.

9.

Cu puțin înainte de ora șase, Wisting s-a lăsat pe spătarul scaunului din birou și a închis ochii. De multe ori își adunase forțele în acest mod și știa că o jumătate de oră de somn era suficientă pentru tot restul zilei. A adormit, dar s-a trezit după douăzeci de minute cu un ciocănit la ușă. Îndreptându-se, și-a dres vocea și a salutat-o pe Christine Thiis.

Proaspătul procuror s-a așezat față în față cu el, privindu-l serioasă. Starea ei de spirit era întotdeauna trădată de ochi. Deschiși și direcți, ochii ei erau că ai unui copil inteligent, dornic să învețe.

— Cum sunt copiii? a vorbit Wisting înainte ca ea să rupă tăcerea.

Pentru o clipă ea a părut că nu înțelege întrebarea, după care a zâmbit.

— Sunt bine. Dorm acum. A venit mama și va sta peste weekend. Chiar și săptămâna viitoare, dacă e nevoie.

— Asta-i bine, a fost de părere Wisting.

În cele patru luni de când venise, Christine Thiis nu spusese nimic despre tatăl copiilor. Știau doar că era avocat de drept comercial în Oslo, dar nu a zis nimic referitor la împărțirea custodiei. Wisting avea impresia că mariajul era un subiect pe care ea nu era deloc dispusă să îl abordeze, ca și cum ar fi constat numai din amintiri triste pe care își dorea să le uite.

— Cum merg lucrurile aici? a întrebat ea.

Wisting și-a atins bărbia.

— Ca de obicei: complex și confuz.

Pe chipul ei se citea îngrijorarea și el și-a dat seama că ea nu mai participase la o astfel de investigație.

— Întotdeauna este așa la început. Treptat lucrurile se vor lămuri.

I-a prezentat succint schimbările de peste noapte, lăsându-și ochii s-o studieze în loc să îi întâlnească privirea pătrunzătoare. Avea părul scurt și castaniu cu bucle rebele. Avea buze moi și cărnoase și pistrui pe nas. A simțit brusc că își pierde concentrarea, lovit de un gând involuntar, întrebându-se ce fel de bărbat putuse să renunțe la ea. Apoi i-a prezentat mai departe raportul și a încheiat cu descoperirea plăgii împușcate pe corpul victimei.

— Avem vreo teorie?

— Nu chiar, a răspuns Wisting. În această etapă preliminară avem doar presupuneri.

— Dar trebuie să ai niște idei cu privire la ce s-ar fi putut întâmpla.

Wisting a analizat implicațiile întrebării ei. Construirea unui caz doar pe speculații era ca și cum ai fi turnat gaz pe foc, calea sigură spre dezastru.

— Este evident, desigur, că există o legătură între spargerile de la casele de vacanță și omucidere. Totul va deveni mai simplu odată ce stabilim identitatea victimei.

— Și când o vom afla?

— Poate să dureze. Autopsia va începe în câteva ore. Ne vom întâlni acolo cu echipa care face identificarea, din cadrul Kripos. Vor începe prin a-l dezbrăca. Din momentul în care vom avea o fotografie a chipului de sub cagulă vom ști mai multe, dar nu este sigur că ne va spune ceva important. Nu va fi neapărat cineva pe care îl cunoșteau deja. Este posibil să nu fie nici măcar norvegian. Dacă suntem norocoși vom găsi în buzunarul lui un act de identitate ori altceva care să ne conducă mai departe. Dacă suntem cu adevărat norocoși, detaliile sale se vor regăsi în registrul de amprentare. Atunci vom avea răspunsurile până la finalul acestei zile.

Christine Thiis s-a ridicat.

— Când te întâlnești cu investigatorii?

Wisting s-a uitat la ceas.

— Într-o jumătate de oră în sala de conferințe.

— Atunci ne vedem acolo.

Chestorul-șef de poliție s-a dus spre ușă.

— Mai este ceva, a spus Wisting în urma ei.

— Da?

— Responsabilitățile procurorului includ și legătura cu media.

Christine Thiis a dat scurt din cap, dând la iveală totodată o ușoară nesiguranță.

— O conferință de presă a fost programată la ora zece.

— Sper că mă vei însoți.

— Da.

Wisting a zâmbit.

— Normal, a încredințat-o el, zâmbind.

•

Cu câteva minute înainte de ora șapte, investigatorii s-au strâns în sala de conferințe. Wisting a mers la toaletă unde s-a stropit pe față cu apă rece, privindu-și chipul în oglindă câteva secunde. Era palid la față, puțin buhăit, avea părul vâlvoi și ochii încercănați. S-a șters pe mâini cu un prosop de hârtie, după care l-a aruncat la coșul de gunoi și s-a alăturat colegilor lui.

Cineva pornise televizorul și Wisting s-a oprit în cadrul ușii ca să urmărească reportajul despre cazul în lucru.

Pe ecran, patru polițiști cărau o targă acoperită, așezând-o într-o mașină mortuară, în timp ce un reporter relata informațiile despre caz. În colțul de jos al imaginii comentariul său era scris cu litere îngroșate: ALERTĂ! UN CAZ DE OMOR ÎN LARVIK.

Reportajul a continuat cu fotografii cu elicopterul poliției, dresorii de câini și ofițerii de poliție echipați cu veste antiglonț și armament, în timp ce pe fundal rula un interviu telefonic în care Christine Thiis făcea câteva comentarii despre caz. Wisting și-a recunoscut propriile cuvinte din ședința pe care o avusese cu ea. Reportajul s-a încheiat cu imaginea mașinii mortuare îndepărtându-se. Christine Thiis a spus că victima nu a fost încă identificată și că ancheta va progresa considerabil de îndată ce autopsia va fi finalizată și se va stabili identitatea victimei omorului.

Se descurcase bine, s-a gândit Wisting. Vocea ei nu a trădat nicio urmă din anxietatea pe care o citise el în ochii ei.

Crainicul le-a promis telespectatorilor că vor continua să difuzeze știri pe parcursul zilei și vor reveni cu o transmisie în direct de la conferința de presă de la ora zece.

Televizorul a fost oprit când Wisting a intrat în sala unde, la o numărătoare rapidă, erau douăzeci de persoane în total. Dresorii de câini stăteau pe scaune aliniați de-a lungul zidului, împreună cu alți membri ai echipei operative care lucrase toată noaptea. Anchetatorii care urmau să prezinte cazul stăteau în jurul mesei de conferințe. Comandantul secției de poliție se așezase deja în capăt, iar Christine Thiis stătea pe locul pe care îl ocupa de obicei Wisting la astfel de întruniri.

El s-a așezat pe locul liber de lângă ea. Afară, întunericul toamnei urma să mai dăinuie preț de o oră.

— Bine ați venit, a spus el, mulțumind polițiștilor care făceau ture suplimentare.

Nils Hammer a pornit proiectorul și o hartă de ansamblu a zonei dintre fiordul Hummerbakk și Nevlunghavn a apărut pe ecran. Într-un punct din interiorul golfului numit Ødegårdsbukta era marcată o cabană de la marginea mării.

Wisting și-a dres vocea înainte de a prezenta faptele cât mai succint cu putință, judecând după expresia celor din sală. L-a identificat pe liderul echipei operative în scaunul de lângă rândul de ferestre și făcu un semn cu capul în direcția lui.

— Care sunt ultimele detalii de la locul faptei?

Polițistul masiv și-a pus ceașca de cafea între picioare și și-a scos carnețelul.

— Am întrerupt căutările presupusului autor cu o jumătate de oră în urmă, a explicat el, răsfoind paginile. După cum știți, nu au dat roade, nu am făcut nicio arestare și nu avem nici

arma cu care a fost comis omorul. Între timp au apărut câteva aspecte interesante. Criminaliștii probabil vor avea mai multe de spus despre ele, dar eu voi spune doar atât. Au fost multe persoane la locul faptei. Câinii au luat urma în toate direcțiile, de la cabană la cabană. Cred că vorbim de cel puțin patru sau cinci seturi de urme de pantofi.

Wisting a luat câteva notițe. Deși informația urma să fie inclusă într-un raport mai târziu în cursul zilei, era, totuși, folositor să o consemneze încă de pe acum.

— Urmele se opresc la un capăt sau altul al drumului, deci au avut o mașină.

— Ați găsit vreo mașină?

— Am verificat mai multe. Întotdeauna sunt câteva mașini parcate în dreptul cabanelor și pentru toate vehiculele avem explicații. Veți primi o listă detaliată, dar vorbim despre proprietari de case de vacanță, pescari, ornitologi și fermieri. Niciunul nu a auzit și nu a văzut nimic.

Șeful echipei operative și-a luat cana de cafea și a răsfoit notițele.

— Cea mai interesantă descoperire este cea pe care am făcut-o chiar înainte de a termina, a spus el și a luat o înghițitură de cafea. La Smørvika am găsit trei cartușe goale.

Wisting s-a întors spre harta de pe zid din spatele său în timp ce Nils Hammer a plasat cursorul pe un mic golf la est de Ødegårdsbukta. Zona din jur era hașurată în verde, indicând o rezervație naturală. Cabana în care fusese găsit cadavrul era cea mai apropiată locuință, la o distanță de 5–600 de metri.

— Cartușele se aflau pe mijlocul cărării și erau destul de recente. Pe una dintre marginile drumului este un petic de pădure și două dintre cartușe erau pe frunzele proaspăt căzute. Am izolat zona și le-am acoperit cu o prelată, astfel încât criminaliștii să le poată studia când vor avea timp.

— Asta-i bine, a zis Wisting. Excelent.

Nu aflase până acum despre descoperirea cartușelor și relatarea șefului echipei operative îi ridicase moralul. Încărcătorul pistolului, capsele, percutoarele și degetele, toate lasă urme pe cartușele armelor. Această descoperire însemna o probă vitală.

Le-a mai acordat încă 15 minute polițiștilor care lucraseră pe timpul nopții, pentru a relata ideile și impresiile lor, înainte de a le mulțumi pentru ajutor și de a reduce astfel numărul participanților. În astfel de cazuri, era reticent în a divulga anumite informații de față cu anumiți colegi, dacă nu era absolut necesar. Intra în această categorie ceea ce numise în carnețelul său *Pista Telefonică.*

A prezentat pe scurt circumstanțele în care fusese descoperit telefonul de către patrula canină.

Nils Hammer a așezat mobilul, aflat încă într-o pungă de probe transparentă pe masă, în fața lor.

— Am reușit să îl încarc, i-a spus lui Wisting. Este un mesaj în memorie, a continuat el, privind spre cei care încă nu aflaseră detaliile. A fost recepționat ieri la 16:53. 2030.

— Oare se referă la o oră? a sugerat Christine Thiis.

— Probabil. La acest mesaj a fost recepționat răspunsul „OK". Mai târziu, la 20:43, utilizatorul a comunicat *I am here.*

Christine Thiis și-a continuat raționamentul cu voce tare:

— Mai întâi a fost un mesaj referitor la momentul unei întâlniri și mai târziu o confirmare că persoana respectivă a ajuns la destinație.

Apoi s-a aplecat peste masă și a luat telefonul, ca și cum ar fi putut să afle mai multe astfel.

— Și eu am interpretat în același mod, a afirmat Hammer.

— Ora indicată de telefon este corectă? a întrebat Torunn Borg.

— Aproximativ. Este în urmă cu 37 de secunde.

— Cine este titularul abonamentului? a întrebat Christine Thiis.

Hammer i-a luat telefonul, ca și cum i-ar fi fost teamă să nu-l strice.

— Aici devine interesant, a replicat el. Acest detaliu complică puțin cazul.

Aplecându-se înainte, Wisting aștepta nerăbdător continuarea.

— Are o cartelă preplătită din Spania, a explicat Hammer.

— Spania?

— Da, numerele sunt spaniole, atât al expeditorului, cât și al destinatarului și sunt înregistrate pe numele aceleiași persoane. Carlos Mendoza din Malaga.

Wisting a notat *SPANIA* cu litere mari în carnețelul său. Aveau un nume, dar nu era sigur dacă îi plăcea cum sună asta. Ramificațiile internaționale erau niște adevărate provocări.

— Voi verifica această pistă astăzi, a spus Nils Hammer, dar cred că am mai găsit un detaliu semnificativ.

Wisting, printr-o mișcare a capului, i-a făcut semn să continue. Nils Hammer a ridicat telefonul în timp ce vorbea.

— Când primul mesaj a fost primit, mobilul era în Oslo. Mesajul a fost înregistrat de o stație telefonică din Havnelageret. După 3 ore și 57 de minute, când utilizatorul a scris *I am here,* telefonul se afla în Nevlunghavn.

— Deci există o legătură cu Oslo, a conchis comandantul secției, care până atunci stătuse tăcut, ascultând atent. Și unde

era localizat celălalt telefon atunci? a întrebat el.

— Tot în Nevlunghavn, dar putem afla mai multe detalii.

Nils Hammer s-a ridicat de pe scaun și s-a dus la tablă. A luat o cariocă și a scris *20:43* la baza foii de hârtie înainte de a desena o linie spre partea de sus a paginii, notând *16:53.*

— Dacă persoana în cauză a trimis mesajul *I am here* când era în Nevlunghavn…

— Atunci înseamnă că a întârziat cu aproape un sfert de oră, l-a întrerupt Christine Thiis. I-a luat de două ori mai mult să ajungă din Oslo decât este nevoie în mod normal.

Nils Hammer a dat din cap, continuând. Wisting, intuind deja unde ducea demonstrația, s-a sprijinit de masă.

— Aici și aici, a spus Hammer, desenând două cruci pe linia dintre Oslo și Nevlunghavn, sunt puncte de trecere cu plată. Timpul normal de parcurgere a distanței de la punctul de trecere de pe E18 la Langåker este de 25 de minute, și de la cea din Sande o oră și zece minute. Toate vehiculele în tranzit sunt înregistrate prin fotografierea numărului de înmatriculare sau traversează punctul pe baza unui cip cu abonament.

Comandantul secției i-a întărit afirmația.

— Toate vehiculele care au trecut prin punctul de trecere din Langåker cu circa 25 de minute înainte de trimiterea mesajului ar putea avea legătură cu cazul. După cum a arătat Christine, a continuat Hammer, a ajuns cu aproape 15 minute mai târziu și este puțin probabil să fi făcut o pauză pe ultima parte a traseului ori să fi așteptat să transmită mesajul de sosire. Totuși, dacă îi acordăm un răgaz de câteva minute, ar trebui să fie una dintre mașinile care au trecut pe la punctul de trecere între 20:00 și 20:20.

— Dar și așa sunt prea multe mașini, a intervenit Torunn Borg. Într-o seară de vineri pe acolo trec probabil câteva mii.

— Da, așa este, dar omul nostru venea dinspre Oslo și luăm în considerare doar mașinile care au trecut și pe la punctul de trecere din Sande. În plus, este rezonabil să presupunem că s-a întors pe același traseu, în aceeași seară.

Christine Thiis a recapitulat informațiile, ca să fie sigură că a înțeles corect.

— Deci, vei începe cu mașinile care au trecut pe la punctul de trecere din Sande în jurul orei 19:30 și pe la cel din Langåker în jurul orei 20:15 și care au fost înregistrate în aceeași seară pe ruta inversă.

— Exact, a spus Wisting. Este ca o căutare pe internet. Cu cât cauți mai multe cuvinte, cu atât găsești mai multe informații.

— Dar este posibil să traversezi și altfel aceste puncte de trecere?

— Bineînțeles, aprobă Hammer. Dar eu bănuiesc că răspunsul căutat se află aici, a zis el, încercuind punctul de barieră de pe E18, dintre Larvik și Sandefjord.

— Sunt de acord. Puneți această cercetare pe primul plan, a ordonat Wisting.

Fiecare urmă electronică poate conține probe esențiale în astfel de cazuri. Wisting se gândea la toate bazele de date ca la niște martori tăcuți ai lumii moderne, toate așteptând să fie scoase la lumină și analizate.

Espen Mortensen a intrat în sală și s-a îndreptat spre aparatul de cafea, după care s-a așezat pe un loc liber.

— Noutăți? a întrebat Wisting.

— Nu chiar. Cadavrul urmează să ajungă la medicii legiști. Ați aflat despre tuburile de cartușe?

Ceilalți au confirmat.

— Sunt de calibrul 38. Omul nostru a pierdut mult sânge. Acum verificăm dacă găsim ceva urme, dar este dificil din cauza ploii. Mai sunt și câteva urme de picior în apropierea locului unde au fost găsite cartușele, dar și acestea au fost compromise de ploaie.

— Crezi că a fost împușcat acolo și, apoi, a încercat să ajungă la cabană? s-a interesat Christine.

— Da. Plăgile împușcate sunt în zona abdomenului, dar cel mai probabil a murit din cauza loviturilor de la cap. Estimez că au fost trei lovituri. Din petele de sânge de pe pereții holului se deduce că a fost lovit de două ori în timp ce stătea în poziție verticală și a treia oară, mai violent, după ce căzuse în genunchi.

Criminalistul a sorbit din cafea.

— Ați reușit să dați de Thomas Rønningen? a întrebat el.

William Wisting a clătinat din cap.

— Am încercat încă o dată chiar înainte de această ședință, dar voi trimite un echipaj la el acasă.

— Cred că era la cabană și scria o carte.

— O carte?

— Da, sunt hârtii pe toată podeaua camerei de zi. Par să fie un manuscris.

— Despre ce este? a întrebat Christine.

Espen Mortensen a ridicat din umeri.

— O poți citi după ce strângem toate paginile, a sugerat el. Nu sunt foarte multe, dar pare a fi un fel de roman documentar. Erau menționate câteva nume importante.

Wisting a continuat ședința, terminând abia după o oră. Anchetatorii s-au grăbit să iasă, nerăbdători să lucreze la sarcinile alocate. L-a reținut cu el doar pe Espen Mortensen.

— Acest manuscris, i-a spus el, amintindu-și că și el observase pagini dactilografiate în cabana lui Thomas Rønningen. Ce nume sunt acolo?

Espen Mortensen s-a așezat la loc.

— Celebrități, răspunse. Se pare că sunt persoane care au fost invitate la emisiunea lui: actori, muzicieni și politicieni. De ce?

În loc să răspundă, Wisting s-a uitat îngândurat spre fereastră. Afară, se lumina de ziuă.

10.

Wisting a pus jos receptorul după ce i-a rugat pe colegii de la poliția din Bærum să îi facă o vizită lui Thomas Rønningen.

Era ceva care nu-i dădea pace la acest caz. Nu știa sigur ce anume, dar era ceva neobișnuit pentru etapa preliminară de investigații. Întreaga situație părea premeditată, executată cu sânge rece, dar în același timp lucrurile indicau o oarecare disperare sau lipsă de organizare.

Wisting se forța să fie optimist. În ciuda tuturor obstacolelor, cazul se pusese în mișcare. Erau câteva indicii disparate care trebuiau puse cap la cap, dar se îndreptau spre ceva concret. Anchetarea unui omor cu autor necunoscut era asemănătoare dezlipirii unei etichete de pe sticla de bere. Nu putea fi niciodată dezlipită în întregime dintr-odată, ci trebuia ruptă și râcâită puțin câte puțin. Cu toate acestea, părea un caz simplu de rezolvat. Elementul distinctiv era că nu fusese plănuit nimic, o faptă a condus la cealaltă și tot ce s-a întâmplat ulterior a fost ca un joc de domino. Investigația urma același tipar și, dacă puteau descoperi fapta inițială, restul se lămurea de la sine. Nu știa care fusese evenimentul declanșator, dar începu să citească teancul de rapoarte.

O oră mai târziu a intrat în sala de conferințe, unde și-a turnat o ceașcă de cafea și s-a dus la fereastră. Reporterii deja sosiseră și stăteau în grupuri pe aleea pietruită din fața secției de poliție, așteptând să li se permită accesul.

Wisting s-a uitat la ceas. El și comandantul secției fuseseră chemați pentru o ședință în biroul lui Christine Thiis cu o jumătate de oră înainte, pentru o ultimă revizuire. Mai aveau cinci minute la dispoziție, așa că s-a întors în biroul lui pentru a-și lua notițele. Când a intrat, telefonul de pe masă tocmai suna.

— Sunt Anders Hoff-Hansen de la medicină legală, i-a strigat în ureche o voce stridentă. Așteptăm cadavrul.

— Ce vrei să spui?

— Lucrăm peste program. Și Asbjørn Olsen de la echipa de Identificare a persoanelor de la Kripos este aici. Am primit un fax prin care se solicita o autopsie, dar nu am niciun cadavru.

— Ești sigur? a întrebat Wisting, care își amintea clar imaginea mașinii mortuare plecând de la locul crimei.

— Sunt destul de sigur.

Wisting a făcut rapid un calcul mental. Cadavrul a fost ridicat cu puțin înainte de ora cinci în acea dimineață. Mortensen a fost la secție pregătind dosare cu fotografii și

scriind un raport preliminar care să însoțească transferul către medicină legală. Autopsia ar fi trebuit să înceapă la ora nouă.

— Lasă-mă să verific, a spus el și s-a așezat la birou.

— Bine. Până atunci beau o cafea.

Wisting și-a pus cana jos și a închis telefonul, apoi l-a sunat pe Espen Mortensen. Acesta a răspuns repede, ca și cum ar fi fost concentrat la altceva.

— Medicii legiști așteaptă cadavrul, a explicat Wisting.

L-a auzit pe Espen Mortensen punând receptorul în cealaltă mână.

— Ce-ai spus?

— Corpul nu a ajuns.

— Ai vorbit cu antreprenorii de pompe funebre? Au venit să ia documentele în jurul orei șase.

— Care firmă de pompe funebre?

— *Memento*. Șoferul era nou angajat. Trebuia să ajungă acolo în jurul orei opt. Traficul nu este aglomerat sâmbătă dimineața, desigur. Vrei să îi sun?

— Mă ocup eu.

Wisting cunoștea firma, pentru că apelase la serviciile acesteia la înmormântarea lui Ingrid.

— Sunt ceva noutăți de la cercetarea la locul faptei?

— Nu prea. Erau urme de pași intacte în sângele de pe hol, când am reușit să luminez bine parchetul. Le-am comparat cu cele ale vecinului și nu corespundeau cu pantofii lui. Nu a mers mult în interior, așa că trebuie să fie ai criminalului. Modelul de pe talpă este atât de clar, încât există probabilitatea ca tipul de încălțăminte să fie identificat. Vei primi totul într-un dosar cu fotografii și un raport scris.

Wisting asculta nu foarte atent, în timp ce căuta numărul de telefon al companiei de pompe funebre. După ce a încheiat convorbirea cu Mortensen, a sunat la numărul trecut în Pagini Aurii. Directorul societății s-a prezentat, pronunțând denumirea firmei.

Wisting a recunoscut vocea calmă și sinceră a lui Ingvar Arnesen, reprezentantul celei de-a treia generații a afacerii sale de familie.

— Mașina dumneavoastră nu a ajuns, a explicat acesta. A trebuit să repete mesajul pentru ca Arnesen să înțeleagă la ce se referea.

— Nu pricep.

Siguranța dispăruse din glasul lui Arnesen.

— Ottar a plecat cu puțin înainte de ora șase. Trebuia să fi ajuns demult. Ați verificat dacă au fost accidente rutiere sau ceva asemănător?

— Nu, nu am verificat, a recunoscut Wisting. Dar îl puteți suna?

— Sigur, așteptați. O pot face de la celălalt telefon. Wisting l-a auzit formând numărul, urmat de vocea robotului.

— Nu, zise Arnesen. Ar fi putut fi un accident?

— Voi afla. Ottar și mai cum?

— Ottar Mold. Nu lucrează de prea mult timp la noi. Ca să fiu sincer, nu sunt sigur că o să îl păstrez după perioada de probă.

— De ce nu?

— Din mai multe motive. Este proaspăt divorțat și din această cauză a lipsit mult timp de la serviciu. Nu este o problemă în sine, dar nu anunță întotdeauna și, în această branșă, nu ne permitem așa ceva. Oamenii se bizuie pe noi.

— Credeți că ar fi putut face la fel acum? Să fi mers acasă la fosta soție în loc să se fi dus la Oslo?

— Nu prea cred, dar o pot suna să aflu dacă știe pe unde este.

— Grozav. Aveți numărul de înmatriculare al mașinii?

Wisting a așteptat cât timp Ingvar Arnesen a răsfoit printre documente înainte de a citi numărul.

— Este un Voyager negru, a adăugat el.

— Cu o cruce pe acoperiș? întrebă Wisting.

— O cruce pe acoperiș și logoul companiei pe laterale. Nu ar trebui să fie dificil de găsit.

Wisting a sunat-o pe Torunn Borg de pe speaker. A pus-o la curent cu situația și a rugat-o să verifice dacă mașina mortuară fusese implicată în vreun accident de circulație. Apoi s-a uitat la ceas. Mai erau douăzeci de minute până la conferința de presă. S-a uitat pe fereastră și a constatat că se ridicase ceața. Cerul plumburiu era acoperit cu nori purtați de vânt, care își schimbau mereu, aproape imperceptibil, forma, dispărând, apoi reapărând.

Telefonul a sunat din nou. Era Arnesen. Orice reținere dispăruse din vocea directorului firmei de pompe funebre.

— Am vorbit cu soția lui. Nu știe nimic. Am încercat de câteva ori să îl contactez, dar nu cred că are telefonul pornit.

— Bine, a răspuns Wisting.

Nu știa ce altceva să spună și a încheiat convorbirea chiar când Torunn Borg și-a făcut apariția în ușa biroului.

— Traseul mașinii trebuia să treacă prin trei districte polițienești în drum spre medicină legală, a explicat ea. Søndre Buskerud, Asker și Bærum și, apoi, Oslo. Niciunul dintre aceste puncte nu a raportat vreun accident de circulație.

Wisting și-a trecut mâna prin păr. Se simțea cuprins de un sentiment de neliniște.

— Ce ar trebui să facem? a întrebat Torunn Borg. Începem urmărirea mașinii?

Mai erau 15 minute până la conferința de presă, când toată atenția jurnaliștilor va fi ațintită asupra lor. Totuși, nu dorea să stea în fața camerelor și să fie forțat să declare că a dispărut cadavrul.

— Trimite un vehicul pe același traseu, a solicitat el, ridicându-se de pe scaun. Maximă urgență. Poate că mașina de la pompe funebre s-a oprit undeva pe marginea drumului din cauza unei pene de cauciuc și șoferul acela idiot nu și-a încărcat telefonul.

Torunn Borg a dat din cap și a plecat. Luându-și jacheta de pe spătarul scaunului, Wisting s-a îndreptat spre ședința preliminară cu Christine Thiis. Câțiva reprezentanți ai presei intraseră deja în clădire și erau direcționați către sala de conferințe de la etajul al doilea. Câțiva dintre ei au dat să îi pună întrebări, dar Wisting a trecut în grabă pe lângă ei fără să le răspundă.

Masa lui Christine era goală, cu excepția unei pagini printate cu raportul expediat prin e-mail de către Wisting și un pix cu care făcuse corecturi și adăugiri. Raportul sintetiza acele aspecte ale cazului pe care el credea că le puteau face publice și era scris în limbaj simplu, dar cu suficiente detalii, încât să satisfacă presa. Wisting s-a așezat pe scaunul de lângă comandantul secției.

— S-ar putea să avem o problemă, a spus el, raportându-le că mașina de la pompe funebre dispăruse.

— Acum ce facem? a întrebat Christine.

— Propun să așteptăm până când se termină conferința, a intervenit comandantul. Să facem o trecere în revistă a declarației?

Wisting a acceptat și a lăsat-o pe Christine s-o parcurgă cu voce tare. Au stăruit asupra câtorva aspecte particulare înainte de a cădea de acord.

— Am reușit să îl contactăm pe Thomas Rønningen? s-a interesat ea.

— Nu. Locuiește în Bærum. Am solicitat poliției de acolo să meargă la el acasă, dar încă nu am primit niciun răspuns din partea lor.

— Crezi că presa știe deja despre spargerea de la casa lui de vacanță? s-a întrebat Christine.

— Nu știu, a răspuns Wisting. Dar niciun jurnalist nu te va întreba nimic pentru că este un titlu pe care fiecare vrea să îl ascundă de ceilalți. Nu durează mult până se va afla, dar deocamdată nu putem divulga nicio informație.

Apoi s-au împărțit sarcinile de lucru. Tânăra doamnă procuror trebuia să prezideze conferința de presă, iar Wisting a observat imediat că nu era obișnuită cu situația.

— Va fi bine, a încurajat-o el. Dacă simți că nu poți răspunde la vreo întrebare, redirecționeaz-o către mine.

I-a aruncat o privire rapidă, prietenoasă, înainte de a merge la oglinda de lângă ușă. Și-a aranjat câteva șuvițe de păr, a luat o mină serioasă, după care le-a făcut semn celor doi colegi că era pregătită. Wisting a aruncat o privire la propria imagine. Avea fața umflată într-o parte, iar pielea din jurul plasturelui de pe bărbie căpătase o nuanță albăstruie. Întâlnirea sa cu atacatorul din seara precedentă lăsase urme vizibile, iar vânătaia începuse să pulseze.

Tocmai când ieșeau din birou, a început să-i sune telefonul. Pe ecran a apărut numele fiicei sale, însă a respins apelul, întrebându-se în același timp dacă urma să o vadă la această conferință de presă. Ea mai scrisese despre cazurile lui, făcându-l mereu să se simtă stânjenit.

Cu toate acestea, trebuia să îi recunoască meritele de investigator. Înțelegea diferitele etape ale activității poliției și avea un talent deosebit pentru interpretarea evenimentelor dintr-un caz. Articolele ei au dus, uneori, la adevărate progrese în timpul unor anchete. Trebuia să admită că era mândru de ea.

Telefonul a mai sunat o dată chiar când intrau în sală. Wisting și-a amintit de sala de conferințe supraaglomerată de anul trecut. Atunci, la malul mării au fost aduse de valuri patru picioare stângi retezate. Asta a fost atunci. Acum, sala era pe jumătate plină, dar pe Line nu o zărea printre cei prezenți. Erau doar două echipe de filmare și un jurnalist de la presa din capitală. Celelalte publicații mai micuțe, din zonele de provincie, urmau să preia reportajul de la agențiile de știri.

Jurnaliștii s-au întors spre ei și unii dintre fotografi au imortalizat momentul intrării lor în sală. Telefonul i-a sunat din nou. Dacă insista Line putea fi ceva important, dar era un alt număr. A răspuns, intenționând să-l roage pe apelant să revină mai târziu.

— Sunt Hoff-Hansen de la medicină legală, a spus bărbatul de la celălalt capăt al firului.

Wisting i-a făcut semn cu mâna lui Christine Thiis că preia apelul.

— A fost aici, a continuat patologul, dar a plecat din nou fără să lase cadavrul.

— Ce Doamne iartă-mă vrei să spui?

— Una dintre angajatele din laborator a văzut mașina de pompe funebre de la firma din Larvik și a presupus că are legătură cu cazul prezentat la știri.

— Și?

— Mașina a plecat în trombă din parcare când a ieșit ea.

— Este sigură că era din Larvik?

— Da. În orice caz, nu așteptăm alte livrări astăzi. A fost aici, dar a întors și a dispărut.

— Și nu aveți cadavrul? Poate că a fost livrat și depus într-un loc greșit sau ceva asemănător?

— Îți garantez că nu s-a întâmplat așa ceva.

Wisting s-a mușcat de buză. Cert era că cea mai importantă probă din caz, cadavrul, se evaporase.

— Ce facem acum? a întrebat medicul patolog.

— Nu știu, a replicat Wisting. Te sun eu înapoi.

A închis telefonul și l-a setat pe silențios înainte de-a intra pentru a doua oară în sală. S-a așezat lângă Christine Thiis, ducându-și îngândurat mâna la bărbie. Durerea se intensifica.

Comandantul secției de poliție le-a urat bun venit jurnaliștilor și a făcut prezentările înainte de a-i da cuvântul lui Christine Thiis. Ea a expus fiecare punct al declarației pregătite dinainte, aruncând doar din când în când un ochi peste notițe. Era sigură pe ea.

Imediat ce și-a terminat declarația, jurnaliștii s-au repezit să pună întrebări. O reporteră de la ziarul local era în primul rând.

— Ce indicii aveți? a întrebat ea.

Christine Thiis a ezitat pentru un moment.

— Am obținut câteva probe interesante, a răspuns. Cercetările la locul faptei sunt încă în derulare.

— Ce anume este interesant la ele? a continuat reportera.

Wisting și-a dres glasul. Procurorul deschisese o portiță. Stabiliseră dinainte să nu ofere informații despre probele pe care le găsiseră. Publicul nu avea nevoie să știe și putea dăuna anchetei dacă destăinuiau prea mult. În același timp, a înțeles nevoia procurorului de a arăta presei și publicului că activitatea lor dădea rezultate și că făceau progrese spre o soluționare.

— Printre altele, urme de pantofi, a auzit-o pe Christine Thiis anunțând.

Wisting regreta că nu o instruise mai bine. Neavând experiență, nu își dăduse seama că poți cădea în capcana propriilor cuvinte.

— Aveți urmele de pantofi ale criminalului?

Acum a înțeles pe deplin consecințele celor dezvăluite, pentru că autorul putea să urmărească, și el, conferința de presă.

— Wisting?

— Evident, nu ne putem pronunța încă, a răspuns acesta.

A făcut o pauză dramatică și și-a dres vocea pentru a lăsa să se înțeleagă că mai avea ceva de spus.

— Cu toate acestea, a apărut o situație deosebită, a continuat el, conștient pe deplin că vorbele sale vor devia atenția presei. Mașina de la pompe funebre nu a ajuns la Institutul de Medicină Legală. Trebuia să ajungă la Rikshospitalet în jurul orei opt și avem un martor care a văzut-o plecând de la spital cu viteză maximă, deși șoferul nu a contactat personalul de la departamentul de patologie. Nu am reușit să dăm de șofer și trebuie să găsim autovehiculul.

Wisting a citit numărul de înmatriculare și a descris mașina. Blițurile au început să sclipească și mâinile să se ridice în aer. Wisting a închis ochii. Nu vor mai avea nicio clipă de liniște de acum înainte.

11.

După conferința de presă, Wisting a părăsit în grabă sala. Știa că reporterii nu-i împărtășeau părerea, dar, din punctul lui de vedere, conferința de presă era o piesă de teatru pentru amatori.

Reporterii roiau în jurul procurorului, dornici să obțină interviuri individuale, dar ea nu știa mai multe despre mașina mortuară dispărută decât cele menționate de Wisting în prezentare și nu putea să ofere informații neverificate.

Wisting a închis ușa biroului, s-a așezat la masă și a format numărul de telefon al lui Arnesen de la pompe funebre. A precizat că au început căutările și l-a avertizat că va fi asaltat de telefoane din partea jurnaliștilor. Apoi, i-a convocat pe restul investigatorilor la o ședință.

Wisting s-a instalat în capul mesei lungi de ședințe, întinzându-și brațele pentru a prinde ambele laturi ale acesteia.

— Cazul a luat o turnură neașteptată, a spus el. La conferința de presă, tocmai am anunțat căutarea mașinii mortuare care trebuia să predea cadavrul laboratorului de medicină legală.

Ochii din jurul mesei, uimiți și derutați, s-au ațintit toți asupra lui. Wisting a continuat, expunând puținele detalii pe care le aveau, și a conchis dând glas unui amănunt ce-i zăbovea în subconștient.

— S-ar putea să ne confruntăm cu o răpire, ceea ce ar însemna că autorul a blocat semnificativ ancheta.

La masă s-a așternut tăcerea. Din expresia de pe fețele lor deduse că întâmplarea sădise în ei un sentiment de neliniște asemănător cu al lui. În majoritatea cazurilor, autorul nu ieșea în evidență, rămânând ascuns în speranța că va scăpa. Acum se confruntau cu un adversar care avea de gând să-și ascundă urmele și să le îngreuneze munca.

— Încă un lucru, a continuat Wisting. Mașina conținea și documentația foto de la locul faptei, împreună cu un raport scris de Mortensen pentru echipa de patologi, sintetizând ceea ce știm despre caz. Nu trebuie să vă explic cât de grav ar fi dacă acestea ar ajunge în mâinile cui nu trebuie.

— Ce vom face?

Wisting s-a ridicat și a mers la masa din bucătărie ca să ia un pahar cu apă.

— Ce facem mereu, a răspuns. Vom cerceta. Este un impediment, dar avem un nou loc al faptei. Trebuie să găsim mașina și cadavrul.

A arătat înspre Torunn Borg și Benjamin Fjeld care stăteau unul lângă altul la masă.

— Găsiți o mașină și mergeți într-acolo. Poliția din Oslo trimite un criminalist la Medicină Legală și au spus că vor interoga femeia care a văzut mașina mortuară, dar vreau mai mult. Interogați-i pe toți și verificați înregistrările sistemului de supraveghere video cu circuit închis – întregul pachet. Nu vreau să rămână necercetat nici măcar un muc de țigară din jurul spitalului.

Cei doi detectivi au dat din cap în timp ce luau notițe.

— Și încă ceva, a declarat el, privindu-l în ochi pe Nils Hammer.

Știa că experimentatul detectiv era deja supra-încărcat, dar era cel mai bun investigator pe care îl avea la dispoziție.

— Vreau tot ce poți afla despre șoferul mașinii de pompe funebre.

Hammer s-a uitat la el cu o privire intensă și hotărâtă.

— Vei avea toate detaliile, mă voi ocupa de asta.

Nimeni nu avea întrebări. Și-au împins scaunele cu zgomot și ședința s-a încheiat.

12.

La ora 11:30 în ziua de sâmbătă, 2 octombrie, Wisting a revenit la locul faptei, după 12 ore de la prima cercetare. Totul arăta diferit în lumina zilei. Mai expus decât își imaginase, peisajul era ticsit cu tufe de ienupăr nu mai înalte de un metru, majoritatea noduroase și contorsionate de vânt. Locul în care parcase îi permitea o vedere panoramică asupra mării. Dinspre țărm bătea un vânt rece și umed.

Wisting a trecut peste panglica alb-roșie. Sus, pe drumul principal din spatele său, o altă bandă îi ținea pe reporteri la distanță.

Terenul dinspre cabane era abrupt și accidentat și era nevoit să meargă cu grijă, pentru că poteca era acoperită de rădăcini alunecoase. În timp ce cobora, a trecut pe lângă doi criminaliști, care stăteau pe vine, studiind un fragment mic de hârtie la marginea potecii. Poate că nimeni altcineva n-ar fi observat hârtia aceea, dar pentru ochiul unor criminaliști care cercetau cărarea centimetru cu centimetru, orice putea însemna o nouă dovadă. Ceva ce părea lipsit de importanță acum s-ar putea dovedi esențial mai târziu. Ce părea neclar și lipsit de legătură în prezent s-ar putea dovedi un detaliu decisiv în rezolvarea cazului.

Puțin mai jos pe cărare se vedea o pasăre moartă, cu capul dat pe spate și cu aripile întinse într-o parte.

— Ați văzut asta? i-a întrebat Wisting.

Cel mai bătrân dintre tehnicieni a confirmat printr-o mișcare a capului, în timp ce se ridica.

— Mai este una puțin mai jos, a spus el. Crezi că are legătură cu cazul?

— Tu crezi?

Bărbatul a clătinat din cap.

— Nu, a răspuns hotărât, înlăturând pasărea de pe drum cu piciorul.

Wisting s-a oprit în luminișul din fața casei de vacanță pentru a vedea mai bine. În plină lumină părea o cabană pașnică și bine întreținută. Și aici criminaliștii erau ocupați. Unul dintre ei, așezat pe vine în fața ușii de la intrare a cabanei și culegând ceva de jos, s-a ridicat atunci când l-a observat pe Wisting. Sângele negru și închegat și conturul de cretă al unui corp omenesc desenat pe podeaua neregulată de lemn erau mărturii ale crimei.

Investigațiile pe care le făcuse Mortensen sugerau că scenariul era complet diferit față de ceea ce își imaginaseră în noaptea anterioară. Bărbatul a fost lovit violent până a decedat,

în spațiul îngust de pe hol, dar fusese deja rănit mortal înainte de a intra pe ușă.

Wisting luase cu el harta pe care era notat locul unde au găsit telefonul și cartușele goale și acum pornise pe cărare până la zonele respective.

S-a poziționat pe locul pe care stătuse pistolarul și a cercetat împrejurimile. Cel mai apropiat tufiș avea câteva ramuri rupte, dar nu se știa dacă au fost rupte de câinii polițiști sau de cineva care a alergat panicat în timpul nopții.

Prefăcându-se că ține o armă în mână, a țintit înspre arbuști. Și-a încordat corpul, a apăsat pe trăgaciul pistolului imaginar, dar această simplă reconstituire nu l-a ajutat să înțeleagă mai bine evenimentele petrecute acolo. A împăturit harta și a îndesat-o în buzunarul interior, după care s-a întors la mașină.

O vrabie s-a apropiat în zbor și s-a așezat pe capota mașinii, lăsând impresia că se uita la el. Înainte să plece, lui Wisting i s-a părut că vede o urmă de teamă în ochii ei negri.

La întoarcere, a încetinit când a ajuns lângă locul unde fusese atacat și i se furase mașina. La ferma unde primise ajutor, proprietarul era pe drum, luând ceva cu lopata și încărcând în roabă. Wisting s-a întrebat dacă s-ar cuveni să oprească pentru a-i mulțumi, dar s-a răzgândit. În aceeași clipă, i-a sunat telefonul și, văzând că era Line, a răspuns utilizând hands free-ul.

— Bună, tată, a spus ea, eu sunt.

Și-a dat seama imediat din cele patru cuvinte că nu era ceva în regulă.

— Cum merge treaba?

— Haotic, a răspuns el. Tu cum ești?

— Mă gândeam să vin în vizită.

— Vei scrie despre caz?

— Nu, sunt în vacanță. Mă gândeam să vin la tine pentru o vreme. Ești de acord?

Wisting a întrebat-o fără ocolișuri dacă s-a întâmplat ceva.

— Vreau doar să plec de acasă pentru o vreme, i-a răspuns Line. Liniștește-te.

— Totul este în regulă între tine și Tommy?

— Nu.

Wisting a amuțit, dându-și seama că folosește pauzele acestea exact ca în viața profesională, ori de câte ori dorea să dezvolte cineva o afirmație.

— S-a terminat, a spus Line. De fapt, a fost doar o chestiune de timp. Mă gândeam să vin acasă pentru ca Tommy să aibă la dispoziție câteva zile să împacheteze și să își găsească un alt loc în care să stea. Este în regulă?

— Bineînțeles! Dar știi, desigur, că Suzanne locuiește cu mine acum. Casa ei este plină cu muncitori, dar va fi în regulă. Camera ta este liberă.

La celălalt capăt al firului s-a lăsat liniștea.

— Aș putea să stau la cabană? a sugerat Line.

— La cabană?

— Da, cea pe care ai primit-o de la unchiul Georg.

— Nu știu, Line. Au trecut ani buni de când nu a mai călcat cineva pe acolo.

— Atunci, este momentul potrivit, a spus ea. Voi face curat și astfel îmi voi ține mintea ocupată.

— Dar nu știu dacă am timp să vin acolo cu tine…

— Nu este nevoie. Știu unde este și are și electricitate, și apă curentă.

Wisting a simțit în vocea Linei cum se entuziasmează la ideea că va sta la cabana unchiului Georg. Vocea ei era mai vioaie.

— Cheile sunt acasă, a spus el. Poți să iei orice ai nevoie pentru a face curățenie.

— Voi cumpăra câte ceva pe drum. Și ceva mâncare.

Wisting i-a urat baftă și a încheiat convorbirea. În mintea sa vedea harta atârnând în sala de conferințe, cu casa de vacanță unde fusese găsită victima marcată cu un cerc roșu. Distanța de acolo până la casa de vacanță a unchiului Georg din Værvågen nu putea fi mai mare de patru kilometri și nu știau încă nimic despre ucigașul care hălăduia prin peisajul sumbru de toamnă.

13.

Wisting căuta un analgezic. A găsit în sertarul de la birou o cutie de paracetamol în care mai rămăsese o singură tabletă. A scos-o din folie și a luat-o cu o gură de cafea rece.

Nils Hammer a intrat în birou, urmat de un bărbat timid și palid, îmbrăcat cu un costum gri-antracit obișnuit. Wisting l-a recunoscut pe Ingvar Arnesen de la serviciul de pompe funebre Memento. Hammer a trântit pe birou o copie tipărită a unei fotografii de pașaport mărită.

— Ottar Mold, a rostit el.

Wisting a ridicat fotografia șoferului mașinii mortuare dispărute: o față lată cu ochi negri, frunte înaltă, mandibulă puternică și lătăreață, bărbie cu barbă.

— Ce știm despre el?

Directorul firmei de pompe funebre a rămas în picioare, în timp ce Hammer s-a așezat în scaunul pentru oaspeți.

— Multe, a răspuns, răsfoind prin carnețelul său. Patruzeci și șase de ani, doi copii majori, recent divorțat, acum locuiește într-o garsonieră din Torstrand.

Wisting i-a făcut semn cu mâna să treacă mai departe. Aceste detalii le cunoștea deja.

— Cel mai interesant lucru este că a fost deținut.

— În închisoare?

— De două ori: trei luni în 2002 și șase luni în 2004.

— Pentru ce?

— Tăinuire de bunuri furate.

Ingvar Arnesen a făcut un pas înainte.

— Nu am știut nimic despre asta, a spus el.

Hammer i-a arătat un teanc de hârtii capsate.

— Am detaliile ultimului caz ajuns în instanță. A cumpărat calculatoare, televizoare și DVD playere furate și le-a revândut.

Wisting și-a fixat ochii pe Ingvar Arnesen, voind să-l întrebe cum de a putut să angajeze un astfel de personaj. Dacă există o situație pe lumea asta în care trebuie să te poți baza pe alții, înmormântarea este aceea.

Ingvar Arnesen a tușit ușor.

— El a fost cel ce m-a contactat, a explicat, fără să aștepte să fie întrebat. Era șomer de trei luni și se săturase să nu facă nimic. Înregistrasem un post vacant pentru personal suplimentar la oficiul forțelor de muncă, dar este un loc de muncă deosebit și nimeni nu s-a arătat interesat. Am apreciat voința lui de a lucra și am dorit să-i dau o șansă.

— Avea ceva referințe?

— Am vorbit cu o companie de curierat pentru care lucrase. I-au dat o recomandare bună. Muncea din greu și venea întotdeauna la timp și tocmai de asta aveam nevoie: un asistent care să preia cadavrele de la spitale ori azile și să mă însoțească pe timp de noapte. Era tăcut și politicos, dar nu intra des în contact cu clienții. Eu mă ocup de asta. În plus, îi cunosc familia. M-am îngrijit de înmormântarea bunicilor lui și o știu bine pe mama sa. Este un membru activ al bisericii.

Wisting s-a uitat cu atenție la bărbat, care-i evita privirea, făcându-l pe detectiv să suspecteze că mai era ceva. Îl aștepta să continue.

— Mai sunt câteva aspecte pe care trebuie să le menționez, a adăugat Ingvar Arnesen, după ce Wisting a prelungit tăcerea apăsătoare. Ottar Mold pare să aibă mari probleme financiare. Am fost notificat de către autoritățile fiscale și executori judecătorești să-i rețin din salariu.

Wisting s-a întrebat dacă să-l invite pe Arnesen să-și tragă un scaun de lângă ușă și să se așeze la birou, dar s-a răzgândit.

— Și mai este ceva, a continuat directorul de la pompe funebre. Au început să dispară lucruri de la persoanele decedate.

— Ce vreți să spuneți?

— Weekendul trecut, Ottar a preluat de la azilul din Stavern un bărbat care a murit relativ subit. Ulterior, fiul său a raportat dispariția a câteva mii de coroane, bani pe care credea că tatăl său îi avea în portofel, în dulăpiorul de lângă pat. Cel care i-a luat putea să fie unul dintre îngrijitori ori unul dintre membrii familiei, dar n-aș fi atât de sigur.

— Credeți că i-a luat Mold?

— Nu am niciun motiv să susțin asta, dar au mai dispărut și alte lucruri. Ajung să aflu destul de multe lucruri discutând cu rudele. Au fost zvonuri despre bijuterii pe care nu le găseau ori bancnote care au dispărut. Nu l-am bănuit niciodată, dar acum, că s-a întâmplat asta, încep să-mi pun întrebări. După cum v-am spus și la telefon, au fost prea multe probleme cu Ottar, prea multe absențe fără să anunțe. Nu-l voi mai păstra după perioada de probă.

— Ottar Mold știe asta?

Ingvar Arnesen a dat din cap.

— I-am spus că nu am nevoie de atâta ajutor, încât să justifice un post permanent.

— Când a aflat asta?

— Ieri.

Wisting s-a lăsat pe spate în scaunul său. Se înfiripa imaginea unei persoane încolțite, care ar fi putut acționa irațional din pură disperare, dar pur și simplu nu înțelegea ce

avea de câștigat Ottar Mold furând un cadavru din mijlocul unei anchete de omucidere.

Douăzeci de minute mai târziu, William Wisting și Nils Hammer au intrat în apartamentul de la parter al lui Ottar Mold, folosind cheia proprietarului.

O ușă de sticlă dădea din hol într-un studio. Toate draperiile fiind trase, aerul era îmbâcsit și înăbușitor. Partea de bucătărie avea un frigider, mașină de spălat și o plită lângă chiuvetă. Din camera de zi, un mic coridor ducea la ușa deschisă a dormitorului, unde o pilotă fără cearșaf era strânsă pe pat. Părea că Ottar Mold dormea noaptea acoperit cu o pătură pe canapea.

Locul părea să fie locuit de numai câteva luni, cu ziduri golașe și lucruri personale încă împachetate în cutii de carton.

Pe măsuța de cafea, Wisting a observat un pahar gol și o farfurie pe care se afla o felie de pâine pe jumătate mâncată. Carnea de pe ea se deshidratase, iar pâinea era îndoită la margini. Pe lângă acestea era un mănunchi de plicuri de diferite tipuri și mărimi, înștiințări de plată și avize de colectare, alături de scrisori nedeschise.

Din apartamentul sumar mobilat nu au aflat prea multe. Era doar dovada vieții monotone a unui om singuratic. Nimic din ce se găsea acolo nu îi putea face să înțeleagă ce se petrecuse. Totuși, ceva nu era în ordine cu apartamentul acela înghesuit. Wisting nu putea să își dea seama ce anume, dar îi lăsa impresia unei corăbii cu vele abandonate de echipaj în grabă și fără vreun motiv aparent, părăsită precum un vas-fantomă aflat în derivă.

14.

Când Wisting a revenit în birou, a regretat că nu se oprise la o farmacie să cumpere o cutie de paracetamol. Pastila pe care o găsise în sertar mai atenuase durerea, dar nu o făcuse să treacă de tot. Și-a masat bărbia dureroasă în timp ce se loga la camera de proiecte online alimentată continuu cu un flux de informații de către toți participanții la rezolvarea cazului. Uneori, cantitatea de date era atât de copleșitoare, încât îi distrăgea atenția de la lucrurile asupra cărora ar fi trebuit să-și direcționeze atenția cu adevărat. Dar nu exista nicio modalitate de a filtra documentele. Era obligat să absoarbă totul și să încerce să identifice elementele mai importante, fiind conștient că răspunsurile mari se găsesc adesea în detalii mărunte.

Înainte de-a începe să citească, a sunat-o pe Suzanne.

— Cum te mai simți? a întrebat ea.

— Mă doare, dar sunt bine.

— Ar fi trebuit să mergi la doctor.

Se uita la întâmplare pe diferite site-uri în timp ce vorbea cu ea la telefon.

— Dacă se agravează, voi merge, a spus el. Am luat un paracetamol.

— Vii acasă diseară?

— Da, dar voi întârzia. A sunat Line. Va trece pe la noi.

Liniștea de la celălalt capăt al firului îi spunea că Suzanne aștepta restul informațiilor.

— S-a despărțit de Tommy. Vine la noi să se liniștească pentru o perioadă.

— Oh, ce păcat! Suportă cu bine situația?

— Da, pare mai degrabă ușurată. Ea este cea care a pus capăt relației. I-a dat câteva zile lui Tommy să împacheteze și să-și găsească alt apartament. Între timp, ea va sta la cabană.

— La cabană? Dar nu este aranjată.

— Asta vrea să facă ea. Va trece să ia cheile.

— Bine. Crezi că ar trebui să merg cu ea să o ajut?

— Cred că vrea să fie singură.

— Atunci voi rămâne aici și voi pregăti ceva de mâncare, în speranța că îți vei face timp să treci pe-acasă.

Wisting a promis să facă tot posibilul să vină acasă, a închis și a pus telefonul pe masa de lucru. Telefonul fix și mobilul său erau surse constante de întreruperi și conversațiile erau uneori prea lungi. A format numărul mesageriei vocale a telefonului din birou și a împins mobilul într-o parte. Nu îndrăznea să se rupă complet de lumea exterioară. Un singur

apel telefonic putea să facă un caz să avanseze cu viteza luminii.

A petrecut o oră cufundat în lucru, apoi a primit și apelul telefonic vital.

15.

Wisting nu a prins numele celui care sunase, dar a înțeles că lucra la sediul central al poliției din Oslo.

— Încep cu vestea bună, i-a spus acesta. Cred că am găsit mașina mortuară pe care o căutați.

Wisting și-a lăsat capul pe spate, uitându-se fix într-un punct din tavan.

— Și vestea rea?

— Este cuprinsă de flăcări.

Wisting a închis ochii; îi trecuse asta prin cap.

— Ce îmi mai puteți spune?

— Am primit o sesizare de la niște excursioniști la ora 12:02 despre o mașină în flăcări în Vettakollen, în partea sa estică.

Wisting s-a încruntat și s-a uitat la ceas. Trecuseră 48 de minute de atunci. Vettakollen era la numai câțiva kilometri de Rikshospitalet, la cel mult zece minute de mers cu mașina. Totuși, trecuseră mai multe ore de când dispăruse autovehiculul și momentul în care fusese incendiat.

— Atât Poliția, cât și pompierii sunt la fața locului, iar în jur roiește presa.

Wisting a intrat pe internet pentru a vedea dacă știrea fusese preluată de ziarele Online. Incendiile erau ocazii excelente pentru fotografii, chiar și după ce erau stinse.

— Sunteți sigur că este mașina pe care o căutăm?

— Da. Persoana care a făcut sesizarea telefonică a citit numărul de înmatriculare.

Ziarul *Verdens Gang* scrisese despre caz sub titlul cu litere de tipar *MAŞINA MORTUARĂ INCENDIATĂ. O* fotografie făcută cu telefonul mobil de către un cititor însoțea articolul. Wisting și-a mijit ochii la ecran. Pompierii își terminaseră treaba, iar poliția izolase zona din jurul autovehiculului.

Wisting a accesat site-urile care aveau mai multe fotografii. Din rămășițele deformate ale metalului înnegrit se ridicau aburi, dar pagubele nu păreau atât de extinse pe cât se temuse el.

— Există martori? s-a interesat el.

— Nimeni care să fi văzut altceva în afară de flăcări.

— Cum arată interiorul mașinii?

— Habitaclul este gol, dar cadavrul vostru pare să fie încă în spate. Dacă ar fi fost așezat într-un sicriu, poate ar fi rezistat mai bine. Sacul de plastic s-a topit și a alimentat flăcările.

Wisting a închis din nou ochii. Văzuse destule corpuri arse pentru a se teme de foc mai mult decât de orice altceva. Dacă avea de ales între un cadavru scos din mare și o victimă

incendiată, prefera masa deformată și umflată a corpului înecat rămășițelor exfoliate și carbonizate ale unei persoane arse.

— Trimitem criminaliști la fața locului, a continuat bărbatul de la sediul central. De îndată ce va fi posibil, vom remorca mașina și o vom aduce aici pentru examinare. Echipa medicilor legiști ar putea să primească trupul mâine în zori.

Wisting i-a mulțumit și l-a rugat să-l țină la curent.

Acum articolul Online era actualizat cu fotografiile ziarului. Fotograful folosise un obiectiv panoramic. Pe lângă rămășițele mașinii acoperite cu spumă, acesta surprinsese echipajul de pompieri strângându-și echipamentul, diverși cetățeni care-și acopereau gurile și nasurile din cauza fumului toxic și împrejurimile. Locul unde fusese găsită mașina era un luminiș de lângă un drum cu macadam. În fundal, covorul auriu din frunzele toamnei se întindea spre un cer plumburiu.

A citit textul pe diagonală, stabilind că acesta era într-adevăr vehiculul căutat. Reporterul ziarului vorbise cu un excursionist care trecuse prin zonă cu o jumătate de oră înainte de descoperirea incendiului, când nu fusese nimeni prin împrejurimi. Marea întrebare era: unde fusese mașina în răstimpul dintre momentul dispariției de la Rikshospitalet și cel al incendiului?

Ziarul omisese să pună și cealaltă întrebare fără răspuns. Unde era șoferul?

16.

După ce Line a luat cheile de la cabană a început ploaia. Acum, în timp ce se îndrepta spre coastă, dinspre mare năvălea ceața, așa că a pornit ștergătoarele. Norii care atârnau reduseseră vizibilitatea, ascunzând marginile drumului în așa măsură, încât a virat greșit de trei ori înainte să găsească drumul corect, cel pietruit, presărat cu dâmburi și bălți tulburi. Un alt automobil mai greu lăsase urme adânci și noroiul strâns în ele făcea condusul o misiune dificilă.

Drumul șerpuia și cotea pe o distanță de aproape un kilometru printr-o pădure deasă înainte de-a ajunge la o altitudine care oferea o panoramă a văilor stâncoase ce coborau spre mare. Ceața estompa contururile argintii ale peisajului.

Drumul se termina într-un luminiș, la circa treizeci de metri de cabană. De aici începea o alee, ultima sa porțiune fiind acoperită cu scoici fărâmițate.

O dubiță mare și argintie, împroșcată pe laterale cu noroi, era parcată în mijlocul luminișului. Line a oprit în dreptul unui tufiș mare de măceșe, a coborât din mașină și a inspirat de câteva ori, profund, aerul sărat de mare.

Cabana era așa cum și-o amintea, puțin retrasă, vopsită în roșu, cu acoperiș de țiglă și obloane verzi la ferestre.

Mai jos era pontonul, unde un pescăruș tăcut stătea pe un stâlp de amarare, cu ciocul îndreptat spre orizont. Câteva trepte din scara care ducea la platforma de sărituri erau putrezite, dar imaginea i-a trezit amintirile fericite ale copilăriei, atunci când veneau în vizită la unchiul Georg.

La câteva sute de metri distanță, pe Steinholmen, era un bărbat îmbrăcat într-un pardesiu negru de ploaie, lung până la glezne. Privea cu un binoclu înspre nord-vest. Evident că nu o văzuse pe Line apropiindu-se. S-a uitat și ea în aceeași direcție, dar nu a văzut altceva decât ceața gri și monotonă. Pescărușul de pe ponton a zburat și s-a înălțat, planând în cercuri. Era obișnuit să rămână sus folosind curenții de aer, nefiind nevoit să dea deloc din aripi.

A luat plasele cu detergenții de curățenie și alimentele și a urcat pe scara lungă din lemn care ducea spre veranda spațioasă de pe latura sudică a casei.

Pe ultima treaptă zăcea o pasăre moartă. A îndepărtat-o încet cu piciorul, făcându-i aripile să se întindă. Din ciocul galben și ascuțit ieșea ceva lichid, formând o mică pată pe bârnele de lemn. A lăsat-o în pace și a deschis zăvorul ușii.

Cheia a intrat destul de greu în broască. Trecuse atât de mult timp de când nu mai fusese cineva aici, încât se blocase. Înăuntru totul era cufundat în semiîntuneric. Aerul rece și îmbâcsit avea un miros neplăcut de mucegai.

A lăsat ușa deschisă căutând întrerupătorul din sufragerie. Draperiile erau pline de muște moarte și molii, împuținând lumina. A ieșit din nou ca să deschidă obloanele și pentru a cerceta starea cabanei.

Mobila din camera de zi fusese acoperită cu cearșafuri albe. Pe un perete, lângă trei fotografii alb-negru înrămate, era o veche hartă maritimă a fiordului Oslo, înălbită de razele soarelui. În cealaltă parte a camerei, o bibliotecă ticsită acoperea întregul perete de la podea până la tavan cu cărți așezate anapoda. Pe jos erau covoare țesute de mână.

Un șemineu mare despărțea camera de zi de bucătăria adiacentă. În afară de niște cenușă rece și gri și rămășițele unui buștean ars, totul era în ordine.

Cabana mai avea patru încăperi: o baie, o debara și două dormitoare, unul aproape la fel de mare precum camera de zi. Era mobilat cu un pat, un birou și un fotoliu cu brațe și spătar înalt. Două ferestre mari aveau vedere la mare. A observat că acum ceața devenea tot mai densă; bărbatul de pe Steinholmen nu se mai vedea.

A revenit în bucătărie, a pornit robinetul, lăsând apa rece să curgă în chiuveta adâncă, emailată. A găsit boilerul sub blatul de lucru și l-a pornit, dar urma să dureze câteva ore înainte să aibă apă bună de spălat, asta dacă nu fierbea într-o oală.

Frigiderul fusese tras de lângă zid și lăsat cu ușa larg deschisă. L-a băgat în priză înainte de a-l muta la loc, apoi l-a umplut cu ce cumpărase.

A înlăturat cearșafurile de pe mobilă și a pornit un vechi radio portabil. Stând în fața ferestrelor și privind în ceață, a început să se gândească la Tommy, la ochii lui negri și blânzi, la brațele viguroase și la îmbrățișările lui puternice.

Nu se simțise niciodată apropiată de cineva așa cum fusese de el și devenise dependentă de această apropiere. Poate că devenise mai dependentă de apropierea lor fizică, pe măsură ce distanța mentală dintre ei creștea. Faptul că relația lor nu mai putea continua o lovise în plin, în urmă cu câteva săptămâni și, cu toate că a fost dureros, s-a simțit în același timp ușurată. Trebuia să-și recâștige viața; trebuia să redevină independentă, pe picioarele ei. În adâncul său știuse dinainte că viața cu Tommy urma să aibă un final nefericit sau chiar mai rău de atât. Tuturor le fusese limpede. Părțile sale întunecate, atât de atrăgătoare la prima vedere, erau cele care acum o îndepărtau de el.

S-a înfiorat, ca și când i-ar fi fost frig, și și-a dat seama că așa se întâmplă de obicei. Calitățile pe care intensitatea inițială a pasiunii le ascunde sub vălul toleranței devin imposibile când pasiunea dispare. Viața ascunsă a lui Tommy, plimbările nocturne și convorbirile lui telefonice purtate în șoaptă în baie îi induseseră treptat neliniște și frustrare.

Afară ceața începuse să se disipeze. Din mișcarea crengilor și-a dat seama că bătea vântul, alungând și norii.

S-a așezat și s-a întins după o carte care ieșea de pe unul dintre rafturi, unul dintre romanele polițiste ale Agathei Christie. O învelitoare de ciocolată fusese folosită ca semn de carte. Citi câteva rânduri înainte de a o închide la loc.

Mintea îi era plină de gânduri haotice: îndoieli, uimire și un amestec de amintiri bune și rele. Ideea de a sta câteva zile la cabană era o încercare de a scăpa de aceste gânduri, dar probabil că avea nevoie de mai mult decât un roman polițist pentru a reuși.

Singurătatea și liniștea interioară nu o ajutau prea mult. Poate nu era ceva de care să fugă, poate era o problemă pe care trebuia s-o înfrunte.

Și-a scos laptopul din geantă și a luat loc. L-a pornit pentru a pune în cuvinte gândurile și sentimentele contrarii care o încercau.

Se plăcea pe sine mai mult acum decât înainte de a-l întâlni pe Tommy. Înainte era imatură și nesigură. Și acum era oarecum nesigură, dar într-un alt mod. Știa mai mult despre ce își dorea și despre cine era și era mai conștientă despre ce îi putea oferi viața. Aflase ce putea face pasiunea din oameni; cât de revigorantă și distructivă putea fi, în același timp. Era mai matură și știa că venise timpul să meargă mai departe. Avea 27 de ani și nu de mult credea că o persoană de 27 de ani era matură și trebuie să se așeze la casa ei. Cât de mult se înșelase! Acum era momentul să trăiască viața din plin. Era timpul oportun să trăiască. Nu în mintea ei, nici în trecut, dar nici în viitor, ci aici și acum.

Ca atare, nu putea privi înapoi, ci trebuia să înceapă un nou capitol.

Uitându-se din nou la romanul Agathei Christie, l-a luat și l-a răsfoit încet. Totul era atât de simplu, atât de ușor de înțeles. O comunitate ori o familie este zdruncinată din rădăcini de o crimă. Miss Marple intră în scenă, culege informații, analizează situația, demască ucigașul și armonia este restaurată într-un univers atent controlat, și lipsit de echivoc transparent, în care este ușor să te deplasezi. Aproape că-și dorește să preia cineva, în aceeași manieră, controlul asupra vieții ei, să o

aranjeze astfel încât totul să ajungă la un final simplu, logic și fericit.

Și-a ridicat privirea spre fereastră. Marea era pe cale să dispară în amurgul gri-albăstrui. Și-a lăsat gândurile să zburde înainte de a șterge tot ceea ce scrisese despre ea și să înceapă cu o nouă propoziție:

Au găsit cadavrul pe data de 8 iulie, chiar după ora trei după-amiaza.

Satisfăcător; un început excelent pentru un roman polițist.

17.

Benjamin Fjeld trimisese fotografii cu mașina mortuară pârjolită, cu o vedere de ansamblu a spațiului de depozitare. Aceste imagini au invadat ecranul calculatorului lui Wisting. Nu lăsau loc niciunei speranțe.

Nimic nu rămăsese din hainele cadavrului, iar pielea palidă era acoperită de bășici uriașe, sparte.

Wisting a deschis un alt atașament și a mărit cadrul care reprezenta capul: câteva fire de păr încă atârnau de craniu, dar nasul și buzele fuseseră arse complet și orbitele ochilor erau goale.

Medicii legiști nu puteau obține multe detalii de la trupul pârjolit. Plombele puteau ajuta la stabilirea identității, dar puține alte informații erau disponibile. Cât regreta că ezitaseră să înlăture cagula la locul faptei pentru a face fotografii!

Nils Hammer a apărut în cadrul ușii, frecându-și ochii cu degetul mare și cel arătător de la mâna stângă.

— Asta a devenit munca noastră, a spus el. Să stăm cu ochii în calculator.

Wisting și-a dat jos ochelarii și și-a masat mandibula care îl durea.

— Ce progrese am înregistrat cu punctele de trecere de pe autostradă? a-ntrebat el. Ați primit fișierele cu date?

— Da, și încep să am o privire de ansamblu, dar durează sortarea informației.

Hammer s-a așezat.

— Traficul este mai aglomerat decât anticipasem. Dacă menținem intervalul de 20 de minute, 378 de mașini au traversat ambele puncte de trecere înspre sud. Dintre astea, doar 216 s-au întors în aceeași noapte. Problema este că datele primite de la compania care gestionează activitatea punctelor includ doar numerele de înmatriculare. Trebuie să verific manual fiecare număr în registrele auto pentru a identifica modelul de mașină și proprietarul; odată făcută asta, devine interesant. Mult prea multe nume și numere dintr-odată, mi se învârte capul. Trebuie să fac o pauză.

Christine Thiis a intrat în încăpere înainte ca Wisting să apuce s-o salute.

— S-a aflat deja, a spus ea. Ziariștii au descoperit că Thomas Rønningen era cel căruia îi aparținea cabana unde a fost comisă crima. Nici ei nu-l pot găsi.

— Poate ar trebui să-i contactăm dentistul? a sugerat Hammer, arătând cu degetul spre ecranul din fața lui Wisting.

Christine Thiis s-a strâmbat în timp ce traversa camera spre fereastră.

— Ce ar trebui să le spun când vor suna?

Wisting a scotocit prin sertar în speranța că mai găsește un paracetamol rătăcit pe acolo.

— Putem să confirmăm că este cabana lui, a zis el. Și că nu am reușit să luăm legătura cu el.

Îi sună telefonul mobil. A închis sertarul fără a mai găsi analgezice. Uitându-se la ecranul telefonului, și-a reținut un zâmbet satisfăcut și a ridicat telefonul să poată citi și ceilalți: *Thomas Rønningen.* A răspuns scurt, dând din cap pentru a le confirma celorlalți când bărbatul de la celălalt capăt al firului s-a prezentat.

— Înțeleg că ați încercat să mă contactați, a spus prezentatorul de televiziune.

Wisting i-a confirmat acest aspect.

— Nu știu cât ați aflat despre ce s-a întâmplat, dar trebuie să vorbim cu dumneavoastră.

— Am aflat vestea. Este cabana mea? De aceea ați sunat?

— Da.

— Mă temeam de asta. Vin spre dumneavoastră chiar acum.

— Când ajungeți?

— Într-o oră, dar speram să ne putem întâlni altundeva, nu la secția de poliție. Presupun că sunt mulți reporteri acolo?

— Unde anume vă gândeați?

— Putem să păstrăm discreția?

— Sunt sigur că putem găsi o soluție, a spus Wisting. Ne putem întâlni la mine acasă.

— La dumneavoastră?

— Oricum trebuie să merg acasă.

— Dacă putem proceda astfel, v-aș fi foarte recunoscător.

Wisting nu mai procedase niciodată așa. Cel mai important lucru era să creeze o atmosferă în care martorul să se simtă relaxat. I-a dat lui Thomas Rønningen adresa sa din Herman Wildenveysgate și, după o oră, acesta parca pe alee.

Suzanne lucra sub mesteacănul uriaș din grădină, greblând frunzele ude. Purta cizmele lui negre de cauciuc și o pereche de mănuși de grădinărit din șopron. S-a îndreptat și a zâmbit când l-a zărit, apoi și-a scos mănușile în timp ce el se apropia.

— E grozav că ai reușit, a spus ea, sărutându-l.

— Ești atât de isteață, a zâmbit el, aruncând o privire peste umerii ei.

— Îmi place să lucrez în grădină. Îmi eliberează gândurile.

— La ce te gândești?

— Îți spun altă dată.

Ea a râs și l-a sărutat din nou. S-a dat puțin în spate pentru a-i admira trăsăturile.

— Cum te simți?

— Pulsează, a replicat el, îndreptându-se spre ușa de la intrare. Trebuie să caut niște analgezice.

— De asta ai venit acasă?

— Unul dintre motive, a zâmbit el. Vom avea un musafir.

— Și cine ar putea fi?

— Thomas Rønningen.

Suzanne a repetat numele, de parcă nu ar fi înțeles bine.

— Este martor la cazul nostru, a explicat Wisting. Cadavrul a fost găsit în cabana lui.

— Este implicat în vreun fel?

— Asta voi încerca să aflu.

— Și vei vorbi cu el aici?

— A fost o soluție practică.

Suzanne și-a scos cizmele mult prea mari.

— Este puțin ciudat, a spus ea.

— În ce sens?

— Ieri mă uitam la emisiunea lui la televizor și acum vine la noi acasă.

Înăuntru, Wisting a umplut un pahar cu apă de la robinet și a înghițit două tablete de paracetamol în timp ce Suzanne a pus la fiert ibricul pentru ceai.

— Line a trecut pe aici, i-a zis ea. A luat cheile de la cabană.

— Nu ai reușit să o convingi să stea aici? a-ntrebat Wisting, așezându-se la fereastră.

— Am rugat-o, dar a spus că vrea să stea puțin singură.

— Cum se simțea?

— Bine, dar nu-mi place să o știu acolo în Værvågen. Mă întreb dacă ar trebui să merg până acolo.

Wisting bău ceaiul, apreciind grija pe care Suzanne o arăta pentru Line.

— Așa a dorit ea, desigur. Să fie singură o vreme.

— Chiar și-așa, a replicat Suzanne, făcând semn cu capul spre atmosfera sumbră de afară. Prognoza spune că vremea se va înrăutăți.

Soneria a sunat înainte de a-și termina ceaiul, iar Wisting a deschis ușa.

Thomas Rønningen, mai scund decât și-l imaginase, era îmbrăcat în jeanși și cu un pulover pe gât pe sub hanorac. A-ntins mâna cu o strălucire jovială în privire, iar Wisting s-a simțit de parcă ar fi întâmpinat un vechi prieten.

Wisting l-a condus înăuntru, unde faimosul amfitrion de televiziune și-a agățat hanoracul în cuier și s-a descălțat. Mai

întâi a salutat-o pe Suzanne și apoi l-a urmat pe Wisting la biroul de la mansardă.

S-a așezat la fereastră, în timp ce Wisting a căutat ceva de scris. Lumina zilei pălea pe cerul sur de afară.

— Cred că e o panoramă fantastică de aici pe vreme bună, a remarcat Rønningen.

— Da, așa este, a confirmat Wisting. Luați loc.

— Presupun că puteam face asta și la telefon, a spus Thomas Rønningen, așezându-se pe canapea. Nu știu nimic despre cele întâmplate.

Wisting s-a așezat în partea opusă și a pornit micul reportofon, creând un context mai formal.

— Oricum, e bine că v-ați făcut timp, a spus el.

Scopul unui interviu era întotdeauna același: de a obține informații noi. Wisting îl vedea mereu ca pe un joc în care două persoane stau față în față, fiecare cu informații diferite despre caz. De obicei, polițistul e cel care conduce interviul, dar uneori cel intervievat este atât de bun, încât preia controlul, iar polițistul ajunge să dea informații în loc să le culeagă.

Thomas Rønningen era un adversar profesionist. În cazul în care era implicat în această chestiune mai mult decât recunoștea, Wisting a decis să fie prudent. Și-a așezat carnețelul în poală și a răsfoit foile nescrise, mai mult ca să arate că derula o examinare formală.

— Când ați fost ultima dată la cabană?

— Acum două săptămâni. Am fost acolo de vineri până luni.

— Ați fost singur?

— Da.

Wisting a privit la reportofon. Aflase din tabloide că Thomas Rønningen era divorțat. Îl prezentau drept un tânăr atrăgător care, în ultimii ani, a fost văzut în compania mai multor actrițe și cântărețe faimoase.

— Fără oaspeți? a întrebat el.

Thomas Rønningen a reflectat mai bine.

— Nu, chiar nu. Scriu o carte și prefer să fiu singur.

— O carte?

— Despre ceea ce nu se vede pe ecran, a spus Rønningen zâmbind. Ce se întâmplă în culise și după ce s-au oprit camerele de luat vederi. Am fost gazda a circa 200 de emisiuni cu aproape 1.000 de invitați. Toată elita societății norvegiene a fost acolo. Lideri economici și modele culturale. Au fost în emisiunile mele șefi de state și membri ai casei regale, staruri porno și infractori celebri. Este evident că am destul material pentru o carte.

Răspunzându-i la zâmbet, Wisting a continuat.

— Mai folosește cineva cabana în afară de dumneavoastră?

Thomas Rønningen s-a foit în scaun. O mică încordare în colțul ochiului sugera că se simțea incomod.

— Nu prea înțeleg unde bateți cu aceste întrebări. Problema este, desigur, că persoanele care au fost acolo ieri nu aveau invitație.

— Îmi cer scuze.

Wisting a pus pixul pe carnețelul deschis. Trebuia să explice mai clar scopul discuției; un martor confuz era un martor slab.

— Este vorba de eliminare, a explicat el. Criminaliștii au găsit amprente și profile ADN, așa că trebuie să excludem persoanele care au avut permisiunea să intre în cabană pentru a stabili care dintre urme au fost lăsate de atacatori. Vom avea nevoie de amprentele dumneavoastră. Dacă totul se transformă într-o anchetă îndelungată, ar putea fi necesar să-i amprentăm și pe oaspeții dumneavoastră.

Thomas Rønningen s-a lăsat pe spătarul scaunului.

— Nu știu… a început el, dar s-a oprit, la fel cum proceda la televizor. Stați să înțeleg, a zis, în schimb. Cabana mea este scena unui omor.

Wisting a dat din cap.

— Înțeleg că bărbatul care a fost ucis a fost găsit în holul exterior. A fost ucis acolo sau în interiorul cabanei?

— A fost ucis în hol, a clarificat Wisting. Pe când intra. Atacatorul era deja în cabană.

Wisting nu a spus mai mult, întrebându-se dacă nu cumva îi oferise prea multe detalii. Trebuia să presupună că Rønningen va fi intervievat de către presă și că va spune ceea ce a aflat.

— Un hoț?

— Este o ipoteză.

— Ce au furat?

— Au fost sparte mai multe case de vacanță. Se pare că erau în căutare de echipamente electrocasnice ușor de vândut. Ce aveați acolo?

— Cu siguranță aveam astfel de obiecte și un laptop la care lucram când eram acolo.

Wisting a revăzut în memorie cabana răvășită.

— Se afla pe măsuța de cafea, a adăugat Rønningen.

— Probabil că a dispărut, a confirmat Wisting. Erau câteva pagini de manuscris lăsate în urmă.

Thomas Rønningen a făcut o grimasă.

— Era un calculator vechi și am salvat documentele, desigur, dar nu-mi place ideea că manuscrisul s-a rătăcit.

Wisting a ridicat din nou pixul. Rønningen a evitat întrebarea referitoare la cine mai folosea cabana în afară de el însuși. Pe parcursul interviului, și-a frământat mâinile, ceea ce

nu era caracteristic comportamentului de la televizor. Agitația sugera anxietate.

Wisting a adresat din nou întrebarea.

— Cine altcineva, în afară de dumneavoastră, a mai fost la cabană?

— Am avut foarte mulți vizitatori în timpul verii, inclusiv pe cei de la revista *Se og Hør*. Și au venit și câțiva dintre colegii de la NRK.

Thomas Rønningen a spus la nimereală câteva nume de oaspeți din timpul verii, iar Wisting le-a notat. Într-un final, lista conținea un număr foarte mare de femei blonde mult mai tinere decât proprietarul cabanei.

— În plus m-au vizitat David Kinn și unii dintre prietenii lui.

Wisting nu și-a putut ascunde surprinderea.

— Investitorul? a întrebat el.

Thomas Rønningen a dat din cap. David Kinn era descris în presă drept un acrobat al lumii finanțelor și un falimentar perpetuu. Era implicat în jocuri de noroc și scheme piramidale și, cu câțiva ani în urmă, fusese condamnat pentru tăinuire după ce a împrumutat bani care s-au dovedit a fi furați. Cele mai recente titluri indicau că era urmărit de asasini plătiți.

— A fost invitat al emisiunii mele în perioada Paștelui. Am avut câteva întâlniri de afaceri pe timpul verii, dar nu s-au soldat cu vreo înțelegere.

Wisting stătea fără să spună vreun cuvânt, sperând că prezentatorul TV va fi deranjat de tăcere și, din obișnuință, va relua șirul povestirii.

— A împrumutat cabana pentru câteva săptămâni spre finalul verii, a spus bărbatul într-un final. Nu știu dacă a avut oaspeți sau dacă a mai stat cineva cu el.

— Câteva săptămâni?

— Trei. De pe 4 până pe 25 august.

Wisting a notat numele *David Kinn* în partea de sus a foii de hârtie. Lista vizitatorilor era lungă și un rid apăruse pe fruntea prezentatorului de televiziune.

— Aveți idee cine era omul ucis? a întrebat el.

Din nou discuția era deviată.

— Nu avem o identitate sigură, a spus Wisting. Thomas Rønningen a arătat spre carnețel.

— Credeți că ar putea fi unul dintre ei? a întrebat el.

Wisting și-a aruncat ochii peste lista cu nume.

— Dar dumneavoastră? a întors întrebarea.

Celebritatea TV a clătinat din cap.

— Cred că a fost o coincidență faptul că s-a petrecut în cabana mea, a zis el, dând din mână după cum îl observase

Wisting procedând la televizor când dorea să treacă la un alt subiect.

— Cred că aveți un serviciu dificil. Provocator, nu?

— Asta este ceea ce-l face atât de interesant.

— Sunt fascinat de modul cum anchetatori competenți precum dumneavoastră reușesc să vadă legături care altora le scapă.

Wisting a înțeles de ce invitații emisiunii se simțeau comod și se confesau în compania lui Thomas Rønningen. Era normal pentru el să fie personajul principal și centrul atracției, dar în același timp știa să direcționeze lumina reflectoarelor spre partenerul de discuție. Șarmul și talentul oratoric creau o atmosferă potrivită, un tip de charismă care nu putea fi învățat ori exersat. Totuși, ceea ce spusese părea mai degrabă o tactică diversionistă decât o opinie sinceră.

— Unde ați fost ieri-seară și noaptea trecută? s-a interesat Wisting, refuzând să intre în jocul conversației.

Cu un zâmbet, Thomas Rønningen și-a schimbat încă o dată poziția.

— Ați putea crede că am cel mai bun alibi din lume – un milion de telespectatori, dar adevărul este că tot ceea ce văd oamenii pe ecran este o înregistrare. Programul este înregistrat după-amiaza și transmis needitat.

— Și, deci, unde erați?

— Acasă. Singur.

— Am încercat să vă sunăm și am trimis chiar și o mașină la ușa dumneavoastră în dimineața aceasta.

Thomas Rønningen a dat din cap.

— Am deconectat totul, a spus el. Mobilul, soneria, televizorul, tot. Am ajuns acasă în jurul orei șapte și m-am pus pe scris. Am continuat până pe la cinci, apoi m-am prăbușit în pat. Când m-am trezit, mi-am deschis telefonul, am citit mesajele și v-am sunat.

Wisting s-a gândit la posibile metode pentru a-i verifica alibiul. Dacă a stat la computer conectat la o rețea privată, traficul de date s-ar fi înregistrat. Lăsând asta la o parte, i-a mai adresat câteva întrebări de rutină. Interogatoriul de o oră i-a conferit o imagine puțin diferită a omului pe care îl cunoscuse de la televizor. Era ceva mimat și studiat în legătură cu el care nu se observa pe ecranele televizoarelor.

Finalizând interogatoriul, și-a condus oaspetele afară, unde iluminatul stradal era estompat de burniță.

— Încotro mergeți acum? a întrebat Wisting.

Thomas Rønningen și-a ridicat fermoarul hanoracului și și-a băgat mâinile în buzunare.

— Mă gândeam să merg să arunc o privire la cabană. Credeți că este posibil?

— Încă avem criminaliști acolo. Probabil că nu veți fi lăsat să intrați.

— Mă voi duce oricum, după care mă voi întoarce acasă. Și-au strâns mâinile și s-au despărțit. Thomas Rønningen s-a urcat în mașina sa și a ieșit cu spatele din curte.

Așa nu ajungem nicăieri, s-a gândit Wisting, cuprins de pesimism. Suntem blocați, pierduți într-un vid total și nici măcar nu știm ce căutăm.

18.

La ora 21: 57, investigația intra în cea de-a doua zi de lucru. Wisting a încheiat-o chemându-i pe investigatori la o nouă ședință.

A rezumat punctele principale din evoluția anchetei. Era obosit, dar propozițiile sale nu trădau acest lucru, fiind pline de sens.

— Locul faptei! i-a spus el lui Espen Mortensen.

Criminalistul a pornit proiectorul.

— În acest moment, urmele de pantofi sunt cele mai interesante, a spus el, arătându-le fotografii ale tălpilor însângerate îndreptându-se spre ieșire.

Șanțurile din modelul acestora erau clar delimitate în raza oblică de lumină.

— Sunt interesante pentru că sunt pline de sânge și trebuie să aparțină ultimei persoane care a fost în casă.

— Tipul de încălțăminte?

— Verificăm încă, dar cercetările preliminare arată că este un pantof obișnuit de mărimea 44.

Următoarea fotografie era explicită. Mai multe amprente pe tocul ușii.

— Victima purta mănuși, dar nu știm dacă aparțin proprietarului cabanei ori vreunui vizitator. Desfășurăm acum o verificare în baza de date.

Pe ecran a apărut imaginea unei chitanțe mototolite, întrucât cerneala se întinsese pe foaia udă, literele se uniseră și erau imposibil de descifrat.

— Aceasta a fost găsită la marginea aleii care duce la cabană, a explicat Mortensen. Nu a stat afară prea mult timp, dar suficient cât să se deterioreze. Am pus-o în containerul vidat. Să sperăm că textul va deveni mai clar de îndată ce hârtia este uscată prin răcire.

Nils Hammer și-a înclinat capul, mijindu-și ochii la fotografie.

— Cred că scrie „Meniu Hot Dog”. Probabil o chitanță de la vreo stație de benzină Statoil, aruncată de unul dintre polițiștii de la patrula canină.

Comentariul său a declanșat un ropot de râsete.

— Cum evoluează verificarea înregistrărilor? a întrebat Wisting.

Hammer a luat o înghițitură de cafea. Obținerea înregistrărilor CCTV era responsabilitatea lui.

— Le avem aproape pe toate, dar este un volum foarte mare de lucru. Am contactat fiecare benzinărie din oraș pentru a ne

asigura că nu șterg nimic din baza de date. La unele stații au personal special care se ocupă de echipamentele de supraveghere video, dar la altele trebuie să aștepți până intră pe tură o persoană care te poate ajuta.

A mai luat o gură de cafea.

— Și apoi lucrurile merg și mai încet în privința punctelor de trecere. Suntem complet blocați.

— Cum așa?

— Registrul auto este oprit pentru lucrări de întreținere și nu va fi repornit decât mâine-dimineață.

Wisting simțea cum se enervează. Se obișnuise ca sistemele de date depășite ale poliției să le cauzeze probleme, dar acum ajunseseră într-o fază importantă a anchetei și era dificil să fie răbdător.

A prelungit ședința.

Torunn Borg fusese la Oslo împreună cu Benjamin Fjeld. Wisting i-a permis tânărului aflat în perioada de probă să dea raportul despre colaborarea lor cu poliția din Oslo.

— Cel puțin acum cadavrul a fost predat în siguranță la Medicină Legală, a spus Fjeld. Autopsia începe mâine dimineață devreme, dar nu cred că ne putem aștepta la ceva deosebit. Avem puține rezultate și din examinarea mașinii. Erau urme de lichid inflamabil, dar nu e o surpriză că incendiul a fost intenționat.

— Martori există?

— Nimeni altcineva în afară de excursioniștii care au sesizat poliția. Am vorbit cu tehnicianul de laborator care a văzut mașina în fața Rikshospitalet. Nu poate să ne spună mai mult de atât. A văzut mașina din laterală și parțial din spate. Nu a văzut cine o conducea.

— Vreo noutate despre șofer de la cei care se ocupă de pompele funebre?

— Nu, și asta este ceva remarcabil. Cu siguranță, nu poate dispărea pur și simplu.

— Ce facem în legătură cu asta?

— Am contactat angajatorul și familia și l-am declarat oficial persoană dispărută.

Incertitudinea legată de șofer i-a provocat lui Wisting o senzație de neliniște. Ceva nu se potrivea, dar întreaga zi parcă fusese așa. Nimic nu era la locul lui și timpul lor se scursese în van. Mai spera doar că el și detectivii vor putea dormi bine pe timpul nopții și ziua de mâine le va aduce mai multe răspunsuri.

19.

Wisting conducea prin întuneric. În minte rememora evenimentele ultimelor douăzeci și patru de ore precum o ancoră ce caută un reazem pe fundul mării, fără să reușească să întâlnească vreunul.

Astfel de gânduri îi treceau prin minte atunci când Wisting s-a apropiat de casa lui din Stavern. Abia când a oprit complet mașina s-a gândit, însă, că ar trebui să își sune fiica. A rămas în mașină și i-a format numărul.

— Bună! Ce mai faci?

— Bine, mulțumesc, i-a răspuns Line. Tocmai m-a sunat Suzanne să mă întrebe același lucru. Spera să ajungi curând acasă.

— Mă îndrept spre casă chiar acum, a zis el, ieșind din mașină. Cabana a fost foarte murdară?

— Oh, nu! Aerul era închis, dar acum se simte miros de detergent.

— Ai vorbit cu Tommy?

— Da, a sunat mai devreme.

— Ce voia?

— Eu cred că nici el nu știe ce vrea.

— Când reîncepi serviciul?

— Lunea viitoare, dar mai am de luat câteva zile de concediu.

Wisting a intrat în casă.

— Sună dacă ai nevoie de ceva, a spus el.

Suzanne l-a întâmpinat în hol.

— Era Line?

— Da.

— Am vorbit adineauri cu ea. Am avut o discuție plăcută, dar pare a fi reținută față de mine. Cred că îi este dor de mama ei.

Wisting a expirat prelung. Și lui îi lipsea Ingrid, dar nu i-a spus nimic Suzannei. În schimb, a sărutat-o și i-a șoptit la ureche:

— Sunt fericit să te am.

Era loc pentru două femei în viața sa, după cum descoperise. Însă nu puteau fi comparate, iar dragostea pentru una dintre ele se suprapunea peste sentimentele de iubire pentru cealaltă. Ingrid, mama copiilor săi, va însemna întotdeauna mai mult.

Stăteau în camera de zi, unde până atunci Suzanne citise. Pe masă era așezată, cu paginile în jos, o carte ce aparținuse lui Ingrid și care fusese luată din biblioteca de la etaj.

— Cum merge cazul? a întrebat Suzanne.

Wisting a ridicat din umeri.

— Mai este mult până când vom clarifica situația, dar nu se știe niciodată. Poate se ivește ceva care duce la limpezirea lucrurilor în mod neașteptat.

Suzanne și-a ghemuit picioarele sub ea pe canapea.

— Nu îți este frică? a întrebat ea.

— De ce anume?

— De necunoscut. De lucrurile care se vor întâmpla.

Wisting a rămas pe gânduri. Îi plăcea foarte tare această trăsătură a Suzannei – curiozitatea.

— Nu mă sperie. Dimpotrivă. Faptul că nu știu ceva mă motivează să merg mai departe.

Suzanne a rămas pe gânduri și Wisting, care nu avea chef de o discuție serioasă, a schimbat subiectul.

— La ce te gândeai? a întrebat el.

— Când?

— În timp ce greblai frunzele. Mi-ai spus că ți-a plăcut să te plimbi ca să te poți gândi.

Ea a izbucnit în râs, ca și când n-ar fi dorit să-i împărtășească acele gânduri.

— Mă gândeam la un nume, a răspuns ea.

Wisting n-a înțeles imediat la ce anume se referea, dar apoi i-a picat fisa. Cu numai douăzeci și patru de ore mai devreme stăteau în același loc și Suzanne spunea că voia să renunțe la slujba sa administrativă și să deschidă un art café.

— Pentru restaurant?

Ea a dat din cap.

— Ia să auzim, atunci!

Suzanne a ezitat puțin înainte să declame:

— The Golden Peace.

Wisting a zăbovit puțin asupra numelui.

— Excelent nume pentru o art café! Când se deschide?

— Probabil că nu va fi cine știe ce.

— Ce anume te sperie? Ți-e frică de necunoscut?

— Poate că asta este cauza, lipsa de încredere. Nu este o afacere chiar sigură, la urma urmelor. Este mai sigur să stai într-un birou, pe post de administrator, cu un salariu fix.

Wisting a privit-o cu atenție. Era greu de înțeles că asemenea incertitudini o acaparau din nou. A trecut printr-un război, s-a refugiat într-o țară străină. Atât la serviciu, cât și la studii a căutat noi provocări, la care nu știuse niciodată răspunsul dinainte.

— Unde am fi dacă am ști toate răspunsurile dinainte? a întrebat el. N-ar mai rămâne nimic. Speranța și credința și visurile n-ar mai însemna nimic. Cred că ar trebui să mergi

înainte. Gândește-te ce bine ar fi – aș putea avea mereu propria mea masă.

Chipul ei s-a luminat de fericire, apoi Suzanne a chicotit și s-a ridicat în picioare.

— Acum trebuie să mergem la culcare, a spus ea.

Wisting s-a dus la baie și, zece minute mai târziu, și-a așezat capul pe pernă. Avea un puternic sentiment de neliniște cu privire la ce îl aștepta a doua zi.

20.

Cerul era acoperit de un strat de nori gri, care atârnau greu.

Line a trântit ușa cabanei în urma ei. De obicei nu se trezea atât de dimineață, cel puțin nu când avea o zi liberă, dar se trezise cu o oră mai devreme și nu mai putuse să adoarmă. Și-a legat fularul peste gulerul jachetei, s-a întors cu fața în direcția vântului și a coborât de pe pridvorul larg pe cărarea care ducea pe coastă.

Vântul se întețise pe timpul nopții. Ceața dispăruse, dar acum aerul era presărat cu stropi de ploaie.

Seara precedentă scrisese șapte pagini din romanul ei polițist. Se gândise, din când în când, că ar fi fost amuzant să își folosească talentul scriitoricesc pentru ceva mai mult decât articole de ziar și interviuri de impact. Avea talent la scris, iar de la tatăl ei învățase multe despre munca de poliție și investigații. Ideea unui roman polițist venise de la sine.

Totul începuse în joacă. A dat viață unui personaj fictiv, cu calitățile și cu aspectul ei fizic, l-a plasat în spațiu și timp. Însă, după șapte pagini, inspirația a părăsit-o, iar, când le-a recitit, le-a găsit bune, doar că le lipsea forma și direcția.

În timp ce curăța dulapurile din bucătărie, s-a gândit cum să își construiască povestea, dar, apoi, alte gânduri au dat năvală și era prea obosită să le pună în ordine. Valul de gânduri i-a alungat somnul și de aceea se trezise devreme. În plus, era copleșită de prea multe emoții care o împiedicau să se concentreze cum trebuie, iar gândurile ei se întorceau la Tommy.

La micul dejun a mâncat două felii de pâine prăjită și a băut o ceașcă de cafea. Apoi, a hotărât să se plimbe și să dea frâu liber gândurilor.

Era singură, iar pe coasta rece și neprimitoare din fața ei valurile se spărgeau de roci și de recifurile din adâncuri. Pe orizontul ca de oțel, o navă se îndrepta spre vest. Tânguielile pescărușilor răsunau ca niște râsete sâcâitoare purtate de vânt. Din depărtare erau frumoși, plăcuți vederii, dar ea știa că mâncau orice și asta o făcea să-i considere niște necrofagi plini de paraziți.

Peisajul era format din plajă cu pietre, pante stâncoase și zone împădurite aflate în bătaia vântului. Line hoinărea de-a lungul cărării dintre măceși și tufele de porumbar, care se pierdea în peisajul lipsit de viață.

Într-un golf, un stol de pescăruși se îmbulzea deasupra unei bărci cu vâsle, lăsându-se în picaj în jurul ei, luptându-se pentru ceva ce se afla în ea, bătând din aripi și ciugulind cu

violență din niște resturi. Cei care nu reușeau îi atacau pe cei mai norocoși, forțându-i pe cei mai slabi ori mai mici să renunțe la prada lor. Cele mai puternice dintre păsări înghițeau prada, devenind astfel și mai puternice.

Cărarea a purtat-o aproape de barcă, speriind pescărușii. Era un loc ciudat de amarat, s-a gândit ea. Mica ambarcațiune părea să fi fost în derivă și adusă la mal. Acum eșuase pe plajă, zgâriată de pietrele mari și rotunde.

Line a înlemnit; în barcă era cineva. Un bărbat, susținut parțial de bancheta de la pupa și cu capul dat pe spate. Ochii îi fuseseră scoși din orbite, iar gura îi era larg deschisă.

21.

A auzit primul apel în timp ce stătea la masa din sala de conferințe și își reumplea ceașca de cafea.

Bărbatul care sunase, Leif Malm, era șeful departamentului de informații secrete din cadrul districtului de poliție din Oslo.

— S-ar putea să avem informații de interes pentru dumneavoastră.

Wisting s-a dus în birou, ținând telefonul la ureche.

— Avem un informator care a povestit despre un transport maritim de droguri care a fost efectuat vineri seara din Danemarca, a continuat celălalt pe un ton grav. O parte trebuia să fie introdusă prin Helgeroa, dar ceva a mers prost. Coordonatorul operațiunii ar fi pierdut milioane, precum și pe unul dintre oamenii lui într-un schimb de focuri.

Wisting s-a așezat. Asta părea să fie o pistă bună.

— Știm cine este coordonatorul operațiunii?

— Da, este un tip pe nume Rudi Muller. Este unul dintre peștii cei mari și omul de bază într-o rețea care face trafic cu arme, droguri și prostituție.

Wisting a dat din cap. Era un nume pe care și-l amintea din rapoartele securității despre criminalitatea organizată.

— A fost și el acolo?

— Nu, au fost doi indivizi care s-au dus să ridice marfa. Dar nu i-am identificat încă.

— Știm ce nu a mers bine? De ce s-a terminat așa cum s-a terminat?

— Nu chiar. A fost un aranjament care dura de o jumătate de an. Zece kilograme de cocaină o dată la trei săptămâni. E posibil să fi dibuit cineva totul și să fi pus la un jaf.

Wisting a notat câteva cuvinte-cheie pe carnețelul său.

— Putem aranja o întâlnire?

— Cred că așa ar trebui, a replicat Leif Malm. Ne întâlnim cu sursa la ora unsprezece și pot veni la dumneavoastră după aceea. Poate aflăm mai multe până atunci.

Au terminat convorbirea și Wisting, chiar dacă nu știa motivul, își simțea corpul încordat, asemenea unei premoniții. Descoperiseră ceva.

Mai era o jumătate de oră până la ședința de dimineață. Câțiva dintre colegi se apropiaseră pe coridor și abia așteptau să le spună despre turnura pe care o luaseră lucrurile, când telefonul a sunat din nou. De această dată era Line. Înainte ca ea să scoată vreun cuvânt, a simțit că nu era ceva în regulă.

— Am găsit cadavrul unui bărbat, a zis ea.

Deși o auzise, a rugat-o să repete.

— Am plecat să mă plimb, a explicat ea. Este un bărbat mort în barcă. Cred că este o barcă eșuată.

— Ești sigură că este mort?

— Pescărușii i-au scos ochii.

Wisting a făcut un efort să își controleze vocea.

— Spune-mi exact unde ești.

O hartă pe care era marcată cabana lui Thomas Rønningen era desfășurată în fața lui. A tras harta mai aproape și a cercetat-o cu atenție în timp ce Line îi dădea indicații. Barca se afla pe o plajă aflată la vest de locurile de campare din Oddane Sand. Doar Havnebukta și insulele stâncoase Råholmen și Bramskjæra separau punctul acesta de locul crimei de vineri seara.

— Bine. Stai acolo, a instruit-o el. Venim.

Aproape că i se făcea rău. Line era singură, iar acum nu mai era deloc în siguranță.

22.

Au pornit pe o cărare de câteva sute de metri lungime, printr-o pădure deasă de arini. Wisting deschidea calea, urmat fiind de Torunn Borg și Benjamin Fjeld. Pe Espen Mortensen l-au informat în timp ce se deplasau la locul cu pricina, iar acesta urma să aducă un laborator criminalistic mobil.

Line îi aștepta cu mâinile strânse în jurul corpului. O rafală de vânt îi răsfirase părul în jurul feței. Era udă până la piele și dârdâia de frig.

Tatăl ei a strâns-o în tăcere la piept, apoi a masat-o ușor pe mâini și pe brațe ca să-i încălzească trupul înfrigurat.

— Te simți bine? a întrebat el.

Când ea a zis că da, a știut că spunea adevărul. Mai trecuseră prin situații ca aceasta.

S-a îndepărtat de ea puțin ca să vadă ce este în barca legănată de valuri. Bărbatul mort era aplecat spre pupa, cu niște răni mari și adânci pe față făcute de ciocurile pescărușilor.

Barca luase apă, care acum ajungea până la șoldurile bărbatului. Acesta era îmbrăcat cu o jachetă neagră deschisă și cu un pulover gri pe dedesubt, care era îmbibat cu sânge.

Wisting și-ar fi dorit ca fiica lui să nu fi văzut o astfel de grozăvie. Chiar dacă era puternică, el știa cum asemenea amintiri se întorc să te bântuie, chiar și după mulți ani. Nu mai ținea minte de câte ori se trezise transpirat tot, cu imagini teribile fixate pe retină, secvențe din viața reală. Line nu știa cât de afectată va fi de apariția lor imprevizibilă, cât de amenințător poate fi întunericul și cum ceva pe care l-ai văzut o dată poate reveni și crește în conștiința ta. Wisting știa prea bine toate aceste lucruri.

Dregându-și vocea, Wisting și-a reluat rolul de investigator.

— Ne trebuie o declarație oficială din partea ta.

S-a întors spre Benjamin Fjeld.

— O poți însoți până la cabană?

Tânărul agent de poliție a dat din cap.

Wisting s-a uitat din nou în ochii lui Line.

— Bine?

Ea a zâmbit larg.

— În regulă.

— Ce vei face după aceea?

— Ce vrei să spui?

— Te duci acasă? Eu trebuie să lucrez, dar Suzanne este acolo.

Line a clătinat puternic din cap.

— Stau la cabană.

Wisting a închis ochii și a dat din cap. Nu-i plăcea s-o știe pe Line singură. Poate că nu exista un pericol fizic dacă rămânea aici, dar pe timpul nopții ar fi putut s-o chinuie gândurile negre. Înțelegea că avea nevoie de timp ca să se liniștească după despărțirea de Tommy, dar nu era o idee bună să stea aici singură cu gândurile și sentimentele sale.

— Vino acasă măcar astă-seară. Poți dormi în camera ta.

— Îmi place să stau aici, a spus ea, dându-i de înțeles din priviri cât de inutil era să încerce s-o facă să se răzgândească.

Încăpățânarea: iată încă o calitate pe care o moștenise de la mama ei. Wisting a clătinat din cap. Privind-o atent, s-a asigurat că ea știa că se putea răzgândi oricând și-l putea suna atunci când avea nevoie. Line i-a zâmbit, l-a îmbrățișat și și-a strâns mai bine jacheta.

Benjamin Fjeld a lăsat-o să meargă în fața sa. Wisting i-a petrecut cu privirea până când au dispărut dincolo de promontoriu, după care s-a întors spre mare și spre vântul tăios care bătea cu toată puterea, trimițând rafale violente spre țărm și legănând barca. Bărbatul decedat se mișca întruna odată cu ea.

— Ce crezi? l-a întrebat Torunn Borg.

— Este o legătură între cele două cazuri, a răspuns el. Trebuie să fie.

Espen Mortensen a coborât pe cărare cu un rucsac în spate, l-a pus jos fără nicio vorbă și a privit spre cadavru.

— Mi se pare cunoscut modelul de pe talpa bocancilor, a spus el. Este similar cu cel de la cabană.

Wisting s-a apropiat mai mult, balansându-se pe un bolovan alunecos. Ghetele bărbatului mort ieșeau vertical din apa tulbure. Nu studiase fotografiile de la locul faptei, dar modelul de pe tălpi era solid și părea deosebit.

— Urmele de pantofi din sânge? a întrebat el.

— Nu, urmele din camera de zi. Urmele din sânge sunt de la un pantof sport sau ceva de genul ăsta. S-ar putea să aflu modelul exact până la finalul zilei.

Torunn Borg a coborât pe pietrele alunecoase, lângă Wisting.

— De unde a apărut tot sângele ăsta? a întrebat ea, arătând spre puloverul îmbibat.

Espen Mortensen a mers greu prin apă, pe lângă barcă.

— Rănile de pe față sunt de la pescărușii, a spuse el. Are răni mult mai grave în zona abdomenului.

Torunn Borg s-a apropiat mai mult de barcă, sprijinindu-se de Wisting.

— Acela este un pistol? a întrebat ea, arătând cu degetul sub apă, pe fundul bărcii.

Sprijinindu-se de marginea ambarcațiunii, Mortensen s-a aplecat și a privit cu atenție apa tulbure.

— Da, dar tuburile de cartușe pe care le-am găsit în zona cabanelor sunt de calibrul 38. Aceasta este o armă mai mică. Probabil de 22.

Înaintând prin apă spre țărm, a deschis rucsacul și a scos un aparat foto. Wisting și Torunn Borg s-au retras puțin.

— Barca nu este înregistrată, a spus ei. Nu are nici motor, nici rame. Mă întreb ce făcea, de fapt, acolo.

Wisting a ridicat privirea. Pescărușii zburau în cerc, la mică distanță deasupra lor. Marea se împletea cu cerul plumburiu, ascunzând complet orizontul.

— Ce facem cu barca? a întrebat el.

— Vom aduce o navă de recuperare pentru a o tracta în cel mai apropiat port. Apoi o putem așeza pe o platformă ca s-o ducem la sediu.

— Cu cadavrul în ea?

— Cred că asta este soluția cea mai simplă. Voi face o cercetare aici mai întâi. A stat afară toată noaptea, așa că nu cred că pot provoca și mai multe daune.

Wisting și-a ridicat gulerul, s-a întors cu spatele la mare și apoi s-a îndreptat alene spre mașină.

23.

Line a deschis ușa cabanei.

— Trebuie doar să mă schimb, a spus ea, îndreptându-se spre dormitor.

Închizând ușa de la intrare, Benjamin Fjeld a aruncat o privire în jur.

— Este frig aici. Destul de confortabil, dar frig.

În dormitor, Line și-a dat jos hainele ude, având pielea de găină pe piept și pe brațe. Și-a aruncat poșeta pe pat, a căutat ceva cu care să se îmbrace și, într-un final, a găsit un trening. Apoi s-a întors în camera de zi.

Benjamin Fjeld era ghemuit în fața șemineului, punând vreascuri unul peste altul.

— E totul în regulă? a întrebat el, luând o cutie de chibrituri de pe poliță.

— Minunat. Încă nu am încercat să aprind focul, așa că trebuie să verifici coșul și tot restul.

— De cât timp ești aici? s-a interesat el, aprinzând un chibrit.

— Am sosit ieri.

— Este cabana ta?

— A tatei. Tocmai a moștenit-o de la unchiul său.

— Stai aici singură?

— Locuiesc în Oslo, dar am venit aici să mă relaxez câteva zile.

Vreascurile s-au aprins și Benjamin Fjeld a adăugat câțiva bușteni din coș, înainte de a se așeza pe un scaun de lângă fereastră.

Line a traversat camera spre chicinetă.

— Am nevoie de ceva cald. Vrei o cană de ceai?

— Da, mulțumesc.

Line s-a uitat la el în timp ce umplea ibricul. Apropiat de vârsta ei, era înalt și avea umeri lați. Deși părul era prea scurt pentru gustul ei, tunsoarea îi accentua trăsăturile uniforme și bine conturate. Atunci și-a dat seama că nu se machiase, nu făcuse duș și nu se aranjase înainte să meargă la plimbare.

— De unde ești? a întrebat ea.

— Bjørkelangen, a spus el. O localitate mică la est de Akershus.

Line știa unde este, pentru că fusese acolo cu un an în urmă pentru un caz de dispariție. Era o așezare idilică, unde principala ocupație era silvicultura.

— Lucrezi de mult aici?

— De aproape doi ani. Am început la Oslo după Academia de Poliție, apoi am aplicat pentru acest post. Familia mea a venit aici în vacanțe cu rulota ani de-a rândul.

— Să înțeleg că îți place?

— Îmi plac peisajele deschise. Zona din care vin eu este împădurită.

— Îmi lipsește, a remarcat Line zâmbind. Oslo este așa de mare și străin. Nu crezi?

El a aprobat-o, zâmbind larg.

— De fapt, eu ar trebui să pun întrebările.

Ea a chicotit și s-a așezat în fața lui, unde căldura șemineului o dezmorțea.

— Îmi pare rău, a zis ea, este o meteahnă veche. Și este și defect profesional. Sunt jurnalist.

Când el a înclinat din cap, ea și-a dat seama că toată poliția știa unde lucrează fiica șefului. În același timp, și-a amintit că trebuia să informeze redacția despre cadavru, încă nu se aflase știrea și puteau fi primii care o publică. Trebuia să ia aparatul foto și să se întoarcă la locul descoperirii până nu era prea târziu.

— Mă tem că nu îți pot spune prea multe, a continuat ea. Am găsit un bărbat mort într-o barcă și asta e tot.

Benjamin Fjeld a scos un carnețel și l-a răsfoit până a găsit o pagină goală.

— Te-ai întâlnit cu cineva?

Ea a scuturat din cap.

— Mulți oameni ies aici să se plimbe, dar era devreme și timpul nu era propice.

— Ai mai văzut pe cineva aici de când ai sosit?

Line și-a adus aminte de bărbatul cu binoclu și a dat cu putere din cap.

— Îți atrăgea atenția destul de tare, a spus ea, după ce l-a descris. Nu știu ce anume căuta.

În timp ce nota, Benjamin Fjeld și-a ridicat privirea, fixând un punct în spatele ei.

— Fierbe apa în ibric, a zis el.

Line s-a dus repede înspre el, a umplut cănile pe jumătate și le-a așezat pe măsuța de cafea. Benjamin Fjeld a luat-o pe a sa și a dus-o cu grijă la gură. Gâtul său viguros se contracta în timp ce înghițea ceaiul. S-a ridicat și a trecut pe lângă ea pentru a mai pune un buștean pe foc. Flăcările scânteiau și licărul luminii dansa în ochii lui pe când se așeza din nou. Erau căprui, cu pupile negre ca tăciunele.

— Cum arăta?

— Hm?

— Bărbatul cu binoclul. Cum arăta?

— L-am văzut doar din depărtare. Purta un hanorac foarte mare și negru, care îi acoperea genunchii, și cizme de cauciuc.

— Purta ceva pe cap?

— O pălărie de ploaie demodată.

Dintr-odată și-a mai amintit ceva.

— Cred că își lăsase mașina în spațiul acela, a spus ea, arătând spre locul unde parcase și ea. Acolo era o dubiță mare și murdară, un VW Transporter sau ceva de genul ăla.

Benjamin Fjeld a rugat-o să-i descrie dubița înainte de a pune deoparte carnețelul.

— Cât timp stai aici? s-a interesat el.

— O săptămână.

El s-a ridicat.

— Ei bine, s-ar putea să revin. Dacă îți mai amintești altceva, să mă suni pe mine sau pe tatăl tău.

A lăsat pe masă o carte de vizită cu numele și numărul lui de telefon.

— Sau dacă apare din nou bărbatul cu binoclul.

Lăsând cartea de vizită pe masă, Line a luat cănile și le-a pus în chiuvetă.

— Voi veni cu tine.

— Nu trebuie să faci asta, a spus el, îmbrăcând jacheta. Line a luat de pe un cuier de lângă ușă geanta aparatului foto.

— Cred că redactorul meu șef ar avea altă părere, a spus ea zâmbind.

24.

Ședința de dimineață a fost amânată până când s-au întors cu toții. Singurul care lipsea era Espen Mortensen.

Wisting o informase pe Christine Thiis despre descoperirile din districtul Oslo. A deschis ședința cu aceleași date.

— Leif Mann de la serviciile secrete vine încoace mai târziu împreună cu informatorul. Aș vrea să mă însoțească la întrevedere Christine Thiis și Nils Hammer.

Atmosfera din jurul mesei de conferință s-a mai înveselit în timp ce detectivii comentau și expuneau ipoteze despre cum se încadra în peisaj o afacere cu droguri ratată.

— Și… a continuat Wisting, răsfoind prin carnețel. A mai fost găsit un cadavru.

Benjamin Fjeld a pornit proiectorul și Wisting a indicat locul descoperirii pe harta care apărea pe ecran.

— În linie dreaptă, este la mai puțin de trei kilometri de cabana unde a fost găsit vineri primul cadavru. Avem toate motivele să credem că există o legătură. Totodată, modelul de pe tălpile pantofilor este foarte asemănător cu urmele găsite în cabană.

— Știm cine este? a întrebat unul dintre detectivi.

Cum Espen Mortensen tocmai intra în camera de conferințe, Wisting l-a lăsat pe el să răspundă.

— Nu, a replicat el, luând loc în capătul mesei. L-am căutat în buzunare și avea un singur lucru asupra lui.

Criminalistul a făcut un pas în față și a așezat pe masă o pungă transparentă pentru probe.

— Această fotografie.

Wisting s-a întins și a tras punga spre el. Fotografia era puțin mai mare decât una obișnuită de pașaport și avea pete de umezeală. O femeie de circa douăzeci și cinci de ani, cu obraji proeminenți, cu prea mult ruj și al cărei zâmbet dezvăluia niște dinți destul de stricați. Părul blond îi atârna în bucle neglijente în jurul umerilor.

— O iubită? a sugerat el, dând fotografia mai departe.

— Poate.

Espen Mortensen a preluat controlul calculatorului de la Nils Hammer.

— Tocmai am încărcat o altă fotografie, care este foarte interesantă.

Detectivul s-a întors spre ecran. Wisting a recunoscut chitanța găsită în ziua anterioară pe cărarea din apropierea grupului de cabane. Ieri cerneala era umezită și ilizibilă. Acum bucata de hârtie fusese uscată prin înghețare și pe ea era

proiectată o intensă lumină albastră. Textul era greu de citit, dar putea fi deslușit.

Chitanța era de la stația de benzină Esso de la ieșirea de pe E18. Cineva cumpărase un hot dog și o cutie de bomboane Dent.

— Nu a aruncat-o nimeni din echipa noastră, a continuat Mortensen, mergând la ecran și arătând cu degetul. Este datată vineri la ora 20:49, cu aproape un ceas înainte de declanșarea alarmei.

— Atunci înseamnă că a aparținut fie ucigașului, fie victimei! a dedus Hammer.

Masivul detectiv s-a ridicat și s-a dus spre ușă.

— Am în birou DVD-ul de la camerele sistemului de supraveghere video de la stația de benzină.

Wisting s-a lăsat pe spătarul scaunului, bucurându-se de sentimentul că piesele încep să se lege.

— Bine, a continuat Mortensen. Cât timp așteptăm filmările: mi s-a confirmat că modelul tălpii cu care s-a călcat prin sânge provine de la un pantof sport Nike.

A schimbat imaginile pe ecran, expunând fotografia unui pantof sport alb. Pe margine era vizibil logoul albastru Nike.

— Principalul model de pantofi pentru bărbați de la Nike, a spus Mortensen. Același model al tălpii a fost găsit, de asemenea, la cel puțin încă una dintre celelalte cabane.

— La care?

— Cea mai apropiată, dar mai trebuie verificate o mulțime de urme. Probabil că o vom întâlni și în cazul celorlalte cabane.

— Este probabil ca făptașul să-i fi aruncat deja, a presupus Torunn Borg. Trebuie să fi fost plini de sânge.

Wisting era de acord, dar n-a mai spus că și remarcile făcute de Christine Thiis la conferința de presă le-au cauzat neajunsuri în cercetări.

Nils Hammer a revenit, fluturând DVD-ul în aer, apoi l-a introdus în calculator. Imaginile erau neobișnuit de clare, iar textul de dedesubt indica ora și data. Nils Hammer a derulat înainte.

— Nu putem fi siguri că ceasul casei de marcat și cel al sistemului de supraveghere sunt setate la aceeași oră, le-a reamintit Mortensen.

— Trebuie să fim atenți la toți cei care mănâncă hotdog. Doar zgomotul făcut de proiector tulbura liniștea în timp ce cronometrul de pe imaginile de supraveghere trecea de ora 20: 45.

Două minute mai târziu, un bărbat scund și chel, purtând ochelari cu rame stilate, a intrat în magazin, a schimbat câteva

vorbe cu casiera, a luat o cutie cu jeleuri de pe un raft și a scos un portmoneu din buzunarul de la spate. Fata a primit o bancnotă și i-a dat restul și un bon. Bărbatul le-a băgat în buzunarul jachetei în timp ce fata a mers spre galantar, a pus un crenvurst într-o chiflă și le-a întins tipului.

Hammer a oprit imaginea în momentul în care bărbatul deschidea gura pentru a lua prima înghițitură.

— Este Jostein Hammersnes, a spus Benjamin Fjeld.

— Cine?

— Unul dintre proprietarii de cabane. Și casa lui a fost spartă. L-am interogat ieri. A ajuns la cabană în jurul orei nouă, vineri seara, mergând pe aceeași cărare, dar n-a auzit și n-a văzut nimic.

— O linie moartă, a afirmat Hammer, oprind înregistrarea. Fir-ar.

— Cum merge proiectul cu punctele de trecere cu plată?

— Sistemele vor fi repornite curând.

Hammer s-a așezat din nou la masa de ședințe și a răsfoit notițele.

— Este mai ușor să primim răspunsuri din străinătate decât de la sistemele noastre.

A scos la iveală niște hârtii scoase la imprimantă.

— Carlos Mendoza, a zis el, răsfoind printre ele. Numărul cu prefix de Spania al mobilului găsit lângă cabane a fost activat la un internet-cafe-chioșc din Malaga. Proprietarul a fost arestat luna trecută sub suspiciunea de fraudă și furt de identitate. Poliția spaniolă crede că numerele noastre pe numele Carlos Mendoza sunt doar două dintre numeroasele identități false pe care le-a vândut infractorilor. Nu prea sunt speranțe că îi vor identifica pe utilizatorii reali. Telefonul a fost oprit și ultima activitate a fost înregistrată în Norvegia.

Altă fundătură, s-a gândit Wisting, privind pe fereastră. Vântul încă bătea destul de tare, deși norii de ploaie dispăruseră. Fotografia femeii cu bucle blonde a făcut înconjurul mesei.

— Vreau să știu cine este, a spus Wisting, trântind fotografia în fața lui Torunn Borg. Însemna ceva pentru bărbatul care avea poza la el. Vreau să vorbesc cu ea. Ar putea să aibă răspunsurile pe care le căutăm.

25.

Fotografiile cu bărbatul din barcă au fost introduse într-un dosar special din spațiul informatic al proiectului. Focalizările arătau cum porțiuni mari ale chipului său fuseseră sfâșiate de ciocurile și ghearele pescărușilor. Cu toate acestea, cei care îl cunoscuseră puteau să-l identifice, în jur de treizeci de ani, avea o constituție firavă. Chipul îngust, cu o frunte mică, obraji supți și o bărbie dreaptă cu fire scurte de barbă.

Wisting s-a întrebat la ce priviseră ochii dispăruți nu cu mult timp în urmă și când o văzuseră ultima dată pe femeia din fotografie. Cât de des râsese bărbatul involuntar pe când se scurgeau ultimele zile și ore ale vieții sale? Ce văzuse el atunci când adevărul, implacabil și ireversibil, i se arătase?

A închis dosarul electronic și a format numărul fiicei sale.

— O să mă certi? a întrebat ea.

— Pentru Dumnezeu, de ce aș face așa ceva?

— Nu ai citit ziarul Online?

Wisting a căutat ediția Online a ziarului VG, unde o fotografie a bărcii cu vâsle de pe plajă ilustra materialul de pe prima pagină. După ce Wisting plecase de la fața locului, sosiseră mai mulți polițiști în uniformă, iar nava de recuperare era pregătită să tracteze ambarcațiunea de acolo. Numele lui Line era menționat discret sub fotografie, deși fusese omis cu tact la finalul articolului.

Întâlnise adesea fenomenul martorilor sau al altor persoane implicate în infracțiuni care erau tentate să obțină bani de la ziarele importante. Cu toate astea, Line își făcea numai datoria. Mai mult, își convinsese tatăl să înțeleagă cât de important era ca poliția să fie deschisă, cinstită și responsabilă în relația cu presa, iar dialogul pozitiv cu media era cea mai bună cale de urmat pentru a reduce criticile la adresa forțelor de ordine. Multe firme și organizații făceau eforturi deosebite pentru a fi vizibile în presă, dar în cazul poliției problema se punea altfel. Era principala sursă de știri, dându-i excepționala oportunitate de a manevra informația. Era forțată să respecte obligația de confidențialitate și legile privind protecția datelor, dar trebuia să privească presa din ce în ce mai mult ca pe un partener.

— Cum te simți? a întrebat-o el.

Ziarul făcea un foarte bun rezumat al cazului. Un alt cadavru descoperit în Larvik duminică dimineața avea legătură cu victima mascată descoperită vinerea trecută într-o cabană ce aparținea vedetei TV Thomas Rønningen. Poliția nu cunoștea identitatea noii victime și, de fapt, nici pe a celei dintâi. Eforturile de a o identifica fuseseră îngreunate considerabil

după ce mașina mortuară care transporta cadavrul la Institutul de Medicină Legală a fost furată și incendiată.

— Sunt bine, l-a asigurat fiica sa. Nu vreau să îți faci griji pentru mine.

— Cum ți s-a părut să fii interogată?

— Nu este prima dată când trec prin asta, desigur.

— Dar a decurs bine?

— Oh, da. A fost foarte plăcut.

— Benjamin. Da, este isteț.

— Cred că s-a supărat puțin când am sunat la redacție.

— Îl înțeleg.

— Ați aflat cine este? Bărbatul din barcă.

Wisting a chicotit.

— O să îți trimit un comunicat de presă când vom avea noutăți.

Schimbă subiectul.

— Nu vii acasă după-amiază să iei masa cu mine și Suzanne?

— Ai timp pentru așa ceva?

— Îmi fac timp.

— Bine, dar după aceea mă întorc la cabană.

Au stabilit o oră, încheind apoi conversația.

Benjamin Fjeld a bătut la ușă și Wisting i-a făcut semn cu mâna să intre. Tânărul polițist s-a uitat la ecranul calculatorului și la fotografia făcută de Line la locul faptei. Părea supărat și Wisting s-a gândit dacă e cazul să spună ceva despre rolul jurnaliștilor. În schimb, a așteptat să vadă ce avea Benjamin de spus.

— Cred că l-am găsit pe proprietarul bărcii, a spus el, arătând cu capul spre ecran.

— Să auzim.

— Tocmai am vorbit la telefon cu Ove Bakkerud.

Wisting a dat din cap.

— A văzut articolul online și crede că este a lui. Era legată de un chei de lemn mai jos de cabană. Nu s-a dus să vadă dacă lipsește, dar crede oricum că este a lui.

Wisting a început să molfăie pixul.

— Are logică, a zis el, gândindu-se că unul dintre bărbați ar fi putut să urce la bordul unei bărci aflate la îndemână și să fugă în noapte. Rănile pe care deja le suferise îi provocaseră moartea mai târziu.

— Vântul a bătut spre est, a replicat Benjamin Fjeld, ceea ce corespunde cu locul unde a fost descoperit.

Scoțându-și pixul din gură, Wisting a așternut câteva cuvinte în carnețel.

— Bine lucrat, a spus el. Vei urmări această pistă?

— Încă avem criminaliști acolo. O să le spun să verifice cheiul. Apoi, m-am gândit să vorbesc cu cei de la patrula canină să văd dacă toate astea se potrivesc cu ceea ce au găsit ei.

Benjamin Fjeld se pregătea deja să iasă din birou.

Wisting putea să analizeze în liniște documentele cazului. Zece minute mai târziu a sunat telefonul.

Apelantul a început convorbirea printr-un oftat grav.

— Sunt Anders Hoff-Hansen.

Wisting a recunoscut numele și vocea tăioasă, plăcută, a patologului de la Medicină Legală.

— Ați terminat autopsia? a întrebat el.

— Am deschis și am cusut trupul la loc, a confirmat celălalt. Dar ceva nu se potrivește.

— Ce vrei să spui?

— Am studiat fotografiile de la locul faptei și am citit rapoartele criminaliștilor și nu pot conchide decât că am făcut autopsia unui alt corp decât a celui descris.

Wisting a simțit cum îi îngheață șira spinării.

— Desigur, cadavrul a fost incinerat în totalitate, fiind afectate atât tegumentul, cât și țesutul de bază, dar nu găsesc nicio leziune exterioară în zona abdomenului, după cum sugerează fotografiile de la locul faptei. Pe de altă parte, are leziuni multiple la nivelul gâtului și grumazului. Aceea este și cauza morții. Un proiectil a perforat și străpuns corpul.

— Împușcat în gât?

— Exact! Pot să stabilesc plaga de intrare, traiectoria proiectilului și plaga de ieșire, dar asta înseamnă că este alt cadavru decât cel descris în rapoartele voastre. Nici înălțimea și nici greutatea nu corespund. Cadavrul ars este o persoană mai scundă.

— Cum este posibil? doar atât a putut Wisting să spună, deși legăturile și explicațiile îi erau deja clare.

— Sigur v-ați gândit la asta dinainte, a continuat medicul legist. Evident, este posibil să fi făcut autopsia șoferului.

— Ce facem acum?

— Voi decideți, dar am prelevat o mostră de tegument pentru analiza ADN și am radiografiat dinții. Ar trebui să obținem probe și registrele dentare pentru a le compara cu cele ale șoferului. Desigur, de asta ar trebui să se ocupe departamentul de identificare a persoanelor din cadrul Kripos.

Conversația s-a încheiat cu promisiunea legistului de-a trimite un raport preliminar prin fax, împreună cu un rezumat și concluzii. Wisting s-a grăbit să discute cu Christine Thiis, care termina o convorbire telefonică chiar când Wisting lua loc în fața ei.

— Îmi pare rău de urmele de pantofi de la locul faptei, a spus ea. Nu trebuia să dezvălui acest detaliu.

Trecând peste asta, Wisting i-a rezumat discuția pe care o avusese cu medicul legist.

— Vrei să spui că l-a omorât cineva pe șofer și a schimbat corpurile? Asta înseamnă că avem trei crime.

Wisting a aprobat din cap. Nu mai auzise despre astfel de cazuri, dar nu găsea altă explicație. Evident, aveau de-a face cu un adversar neobișnuit de calculat și periculos, cineva ca Rudi Muller. Wisting simți din nou fiori pe șira spinării. Era imperativ să folosească eficient timpul de care dispuneau. Nu trebuia să își piardă calmul, nici să lase teama să câștige teren.

26.

Leif Malm și William Wisting aveau cam aceeași vârstă. Malm, îmbrăcat cu un sacou negru și o cămașă în culori pastelate cu guler rigid, era suplu și avea trăsături puternice și bine definite. Wisting îl văzuse vorbind în numele poliției din Oslo la interviuri televizate și citise despre el în presă. Impresia lui că Leif Malm era un lider cu autoritate a fost confirmată de la prima silabă.

Cel care îl însoțea, Petter Eikelid, avea în jur de treizeci de ani și, pentru un polițist, era mic de statură. Mesteca gumă cu gura închisă, din fericire, și i-a salutat doar cu o mișcare a capului, antrenând o buclă din părul negru. Nu s-a uitat la Wisting, dar, în schimb, a aruncat o privire prin cameră.

— De ceva vreme investigăm un grup de persoane care se află în spatele aducerii în țară de cantități mari de cocaină, a spus Malm. Dată fiind dimensiunea organizației lor, trebuie să fi adus cam o sută de kilograme începând din mai. Liderul este Rudi Muller.

Petter Eikelid a deschis în tăcere dosarul din fața lui și a scos o fotografie făcută în timpul unei supravegheri. Era poza unui bărbat robust, de peste treizeci și cinci de ani și de înălțime medie, îmbrăcat într-o cămașă de in deschisă la gât suficient cât să lase să se vadă un lanț de aur. Zâmbea ridicând numai colțurile gurii, restul chipului fiind împietrit sub părul negru, pieptănat pe spate. Felul în care mijea ochii în lumină îl făcea pe Wisting să-l compare cu o panteră adormită și trezită din visare în momentul nepotrivit.

— O afacere destul de serioasă, a comentat Nils Hammer.

Leif Malm a dat din cap.

— Cocaina are o valoare de piață care variază în funcție de gradul ei de puritate. Prețul standard pe gram este între două și patru sute de coroane.

O sută de kilograme însemna un profit între douăzeci și patruzeci de milioane de coroane.

— Banii sunt spălați în industria showbizului și reinvestiți în restaurante și baruri, precum și în terenuri și proprietăți, a zis Leif Malm. Acum trei săptămâni am reușit să ne facem o sursă apropiată de Rudi Muller și ne-a spus cum funcționează și acționează organizația. Cocaina este doar o parte. Aduc zece kilograme din trei în trei săptămâni. Bunurile sunt livrate prin contacte din Europa de Sud și transportate încoace, via Danemarca, cu vaporul prin strâmtoarea Skagerrak.

— Asta se potrivește cu legătura noastră din Spania, a punctat Hammer, după ce a explicat despre telefonul mobil

găsit în apropierea locului faptei.

— În același fel am înțeles și noi modul de operare, a zis Leif Malm. Aranjamentele sunt făcute înainte și, când ajunge marfa, oamenii transmit mesaje scurte cu telefoane mobile care sunt imposibil de identificat. Încărcătura este adusă la mal și plata în numerar este trimisă în străinătate.

Wisting a recunoscut *modul de operare* specific rețelelor de contrabandă. În acest fel fusese introdus în țară hașișul la începuturile carierei sale, cu aproape treizeci de ani în urmă. În acea perioadă se foloseau bărci de pescuit; în prezent, probabil, se utilizau bărci mari cu motor.

— Totuși, vineri ceva nu a mers bine, a remarcat el, revenind la subiect.

Leif Malm a dat din cap, strângând din buze.

— Petter Eikelid s-a întâlnit cu sursa dis-de-dimineață.

Tânărul polițist s-a oprit din mestecat.

— Nu știm exact ce s-a întâmplat, a spus el. Știm doar că banii și drogurile au dispărut și că doi oameni au murit.

Wisting l-a privit pe Leif Malm.

— Ai spus că Rudi Muller a pierdut un om.

A răspuns, în schimb, Petter Eikelid:

— Unul dintre subordonați nu s-a întors cu barca în Danemarca. Sursa mea presupune că tipul găsit în barca cu vâsle mai devreme astăzi este danezul care a dispărut.

— Nu prea înțeleg, a recunoscut Christine Thiis. Spuneți că doi bărbați au ajuns cu barca din Danemarca, transportând zece kilograme de cocaină, și alți doi bărbați au venit din Oslo cu bani pentru a recepționa drogurile? Apoi s-a întâmplat ceva: au fost trase focuri de armă, noi găsim două cadavre, dar și banii, și drogurile au dispărut?

Leif Malm i-a zâmbit înțelegător.

— Atât noi, cât și Rudi Muller credem că a fost un jaf, planificat de cineva care știa procedeul. Persoana aceea a fugit și cu banii, și cu drogurile.

Nils Hammer s-a dus spre ibricul de cafea.

— Câți bani erau? a întrebat el.

— Două milioane de coroane, dar Rudi este considerat răspunzător și pentru droguri.

— Cum așa?

— Bunurile au fost livrate, dar persoanele din rețeaua din Europa nu au fost plătite.

— Avem idee cine ar fi putut organiza jaful?

Petter Eikelid a scos un pachet de gumă de mestecat din buzunar, a luat o tabletă și a băgat-o în gură.

— Nu, a răspuns scurt.

Hammer s-a așezat la locul său.

— Și Rudi Muller nu are nicio supoziție cu privire la scurgerea de informații? Nu bănuiește pe nimeni?

— Acum îi verifică până la sânge.

Wisting și-a ridicat privirea de la notițele sale.

— Știți cine a venit să preia drogurile?

— Credem că a fost persoana care a fost omorâtă. Petter Eikelid a scos fotografia unui bărbat cu ochii rotunzi, cu o față palidă, cu urme lăsate de acnee pe obraji și pe bărbie.

— Acesta este Trond Holmberg, a spus el. Este fratele mai mic al iubitei lui Rudi și nu a mai fost văzut de vineri dimineața, când a fost cu Rudi la barul de la *Shazam Station.*

Lui Wisting i se puse un nod în stomac. Luă o gură de apă din paharul său.

— *Shazam Station*? a întrebat Christine Thiis.

— Unul dintre restaurantele la care Rudi Muller este coproprietar, a explicat Petter Eikelid. Dacă trupul ars din mașina mortuară este al lui Holmberg, atunci am făcut un mare progres.

Wisting a simțit un nod în gât, care se strângea tot mai tare pe măsură ce el încerca să îl îndepărteze.

— Nu este Holmberg, a spus el.

Înghițind în sec, a explicat ceea ce aflase de la autopsie. Corpul din mașină era, cel mai probabil, al șoferului.

Respirând profund, Wisting s-a luptat să-și controleze gândurile în ceața născută de discuția colegilor săi. Rudi Muller era coproprietar la *Shazam Station,* la fel ca bărbatul care trăise cu fiica lui.

Înjură în gând. Unde i-a fost mintea în ultimii ani? A păstrat distanța față de relația fiicei sale cu acest danez blestemat de-o vârstă cu ea. În mare parte, procedase așa pentru că îi cunoștea trecutul și antecedentele penale. Alesese să nu scoată o vorbă despre asta până când, la un moment dat, observase turnura pe care o luase relația. După ce aceasta devenise stabilă, el păstrase tăcerea. Se abținuse mult să nu intervină în viața amoroasă a lui Line.

Se lupta din răsputeri ca să nu-și arate tulburarea. Trăise suficient cât să știe că trebuia să-și asculte intuiția, care îl ghidase de-a lungul unor cazuri serioase, dar acum o viza pe propria fiică, cea mai importantă ființă din viața sa. De teamă să nu o piardă, a trecut sub tăcere ceea ce credea cu adevărat despre Tommy. I-a permis lui Line să-și trăiască viața, iar acum era ros de neliniște.

La începutul relației, căutase de mai multe ori în bazele de date numele lui Tommy. În final, a început să înțeleagă calitățile pe care i le aprecia Line. Tommy putea fi atent și grijuliu, o persoană cu care puteai să stai de vorbă, care asculta

și reflecta, dar Wisting fusese naiv și își blestema slăbiciunea. Ar fi trebuit să fie primul care să priceapă că infractorii sunt fermecători. Acum Tommy Kvanter era pus într-o lumină nouă, mai urâtă. Comportamentul de infractor juvenil mărunt era una; asocierea cu unul dintre cei mai periculoși infractori ai Europei era alta. Îl lua durerea de cap la gândul că Line s-a aflat în preajma acestor oameni.

S-a forțat să fie prezent la discuții.

— Deci, avem o explicație logică, a spus el, punând în cuvinte ipoteza care se conturase paralel cu propriile griji. Rudi Muller știe cum lucrează poliția. Știa că dacă trupul este identificat ca fiind Trond Holmberg am fi făcut legătura cu el. Dar noi am anunțat că victima era mascată și că trebuia să așteptăm rezultatul autopsiei înainte de a spune ceva despre identitatea lui. Televiziunile au arătat chiar și imagini cu mașina de pompe funebre plecând de la locul faptei. Practic le-am spus ce să facă.

— Chiar și așa, și-a asumat un risc major, a zis Christine Thiis.

— Tipic pentru Rudi Muller, a afirmat Petter Eikelid.

— Care-i povestea celuilalt bărbat care îl însoțea? s-a interesat Nils Hammer. Sursa știe ceva despre el?

— Încă nu, dar se întâlnește cu Rudi Muller după-masă. S-ar putea să aflăm mai multe după aceea.

— De ce au adus drogurile la mal în circumscripția noastră? a întrebat Hammer.

— Este posibil să fie o rută consacrată pe care s-o fi preluat Rudi, dar, în plus, știm că are relații aici.

— Ce relații?

— Nu este consemnat în rapoarte, dar colabora cu Werner Roos, aflat acum în detenție, și face parte din aceeași rețea.

Wisting a dat din cap. Werner Roos era un investitor imobiliar care își construise afacerea cu bani din droguri. *Økokrim,* departamentul de criminalitate financiară, a condus ancheta care a dus la condamnarea lui pentru opt ani, dar echipa sa era încă activă.

Leif Malm a intervenit din nou.

— Informatorul nostru spune că Rudi Muller este presat să plătească. A fost dat un termen limită, iar tensiunea va crește acum, când unul dintre furnizori este mort.

Christine Thiis a deschis un nou subiect.

— Cât putem folosi din toate acestea?

— Totul este secretizat. Dacă se află ceva din toate acestea, viața sursei noastre este în pericol. Va trebui să îl extragem de acolo.

Fotografia de la arestul lui Trond Holmberg era așezată în mijlocul mesei. Wisting a tras-o înspre el.

— Avem și ADN-ul lui în baza de date?

— Nu, doar fotografii și amprente.

Christine Thiis părea descurajată.

— Deci, avem un loc al faptei care este probabil plin cu sângele lui, dar nu putem confirma.

Wisting a pus fotografia la loc.

— Dacă Trond Holmberg este dat dispărut, avem o portiță, a spus el. Ar fi logic să luăm probe de la membrii familiei și să le comparăm cu ale corpurilor neidentificate și cu dosarele altor cazuri aflate în lucru.

— Exceptând-o pe sora lui, nu ține legătura cu familia sa, a spus Leif Malm. Dar putem face un raport de dispariție. Putem emite o citație și îi putem căuta părinții.

— Unde este Rudi Muller acum? a întrebat Hammer.

— Îl supraveghem. Când am venit la întâlnire era la apartamentul său din Majorstua.

— Ce-ar fi să-i ascultăm telefoanele?

— Credem că putem să-i interceptăm toate comunicațiile începând de mâine-dimineață, a confirmat Malm. Problema este că nu știm ce număr folosește.

— Cel mai important lucru acum este să controlăm sursa, a zis Wisting, privindu-l în ochi pe Petter Eikelid.

Eikelid își feri privirea.

— Trebuie să aflăm trei lucruri, a continuat Wisting. Unde este trupul lui Trond Holmberg? Cine era celălalt tip cu care era? Care este următoarea mutare a lui Rudi Muller?

Leif Malm l-a aprobat.

Uitându-se prin notițele sale, Wisting a observat și întrebări la care nu reușise nici el să răspundă… Dacă era adevărat că Line locuise cu un infractor timp de mai bine de doi ani, cu aprobarea sa tacită, atunci îl așteptau multe nopți nedormite. Totuși, trebuia să se descurce de unul singur cu asta.

— După cum se prezintă cazul acum, căutăm niște hoți necunoscuți, a spus el. Dar este vreo șansă să se fi întâmplat altceva?

— Te gândești la o simplă răfuială între furnizori și beneficiari?

— Ori asta, ori este vorba despre cu totul altceva. Ceva ce ne scapă.

Nimeni nu avea un răspuns.

27.

Suzanne a pregătit o masă simplă și gustoasă, surprinzându-i cu piure de căpșune la desert.

— Am mers acasă să le iau din congelator, a explicat ea, punând castronul pe masă.

— Cum merge treaba la tine acasă? a întrebat Line. Instalatorii mai au mult până termină?

— Chiar nu știu. Nu cred că era vreo schimbare de la ultima mea vizită.

Wisting a gustat desertul.

— Ar trebui să servești asta în restaurantul tău, a spus el.

— Vei deschide un restaurant?

Obrajii Suzannei s-au îmbujorat.

— Nu un restaurant, o cafenea, a zis ea. Posibil.

Wisting a venit cu detalii suplimentare.

— Va deveni locul tău preferat unde să mănânci, a spus Line.

— Așa cred, a zis Wisting. Tu mergeai des la *Shazam Station*?

Line vorbea în timp ce mânca.

— La început, da, a răspuns ea. Cel puțin de două ori pe săptămână, iar după o vreme mai rar. Tommy era mereu acolo, totuși. Îi ocupa tot timpul.

— Erau clienți mulți?

— Nu era niciodată plin, dar mereu era mult de muncă. Era parțial responsabil și de bar, așa că nu se punea problema să vină acasă când se închidea bucătăria.

— L-ai cunoscut pe vreunul dintre ceilalți?

— Nu pe mulți. Se schimbau tot timpul, dar era ceva normal. Nu am cunoscut pe nimeni cu care să mă împrietenesc. Mă simt mai bine cu colegii mei.

— Și Tommy? Socializa cu colegii în timpul liber?

— Munca și timpul liber se suprapuneau, cred.

Line a așezat lingura în farfuria ei goală.

— Despre ce este vorba? Ești mai interesat de Tommy acum că s-a terminat decât ai fost când eram împreună.

— Îmi pare rău, dar este dificil să aveți prieteni comuni când se termină o relație.

Puțin rușinat, a privit jos la farfuria sa goală. Ceea ce făcea era, de fapt, muncă de detectiv. Întrebările nu erau deloc nevinovate.

Line a strâns masa și a pus farfuriile în mașina de spălat vase.

— Totul este în regulă la cabană? a întrebat Suzanne.

— Absolut fantastic și îmi place vremea ploioasă și cu vânt. Este plăcut să stai la ferestrele dinspre mare cu focul în spate, deși este oribil ce se întâmplă cu păsările.

— Ce-i cu ele? a întrebat Wisting.

— Păsări moarte care cad din cer. Nu ai observat? S-a scris mai mult despre asta în presă decât despre cazul tău.

Line s-a dus la geanta sa pentru a lua laptopul. L-a așezat pe masă cu ecranul spre tatăl său.

PĂSĂRI MOARTE PICĂ DIN CERURI era titlul de pe – prima pagină. Wisting l-a recunoscut în fotografie pe fermierul care îl ajutase după ce fusese atacat. Avea în mână o lopată pe care zăceau patru păsări moarte.

Aproape o mie de păsări căzuseră pe pământ, moarte, în timpul weekendului, în împrejurimile Helgeroa în Vestfold, a citit el. Fenomenul misterios a început sâmbătă dimineața și a continuat pe parcursul întregului weekend. Fermierul Christian Nalum a văzut cum păsări moarte îi cad pe casă, pe capota mașinii și pe terenuri și a cules o sută numai de pe proprietatea sa. Protecția Animalelor a preluat sarcina strângerii păsărilor și intenționează să le examineze la Colegiul Veterinar.

— Am dat peste două din astea vineri seara, a remarcat Wisting.

— Și eu am găsit una pe scările cabanei, i-a spus Line. S-a întâmplat și în alte țări, arătă spre un alt paragraf.

Cu o săptămână în urmă, peste cinci mii de păsări moarte căzuseră din cer în orășelul Beebe din Arkansas, citi Wisting. Păsările au fost examinate de laboratoarele din Georgia, unde experții au decis că au murit din cauza hemoragiei interne și rănilor suferite de organele interne. Misterul nu a putut fi elucidat. În Brazilia s-a petrecut un eveniment similar.

— Mda, mai multă atenție decât cazul tău de omucidere, a repetat Line.

Au discutat și alte subiecte până când Line le-a mulțumit pentru masă și a plecat spre cabană. Wisting mai avea o jumătate de oră până când trebuia să se întoarcă la birou.

— Cred că ar trebui să faci ce-ți dorești, i-a spus el lui Suzanne. Deschide cafeneaua. Urmează-ți visul vieții liniștite.

— Duc o viață liniștită acum, a zis ea, cuibărindu-se pe canapea și sprijinindu-și capul de pieptul lui. Întotdeauna am simțit asta. Cel puțin dacă fac comparație cu cei care s-au născut în același război ca și mine, cei care nu au scăpat și trăiesc în sărăcie și foamete. Am tras lozul câștigător, William.

Suzanne, născută în Afghanistan, studia la Sorbona când sovieticii i-au invadat țara în 1978. Nu s-a mai întors și viețile lor ar fi fost complet altfel dacă ar fi făcut alte alegeri atunci. El înțelegea la ce se referea.

— Ce înseamnă o viață liniștită? a întrebat el.

— La întrebarea aceasta nu există doar un singur răspuns, a spus ea, din moment ce suntem atât de diferiți și avem vise și idei diferite. Pentru majoritatea, înseamnă bani și un anume standard de viață, dar pentru mine înseamnă să-ți atingi un vis.

— Ce te reține?

— Calea este lungă și dificilă. Nu știu dacă să îndrăznesc să schimb direcția.

S-a întors cu fața spre el.

— Pentru tine ce înseamnă o viață bună?

El știa că e vorba despre fericire, dar nu știa unde putea fi ea găsită. Nefiind un visător, prefera să se bucure de viață așa cum era.

— Aș spune că viața bună înseamnă să stau la masa mea obișnuită de la cafeneaua Golden Peace.

28.

Drumul era mereu lung și dificil.

Așezat la biroul său, Wisting medita la cuvintele lui Suzanne despre atingerea scopurilor. Pentru acest caz, atingerea scopului însemna să parcurgă rapoarte și alte documente pentru a găsi o soluție despre care nu era sigur că se află în ele.

Oscila între a citi informațiile introduse în bazele de date și a parcurge ceea ce fusese trimis în original și și-a dat seama că îi plăcea acest lucru. Viața era mai bună când simțea că face ceva important, când putea lega gândurile și acțiunile și știa că eforturile sale însemnau o diferență. Îi alimenta credința că munca sa ajuta la crearea unei lumi mai bune.

Când Benjamin Fjeld a intrat în birou, Wisting și-a ridicat privirea și și-a dat jos ochelarii, ca să vadă mai bine.

— Ești încă aici?

— Mă gândeam să plec acum, a răspuns Fjeld, dacă nu mai e altceva.

Wisting și-a amintit groaza de pe când era tânăr detectiv de a nu-i scăpa ceva, teama de a nu fi prezent când se făcea o descoperire neașteptată.

— Te sun dacă se întâmplă ceva, l-a asigurat el. Du-te acasă și dormi.

Benjamin Fjeld era pe cale să iasă din cameră când s-a oprit în pragul ușii, întorcându-se pe jumătate spre el.

— Ai văzut că suntem învinovățiți pentru păsările moarte?

— Suntem?

— Un ornitolog dă vina pe poliție, a făcut el semn cu capul spre ecranul calculatorului. Este în ediția electronică a VG pages.

Wisting a deschis motorul de căutare, adăugând încă o cifră la numărul de accesări. Ziarul presupunea că moartea subită a păsărilor fusese cauzată de elicopterul poliției care zburase la joasă înălțime în zonă. Directorul Asociației Norvegiene a Ornitologilor credea că era posibil ca păsările să fi murit din cauza epuizării. Dacă stolurile mari erau supuse unui stres puternic, puteau pur și simplu să se sinucidă, afirmase el.

— Totul se leagă, a spus Wisting.

S-a întins după cana de cafea, dar a constatat că era goală.

— Îți place slujba ta? a întrebat el, luând termosul. Tânărul polițist a reintrat în birou.

— Da, mulțumesc.

Wisting și-a umplut cana și a găsit un pahar de plastic pentru Benjamin Fjeld.

— Se vede din modul în care îți faci treaba, a spus el, făcând semn cu capul spre tava sa de rapoarte. Ești minuțios și eficient.

Benjamin Fjeld a luat cafeaua.

— Mulțam, a zis el. Sper că se va elibera un post ca să pot rămâne aici.

Wisting a dat din cap. Sistemul era astfel gândit ca agenții să parcurgă o perioadă de probă de șase luni de zile, urmând să aplice experiența dobândită în prima linie a muncii de poliție. Totuși, Benjamin Fjeld avea calități de detectiv. Wisting îl considera un anchetator înnăscut, cu capacitate de a învăța și căruia îi păsa de cazuri și de oamenii implicați.

— Vom aștepta și vom vedea, a afirmat el. Mai ai câteva săptămâni de probă. Dacă nu vom rezolva cazul până atunci, te vom păstra oricum.

Au rămas așezați, vorbind pe marginea cazului. Benjamin Fjeld deborda de observații, întrebări și puncte de vedere. Era trecut de miezul nopții când a plecat.

Revenind asupra ecranului calculatorului, Wisting și-a pus din nou ochelarii și s-a apucat de lucru cu documentele rezultate din investigații.

Nils Hammer terminase verificarea mașinilor care traversaseră cele două puncte de trecere cu plată dintre Oslo și Larvik și introdusese aceste informații în sistemul de date, observând că încă nu fuseseră analizate.

Wisting a căutat prin lunga listă cu numere de înmatriculare, modele, informații despre proprietari și momentul exact al trecerii lor. I se închideau ochii și îi freca pentru a vedea mai bine când, deodată, apăru un nume familiar. *Thomas Rønningen.* Era proprietarul Audiului S5 care trecuse pe la bariera de la Sande la 19:32, aceeași mașină care parcase în fața casei lui Wisting cu o seară înainte.

A găsit redarea în dialog a declarației audio a lui *Thomas Rønningen* și a identificat ceea ce căuta pe la jumătatea documentului.

WW: Unde ați fost ieri-seară și noaptea trecută?

TR: Ați crede că am cel mai bun alibi din lume – un milion de telespectatori, dar adevărul este că tot ceea ce văd oamenii la televizor este înregistrat. Programul este înregistrat după-amiaza și transmis needitat.

WW: Deci, unde ați fost?

TR: Acasă, singur.

WW: Am încercat să vă sunăm și am trimis și o mașină de poliție la ușa dumneavoastră azi-dimineață.

TR: Am deconectat totul. Telefonul mobil, soneria, televizorul, tot. Am ajuns acasă în jurul orei șapte și m-am

așezat să scriu. Am continuat până pe la cinci, după care m-am prăbușit pe pat. Când m-am trezit, am deschis mobilul, am citit mesajele text și v-am sunat.

Privind din nou ecranul, Wisting a derulat în jos și a găsit consemnată trecerea pe la cabina de taxare de la hotarul dintre localitățile Larvik și Sandefjord. Ora era 20:17. Thomas Rønningen trecuse pe la ambele puncte vamale pe ruta directă dintre Oslo și Larvik în seara crimei.

S-a afundat din nou pe scaun. Faimosul amfitrion TV stătuse în fața sa, în propria lui casă, și spusese minciuni nerușinate.

A parcurs din nou declarația. Asta era esența unui interogatoriu, o istorisire detaliată care putea fi utilizată mai târziu pentru a evidenția minciunile. Era adevărat că un detaliu lipsea din declarație. Era posibil ca altcineva să fi folosit mașina lui Rønningen cât timp el era în apartament scriind, dar Wisting credea că această posibilitate era mică. Întâlnise numeroși mincinoși sadea și actori buni și îi recunoștea cu ușurință. Thomas Rønningen era unul dintre ei, dar nu reușea să coroboreze minciuna cu informația oferită de sursa Poliției din Oslo.

Și-a vârât degetele pe sub rama ochelarilor ca să se frece la ochi. Soluțiile erau din ce în ce mai greu de întrezărit. A decis să stingă calculatorul și să meargă acasă pentru a dormi puțin, când a observat ceva pe ecran care a făcut ritmul respirației să i se schimbe.

Cu mai puțin de trei minute înaintea mașinii Audi a lui Thomas Rønningen, pe la cabina de taxare trecuse un Golf negru. Proprietar de drept era Eicon Leasing, dar Wisting a recunoscut numărul de înmatriculare al mașinii lui Line.

Gândurile i s-au învolburat precum frunzele de toamnă, zburând și fluturând prin mintea sa, și era incapabil să le domolească. Vineri, la ora 19:29, terminase cina în compania Suzannei și a lui Line la *Shazam Station.* Tommy Kvanter era ocupat și nu putuse să li se alăture.

Și-a dat seama că rămăsese cu gura deschisă, incapabil să respire. S-a forțat să inspire adânc, dar n-a putut să înlăture nodul rece și tare care i se pusese în piept.

29.

Orizontul era acoperit de nori grei și întunecați. O ceață densă plutea deasupra mării, dar rafalele de vânt o răzlețeau necontenit.

Line profitase de seara anterioară pentru a schița intriga cărții pe care voia s-o scrie. Ideea era bună. A decis că personajul principal avea să fie o jurnalistă ca ea, care află că a moștenit o casă imensă pe o insulă îndepărtată din arhipelag. Casa fusese nelocuită ani de-a rândul, dar la prima sa vizită găsește flori proaspete într-o vază, iar ceasul de pe perete arată ora exactă. Una dintre ușile de la etaj este închisă și niciuna dintre chei nu se potrivește. Când reușește să deschidă ușa, într-un final, descoperă și un foarte misterios caz de omucidere.

Scrisese până noaptea târziu și dimineața a fost trezită devreme de țipetele pescărușilor. La micul dejun a băut o cană de ceai și a mâncat o felie de pâine prăjită cu brânză tartinabilă. A citit ce scrisese și nu era deloc încântată de cea mai mare parte. Anumite pasaje au făcut-o totuși să se simtă mândră. S-a îmbrăcat pentru vreme ploioasă, și-a luat aparatul foto și a ieșit în vântul care bătea în rafale dinspre mare. Valurile loveau malul și pontonul de lemn.

A pornit în direcția opusă față de ziua precedentă, când îl descoperise pe bărbatul decedat în barcă. Spre vest, terenul era diferit și cărarea a dus-o spre o zonă împădurită și întortocheată, cu sol moale și noroios, în care pantofii ei lăsau urme adânci. Cineva fusese aici înaintea ei, fie cu o seară înainte, fie chiar în dimineața aceea.

S-a oprit și a ascultat. Dincolo de cărare, arborii erau atât de deși, încât era imposibil să vadă pământul acolo unde mănunchiurile dese de caprifoi se încolăceau în jurul copacilor. Undeva, în depărtare, s-a auzit o ramură trosnind, după care s-a făcut liniște. O pasăre și-a luat zborul, dispărând în văzduh.

Line a mers până când malul stâncos a luat locul pădurii mocirloase și a ajuns pe un afloriment pietros, inspirând aroma de sare și alge marine.

Era o priveliște excelentă pentru o fotografie cu obiectivul panoramic, cu toate că lumina nu era prea puternică, iar contrastele erau reduse. A căutat imagini mai calde pe care să le imortalizeze, dar și frunzelor de toamnă dinspre continent le lipsea lumina potrivită.

A fixat obiectivul și a făcut câteva cadre preliminare, dar erau neclare și granulate. A ajustat viteza declanșatorului și și-a depărtat ușor picioarele, echilibrând aparatul foto și

încercând din nou. A obținut rezultate mai bune și a continuat să caute din priviri peisaje noi.

Când a zărit doi pini încovoiați, răsuciți în vânt, i-a fotografiat. Lăsând aparatul în jos, a observat ceva ascuns sub pini. Ceva creat de mâna omului. A apropiat imaginea. Mai multe scânduri de lemn erau puse între doi bolovani, cu o prelată verde trasă peste ele. În față, fuseseră așezate niște crengi și o plasă de camuflaj acoperea întreaga structură.

A făcut câteva fotografii, a pus aparatul jos, dar pentru a ajunge la ascunzișul acela trebuia să ocolească o râpă stâncoasă.

Când a ajuns acolo, a observat că adăpostul avea un perete de piatră și în partea din spate. Se asemăna cu o cazemată făcut de copii, dacă nu ar fi fost amplasarea neobișnuită. Era destul de departe de case și nicio cărare nu ducea către micul avanpost.

Lemnele din față aveau sculptate două deschizături, asemănătoare unui chepeng. A băgat mâinile prin plasă și a ridicat crengile, iar înăuntru a găsit o prelată și un sac de dormit; înspre peretele de piatră, o lampă cu propan și un aragaz de camping, o sticlă de apă și mai multe conserve goale aruncate.

S-a lăsat în jos și s-a târât înăuntru. În fisurile din piatră fuseseră puse pene de păsări. A scos una și a răsucit-o între două degete, dar dintr-odată a avut senzația neplăcută că era urmărită. A lăsat repede pana și s-a întors cu fața spre mica intrare. Nu era nimeni acolo. S-a grăbit să iasă, punând creanga la fel cum o găsise.

S-a întors cu spatele la intrare când a auzit un freamăt ciudat în timp ce văzduhul se întuneca. Un stol imens de păsări s-a ridicat dintre arbuștii mărunței din spatele ei, mișcându-se ca o singură ființă. Zgomotul bătăilor de aripi a crescut în intensitate până când stolul a schimbat direcția deasupra ei și a dispărut înspre vest.

Line s-a cutremurat. Ridicând gulerul gecii, s-a răsucit pe cărare și a făcut degrabă cale întoarsă.

30.

Când a revenit la cabană, pe verandă era un bărbat. Stătea cu mâinile lipite de fereastra camerei de zi și se uita înăuntru. Abia după ce s-a apropiat mai mult, și-a dat seama că este tatăl ei.

— Ce faci aici? l-a întrebat ea.

— Voiam să văd cum te descurci.

— Luni dimineața la ora nouă?

— Treceam oricum pe aici.

— Locul ăsta nu este în apropiere de nimic, a comentat ea, întorcându-se contra vântului năprasnic care îi răvășea părul în spate.

— Locul crimei nu este foarte departe, a explicat el, intrând în cabană. Vreau să vorbesc cu Thomas Rønningen.

Line și-a dat jos aparatul foto de pe umăr.

— Ați eliberat acolo?

— Da, am terminat ieri după-masă. Nu reușesc să dau de el la telefon, așa că m-am gândit să fac o plimbare să văd dacă este la cabană.

— Nu a dat nicio declarație?

— Oh, ba da, dar am câteva întrebări suplimentare. Trebuie să lămuresc câteva detalii.

Line ar fi dorit să întrebe mai multe, dar a renunțat.

— Nu am fost pe aici de ani buni, a zis tatăl său, uitându-se prin cameră. Este foarte plăcut.

— Mă simt bine aici.

Ea s-a dus spre bucătărie să umple ibricul.

— Vrei o cană?

— Da, te rog, a răspuns el.

Tatăl ei a făcut un tur al casei, verificând fiecare cameră, după care s-a așezat la masă, în fața ferestrei mari.

— N-ar trebui să îți lași calculatorul așa, a spus el. Se vede ușor de afară. E o ispită pentru hoți.

— Ai dreptate, a răspuns ea. Mă simt ușurată că n-am fost aici vineri seara, când s-au petrecut toate.

Tatăl ei a luat cartea de vizită pe care o lăsase Benjamin Fjeld.

— Ai mers direct acasă vineri, după cină?

— Da, am făcut ceva cumpărături înainte să merg acasă pentru a-l vedea pe Rønningen la televizor.

— Ai fost cu mașina ta?

— Nu, am luat tramvaiul. Mi-a fost mai simplu.

Ea s-a așezat, așteptând să fiarbă apa.

— Tommy a fost cu mașina.

— De ce nu a venit să mănânce cu noi?

— Nu știu. A zis ceva despre o întâlnire cu niște danezi cu care urma să deschidă un restaurant. Nu m-a interesat prea mult. Îmi era de ajuns că nu venise. Deja luasem decizia să mă despart de el.

Tatăl ei a pus înapoi pe masă cartea de vizită.

— Când i-ai comunicat decizia ta?

— Când a venit acasă. Nu m-am culcat ca să îl aștept, dar a sosit abia pe la ora patru dimineața. Adormisem deja pe canapea. Am discutat puțin și a plecat din nou. M-am culcat.

— A plecat în toiul nopții?

Line nu înțelegea interesul tatălui său pentru Tommy. Se simțea îngrijorare în tonul vocii lui, dar întrebările păreau să aibă un scop precis. Întindea o plasă invizibilă.

Ibricul fierbea, așa că s-a ridicat de pe scaun.

— A ieșit. Asta după ce i-am spus că vin acasă pentru câteva zile și că trebuie să-și strângă lucrurile și să-și găsească un alt apartament până mă întorc eu.

— Crezi că și-a găsit pe altcineva? a întrebat tatăl ei, luând cana pe care i-o întinsese.

Line s-a așezat din nou. Nu voia să se gândească la asta, din moment ce presupunea trădare și înșelare, dar era concluzia logică. Multe dintre explicațiile lui Tommy referitoare la motivele pentru care nu putea să stea acasă cu ea erau absurde de-a dreptul.

— S-ar putea ca asta să fie cauza, a spus ea, strângându-și picioarele sub ea pe scaun. Dar, momentan, nici că-mi pasă. Mă bucur că s-a terminat.

Voia să schimbe subiectul și să-i spună despre mica ascunzătoare pe care o construise cineva pe malul abrupt, dar tatăl său a vorbit primul.

— Trebuie făcute multe pe aici. Unii căpriori par destul de uscați.

— Da, probabil că trebuie să dăm casa cu baiț, a răspuns ea. Mă gândeam că aș putea să zugrăvesc puțin chiar și aici, în interior, ca să mai înveselesc locul.

— Eu pot să mă ocup de exteriorul casei, iar tu poți aranja interiorul, dacă vrei, a sugerat tatăl său.

Au vorbit despre lucrurile care trebuiau făcute și ce minunată urma să fie vara aici, la intrarea în fiord. După aceea, tatăl ei s-a ridicat. Trebuia să continue investigațiile.

31.

Pe suprafața noroioasă, bătătorită, din fața cabanei lui Thomas Rønningen ardea un foc de tabără destul de mare. Doi bărbați în salopete de tâmplari cărau fiecare câte un mănunchi de plăci de lemn pe care le aruncau pe foc. Wisting a simțit căldura dogorind până la pereții cabanei. Toate podelele însângerate din holul exterior fuseseră înlăturate, la fel și zidurile, și ușa. Wisting i-a întrebat pe cei doi bărbați dacă Rønningen era acolo, dar niciunul dintre tâmplari nu îl văzuse. L-a sunat pe telefonul mobil și, de această dată, moderatorul i-a răspuns imediat.

— Aveți noutăți? a întrebat prezentatorul TV.

— Sunt la cabana dumneavoastră, a explicat Wisting. Tâmplării sunt ocupați.

— Asta e bine. Societatea de asigurări a fost de acord să dau totul jos.

— V-ați întors la Oslo?

— De ce întrebați?

— Mai am câteva întrebări și trebuie să vă prelevăm amprentele.

— Înțeleg. O să pot veni acolo, dar abia după-amiază, a spus Thomas Rønningen, propunând o oră.

Au stabilit o întâlnire și Wisting a băgat telefonul înapoi în buzunar. Un stol de păsări negre se rotea deasupra unui platou din zona puternic împădurită. Ca și el, s-a gândit, căutau ceva.

În loc să meargă spre mașina lui, a urmat cărarea înspre est în direcția celei mai apropiate cabane. Un fum dens și negru ieșea pe horn, fiind, apoi, purtat de vânt.

Wisting citise declarația pe care Jostein Hammersnes i-o dăduse lui Benjamin Fjeld, descriind cum venise spre cabana lui vineri seara, ca în fiecare sfârșit de săptămână de la începutul verii încoace. Până la finalizarea divorțului, locuia sub același acoperiș cu soția și cele două fiice ale sale, în vârstă de șapte, respectiv nouă ani, într-o vilă din Bærum. Weekendurile deveniseră mult prea lungi și dureroase, prin urmare prefera să și le petreacă singur la cabană.

Declarația scrisă nu conținea nicio informație despre scurta sa oprire la benzinăria de la ieșirea spre Larvik. Probabil că era un detaliu pe care îl considerase irelevant, așa cum și era. Bonul găsit pe cărare, mai jos de parcare, s-a dovedit a fi o pistă falsă.

Wisting l-a recunoscut din înregistrările sistemului de supraveghere, atunci când i-a deschis ușa să îl poftească înăuntru. Acum purta alte haine: o pereche de pantaloni largi

de alergare și un pulover la fel. Cabana aparținuse, probabil, familiei lui Hammersnes de generații întregi și nu fusese modernizată niciodată. Camera de zi era decorată în stil rustic, cu clopoței acționați de corzi. De-a lungul peretelui din bucătărie erau prinse instrumente din alamă. În aerul umed se simțea un miros ciudat, înțepător, pe care Wisting nu îl putea identifica.

Jostein Hammersnes a mers la șemineul deschis unde a agitat tăciunii aprinși, revigorând flacăra înainte de a mai adăuga doi bușteni.

Wisting s-a așezat la o masă lungă de pin, pe care erau împrăștiate ziare din ultimele zile. Unul dintre ele era deschis la un articol însoțit de o fotografie cu Christine Thiis.

— Nu ați reînceput lucrul? s-a interesat el.

Jostein Hammersnes stătea în partea opusă.

— Aș fi dorit să fiu în altă parte, dar este vacanța de toamnă și soția mea, mai bine zis fosta soție, este profesoară. Tocmai ne-am despărțit, dar încă locuim sub același acoperiș. Este apăsător să ne tot lovim unul de altul. Oricum, pot să mă ocup de aici de majoritatea lucrurilor, folosind internetul. De obicei îmi plăcea să stau aici, dar plăcerea a dispărut.

— De ce?

— Pagubele cauzate de tâlhari nu sunt foarte mari, dar gândul că a fost cineva aici este foarte apăsător. Umbrește toate amintirile fericite pe care le am cu Else și fetele și din timpul copilăriei mele. Acum nu m-ar mai deranja să o vând ca să finalizez partajul.

Jostein Hammersnes i-a evitat privirea lui Wisting și s-a uitat în jos. Când și-a ridicat iar ochii, aceștia străluceau.

— Este un loc pustiu, a spus lipsit de vlagă.

S-a uitat undeva în spatele lui Wisting, spre un raft de pe peretele cu lambriu, unde o zonă mai deschisă arăta că acolo fusese expus ceva.

— Mi-au luat până și trofeul de sticlă, a spus el, mergând spre locul gol. L-am primit de la tatăl meu când am împlinit opt ani, după ce am reușit să trec înot golfulețul.

A făcut un semn cu capul în direcția mării.

— Este singurul premiu pe care l-am câștigat vreodată. Am fost un bun înotător, dar nu am practicat vreun sport. Tatăl meu era artizan în sticlă. Avea propriul atelier acasă, în Høvik. Stăteam ore în șir și mă uitam cum transforma sticla topită, de un roșu-aprins, în cele mai frumoase forme. Acel ornament era unul dintre cele mai minunate lucruri pe care le-a făcut. Trata sticla ca și când ar fi fost cel mai prețios metal – o topea, o modela, o finisa și o lustruia cu dragoste și grijă. Când mi l-a dat, mi-a spus că îmi pot strânge toate visurile în el. Să îmi

adun gândurile și speranțele, fără să se umple sau să se reverse vreodată. Acum s-a dus.

Wisting i-a permis proprietarului cabanei să dea frâu liber sentimentelor ce-l încercau, înainte să înceapă.

— Ați oprit undeva până să ajungeți la cabană?

— Am trecut pe la magazinul Meny din Holmen și am luat ceva de acolo. Am împachetat dimineața și am lucrat câteva ore peste program înainte de a veni aici.

— Ați făcut și alte opriri? La vreo benzinărie, de exemplu?

— Da. Am oprit la stația Esso, când am ieșit de pe autostradă.

— De ce?

— De obicei, opresc să cumpăr mâncare la pachet. Așa evit să-mi gătesc singur.

— Ce ați cumpărat?

— Un hot dog și o cutie de dropsuri. Are vreo importanță? Polițistul care a vorbit cu mine sâmbătă nu a cerut asemenea detalii.

— Nu a fost important la început, dar am găsit un bon de la Esso, aici, pe cărare, spuse Wisting. Putea fi aruncat fie de infractori, fie de victimă sau putea exista o a treia explicație, mai simplă.

A reluat interogatoriul, încercând să-l facă să-și amintească dacă depășise vreo mașină pe drum sau dacă auzise vreun sunet suspect care ar fi putut avea legătură cu jafurile sau cu omuciderea. La final, și-a dat seama că Hammersnes nu mai deținea alte informații. Când au terminat discuția, flăcările din șemineu se stinseseră. Wisting s-a ridicat în picioare și i-a mulțumit pentru timpul acordat.

— Vă însoțesc afară, a spus Hammersnes. Am nevoie de o gură de aer.

Două perechi de pantofi feminini de vară erau aliniate pe hol lângă cizmele de gumă ale lui Hammersnes. Wisting s-a gândit că fetele nu vor mai putea alerga peste roci sau vâsli la marginea mării după ce va fi vândută cabana. O semnătură a părinților lor încrâncenați va șterge amintirile verilor viitoare.

Hammersnes și-a luat cizmele și l-a urmat pe Wisting afară. Mergeau alene unul lângă altul pe alee fără să spună un cuvânt, apoi Wisting a ajuns la mașină și a pornit la drum.

32.

Cineva cumpărase ediția de vară a publicației *Se og Hør* cu reportajul despre cabana lui Thomas Rønningen. Revista era în sala de conferințe. În cea mai mare fotografie, Thomas Rønningen se afla aproape de aparatul foto, în capul unei mese lungi, pline cu creveți și crabi. Oaspeții săi beau vin alb având pe fundal cerul albastru. Titlul era *Idilă de vară în Westfold.*

Thomas Rønningen le prezenta cititorilor fiecare încăpere din cabană. Într-una dintre fotografii, stătea într-un generos fotoliu cu reazăm pentru brațe și era pozat în fața unei biblioteci arhipline, frunzărind un roman polițist. Articolul preciza că Thomas Rønningen lucra la o carte ale cărei temă și conținut erau secrete.

Faimosului prezentator de televiziune îi plăcea să primească oaspeți în paradisul său estival, menționa articolul, înșirând o listă cu nume aproape identică cu cea pe care i-o dăduse lui Wisting.

Wisting a citit jumătate din reportaj înainte să fie întrerupt de un apel telefonic. Era Leif Malm din cadrul secției de informații clasificate a Poliției Oslo.

— Echipa de supraveghere l-a pierdut pe Rudi Muller, a spus Malm. A plecat de acasă în urmă cu o jumătate de oră, mult mai devreme decât de obicei, și nu am avut oameni suficienți. S-a oprit la Deli de Luca de pe Bogstadveien, după care s-a îndreptat spre centru. L-au pierdut la teatrul național.

— Știi unde mergea?

— Nu, nu a rezultat nimic deosebit din KK, așa că nu a vorbit despre asta la telefon.

KK era prescurtarea folosită pentru *Kommunikasjonskontroll.* Această divizie a poliției intercepta toate comunicațiile unei persoane, efectuate prin telefon sau internet. Una dintre metodele secrete de cercetare era utilizată în mare parte pentru contracararea crimei organizate, dar nu era atât de eficientă pe cât și-ar fi dorit autoritățile. Adevăratele ținte pentru această formă de supraveghere erau conștiente de interesul pe care îl prezentau și vorbeau codificat, folosind cuvinte-cheie prestabilite, și doar pentru a anunța ore și locuri.

— Este posibil să aibă un număr de mobil pe care să nu-l știm, a continuat Leif Malm. Avem echipe atât la apartament, cât și la *Shazam Station.*

— Și internetul?

— Citește aproape tot ce scriu ziarele despre caz. Un aspect susține ipoteza noastră că a fost implicat în evenimentul cu mașina de pompe funebre. A petrecut ore bune căutând pagini

referitoare la focuri și incendieri. Pagina la care a zăbovit mai mult timp descrie focurile, incendierile premeditate și rănile produse de flăcări. Cuvintele-cheie utilizate indică faptul că este interesat de intensitatea și durata necesare pentru a arde complet un corp și ce șanse sunt ca un trup ars să fie identificat după datele dentare și ADN.

— Asta e interesant.

— Da, ar putea fi o probă esențială, dacă vom desecretiza, în final, interceptările comunicațiilor, a fost din nou de acord Leif Malm.

— Sursa a mai transmis ceva nou?

— Nu. Nu s-a mai întâlnit cu Rudi ieri. S-ar putea să-i fie teamă și să vrea să iasă din ecuație.

— Nu trebuie să se întâmple așa ceva, a spus Wisting. Avem nevoie de el.

— Petter îl încurajează.

— Ce îl motivează, de fapt? De ce s-a pus într-o poziție atât de periculoasă?

Pentru un moment s-a făcut liniște. Utilizarea de informatori era solicitantă și putea, în final, să se dovedească un joc în care polițiștii erau doar niște pioni. Persoana care oferea informații poliției avea, adesea, motivele sale personale: o posibilă răzbunare, ambiții în cadrul grupului infracțional. Era un joc periculos, în care se riscau viețile agenților. Prin urmare, doar foarte puțini detectivi cunoșteau identitatea unei surse.

— Asta este ceva ce ne privește doar pe noi.

Wisting voia să întrebe dacă se gândiseră că sursa era interesată să le distragă atenția. Dacă nu cumva oferea poliției acele informații care ar înlătura suspiciunile ce planau asupra sa și care puteau redirecționa atenția către o altă persoană de încredere. A decis să lase lucrurile așa, convingându-se că Leif Malm și subordonații săi erau special instruiți să lucreze cu informatori.

— Văd că piloții elicopterelor poliției neagă că ar fi responsabili pentru păsările moarte, a zis Malm. Scriu despre asta până și ziarele americane. Rudi Muller este preocupat și de acest aspect. Citește tot ce apare pe net cu privire la asta.

— Contez pe tine să mă ții la curent, a spus Wisting, revenind la obiect.

A încheiat convorbirea cu sentimentul că șeful secției de informații secrete îi ascundea ceva. S-a oprit la fereastră. Începuse iar să plouă. O ploaie măruntă și deasă care făcea ca orașul și peisajul să fie și mai cenușii decât înainte.

O pasăre cu aripi mari și-a luat zborul dintr-o crăpătură a coșului vechii fabrici de lângă secția de poliție. Apoi a urcat în

cercuri și a țipat puternic înainte de a plana peste acoperișuri, dispărând în depărtare.

Deodată, Wisting a simțit cum îl trec fiorii, ca și cum temperatura din cameră scăzuse cu câteva grade. Senzația neplăcută i-a coborât de-a lungul spinării până în degete. Mâinile i se umeziseră, inima îi bătea tare și gura i se uscase.

Nu în cameră este frig, ci în ființa mea, a reflectat el, străbătut de un fior de gheață.

33.

Espen Mortensen a așezat o fotografie în fața lui Wisting, pe birou. Imaginea prezenta trupul zvelt și gol al unui bărbat pe masa de autopsie. Ochii care lipseau indicau că era bărbatul mort pe care îl găsise Line. Acum, că hainele îi fuseseră înlăturate și trupul spălat, nu era greu de observat care fusese cauza morții. Două găuri negre la marginea firavei cutii toracice arătau pe unde gloanțele penetraseră corpul.

— Știm cine este, a spus Mortensen.

Ridicând fotografia, Wisting aștepta să audă numele.

— Darius Plater.

— Est-european?

Mortensen s-a uitat prin hârtii și a citit cu voce tare.

— Este din Vilnius, Lituania. Are douăzeci și trei de ani. Mecanic auto.

— Cum am aflat asta?

— Amprente. A fost arestat pentru furt într-un port din Østfold vara trecută și înregistrat în baza noastră de date. A fost arestat treizeci de zile în penitenciarul Halden și ulterior expulzat. Evident, s-a întors.

Wisting a pus fotografia la loc. Infracțiunile comise de infractori din Europa de Est se înmulțiseră după extinderea Uniunii Europene. Furturile erau infracțiunile principale, dar, destul de frecvent, faptele comise de către aceștia presupuneau și alte tipuri de infracțiuni grave.

— Nu prea înțeleg cum se îmbină toate astea, a spus el. Tipul ăsta este un hoț ambulant, dar noi avem informații că a fost vorba despre o afacere cu droguri.

— Lituanienii sunt importanți în traficul de droguri, i-a reamintit Mortensen. Putea să fie o afacere mixtă. Import de droguri, export de bunuri. N-ar fi prima dată.

— Atunci era vorba de amfetamine, a spus Wisting. Cocaina vine din America de Sud, prin Spania și Portugalia, uneori prin Africa de Vest. Nu din Est.

— Se potrivește cu informația primită de la serviciile secrete ale poliției din Oslo cum că unul dintre indivizii care veniseră cu barca din Danemarca lipsește.

Wisting a luat din nou fotografia.

— Medicul legist a găsit vreun glonț?

— Aici începe să devină interesant. Au găsit două gloanțe, de diametre diferite.

— Vrei să spui că a fost împușcat cu două arme? Mortensen i-a înmânat raportul.

— Așa indică numerele. 10,4 milimetri și unul obișnuit, de 9 milimetri.

— Ce calibru avea revolverul pe care l-am găsit lângă el?

— Aceea este o armă mult mai mică, calibrul 22. Numărul seriei a fost înlăturat. S-ar putea să-l recuperăm, dar, înainte să îl punem într-o baie de acid, trebuie să facem un test de tragere să vedem ce tip de urme lasă percutorul și gheara extractoare.

Wisting a încercat să-și amintească.

— De nouă milimetri sunt și tuburile de cartușe pe care le-am găsit pe alee?

— 10,4 milimetri corespunde calibrului 41. Ar putea fi de la un pistol care nu aruncă tuburile.

Wisting s-a uitat din nou la fotografie.

Dacă aveau dreptate, vineri seara se întâmplase ceva care l-a transformat pe făptaș în victimă.

— Doi trăgători, a conchis Mortensen.

— Sau un trăgător cu două arme. Avem vreo informație despre Darius Plater?

Mortensen s-a uitat din nou prin hârtii.

— Nu multe. A fost oprit la marginea orașului Grimstad, vara aceasta, pe când călătorea cu o dubă de mărfuri, împreună cu alte persoane. Plater era șoferul și doar numele său a fost înregistrat. Dubita a fost perchiziționată. Erau multe unelte la bord, dar nimic care să-i permită polițistului de la rutieră să-i aresteze.

— Ai luat legătura cu *Grenseløs*?

— Nu, am crezut că vei face tu asta.

Wisting a dat din cap. Valul de hoți din Europa de Est devenise atât de copleșitor, încât poliția districtuală înființase propriul grup de investigații. Proiectul a fost denumit *Grenseløs* – fără granițe – din motive evidente. Grupul era format din detectivi, care făceau cercetări vizând anumiți indivizi de peste granițele districtelor de poliție.

Munca lor inovatoare a dus la rezultate excelente. Parte a succesului s-a datorat unei cooperări destul de informale cu structurile de poliție din mai multe țări est-europene. Grupul avea abilități neprețuite în anchetarea omuciderilor, dar era cale lungă până acolo.

Wisting a căzut pe gânduri. Noile descoperiri revelau un gen de criminalitate cu care rareori se confruntase: complet pragmatic, lipsit de scrupule și cinic.

Suntem neputincioși, s-a amuzat el. Când se schimbă peisajul, trebuie să redesenăm harta.

34.

Șeful secției *Grenseløs* era Martin Ahlberg, un bărbat chel, cu barbișon, ai cărui ochi mari și negri îl fixau pe Wisting.

— Mă așteptam să sunați mai devreme, a spus el, așezându-se pe cealaltă parte a mesei de ședințe, cu o servietă în mână. Furturile în serie din casele de vacanță sunt modul de operare al câtorva dintre grupurile pe care le investigăm.

— Ce bine că ați putut veni atât de repede, i-a mulțumit Wisting și i-a prezentat lui Ahlberg pe Christine Thiis, Espen Mortensen și Nils Hammer. Am obținut informații care conduc în altă direcție decât Europa de Est, a explicat el și a descris pe scurt informațiile pe care le primiseră de la poliția din Oslo.

— Sunteți siguri că este vorba despre cocaină? s-a interesat Ahlberg.

Wisting trebuia să recunoască faptul că aveau doar cuvântul informatorului.

— Nu mă simt prea bine când văd lituanieni implicați în trafic cu cocaină, a continuat Ahlberg. Pe de altă parte, majoritatea amfetaminei de pe piața norvegiană provine din laboratoarele ilegale din Europa de Est, iar Lituania este principalul furnizor. Polonia rămâne țară de origine, dar majoritatea celor arestați provin din Lituania.

Martin Ahlberg s-a servit cu cafea din ibricul de pe masă și a continuat să vorbească cu convingere.

— Drogurile sunt din ce în ce mai frecvent transportate cu feriboturile peste Marea Baltică, dar rutele consacrate încep din Polonia și Lituania, traversează Germania și Danemarca, podul Øresund, iar din Suedia ajung în Norvegia.

A băut din cafea și a continuat să vorbească:

— Dar aceste grupuri sunt bine organizate, peste toate granițele. Anumite părți din nordul Europei sunt puncte de trecere pentru cocaina care este adusă din Spania. Lituanienii sunt protagoniștii principali pe piața drogurilor și ar fi putut acapara ultimul segment al rutei. Amintiți-vă că vorbim despre grupări criminale bine organizate. Știu cum să obțină profituri uriașe, ca orice altă organizație.

— Ce știți despre Darius Plater? a întrebat Wisting.

— Destul de multe.

Martin Ahlberg a deschis servieta și a scos fotocopia unui pașaport lituanian. Era al bărbatului firav din ambarcațiunea cu vâsle. Numele său era scris cu litere de tipar.

— Darius Plater face parte dintr-un grup de hoți de la periferia orașului Vilnius. Au fost în Norvegia cel puțin de șase

ori în ultimii trei ani. Anul trecut a fost prins în Østfold împreună cu acest bărbat.

Ahlberg a pus pe masă copia unui alt pașaport. Individul din această fotografie se numea Teodor Milosz. Avea o statură masivă, cu o ceafă de taur, nas turtit și ochi mici.

— Pregătiseră cinci motoare mari de barcă pe care urmau să le ridice din Hvaler. Au fost condamnați la treizeci de zile fiecare și au fost deportați după ce și-au ispășit pedepsele. Au revenit de două ori de atunci.

Wisting a confirmat cu o mișcare a capului.

— Trebuie să rețineți că furturile variază în funcție de sezon, a spus Ahlberg. Vara este sezonul pentru furat motoare de bărci, toamna, pentru a jefui casele de vacanță închise pe timp de iarnă. Iarna și primăvara este rândul caselor și automobilelor.

— Când au venit ultima dată în Norvegia?

Martin Ahlberg a scos o grămadă de hârtii, dar nu a răspuns imediat.

— Vorbim de criminalitate organizată, a repetat el. Cei din spatele afacerii sunt foști ofițeri de armată și soldați și nu se tem de nimic, nici de pedepse, nici de condițiile din închisoare. Sunt un pericol mai mare pentru societate decât își imaginează majoritatea oamenilor.

Wisting s-a uitat la fotografia lui Darius Plater. Bărbatul firav era înregistrat ca mecanic auto. Imaginea contrasta izbitor cu descrierea oferită de liderul secției *Grenseløs,* dar s-a abținut să sublinieze acest aspect.

— Darius Plater și Teodor Milosz erau membri ai unui grup pe care l-am botezat Paneriai Quartet, a spus Ahlberg. Patru bărbați din aceeași suburbie a orașului Vilnius, la circa zece kilometri de centru.

— Ați fost acolo?

Ahlberg a confirmat, dând din cap.

— Am fost invitați de către consul, în primăvară. Autoritățile locale derulează un proiect în educație, sănătate, cultură și dezvoltare industrială care va include și cooperarea în lupta contra criminalității.

A făcut o pauză ca să ia o gură de cafea.

— Piața utilizată de hoți se află în Paneriai. Poți să cumperi orice de acolo.

— Cine mai face parte din cvartet? a întrebat Hammer.

Martin Ahlberg a enunțat două noi nume, cu o intonație studiată, și a pus încă două fotografii pe masă. La vederea unuia dintre bărbați, Wisting a simțit o furnicătură în stomac.

— El este, a spus Wisting, trăgând fotografia spre el. El este cel care mi-a furat mașina.

— Ești sigur?

Wisting îl zărise pentru o secundă pe atacatorul său, dar era sigur. Recunoștea trăsăturile faciale aspre și ochii adânciți.

— Valdas Muravjev, a spus șeful *Grenseløs,* dând din cap. Este cel mai bătrân dintre ei. Condamnat în țara lui pentru tâlhărie și violență.

— Știți unde se află acum?

— Acasă, în Lituania, a zis Ahlberg, ridicând o hârtie tipărită pe care era pusă ștampila DFDS Seaways. Cei patru au ajuns cu feribotul în Karlshamn, în sudul Suediei, la data de 18 septembrie. Conduceau un VW Transporter. Trei dintre ei s-au întors cu feribotul la ora șase ieri-seară.

— Ce sugerați să facem acum?

— Este foarte clar, a răspuns Ahlberg, că aveți un caz în care un cetățean lituanian a fost împușcat și ucis. Desigur, autoritățile lituaniene trebuie să fie informate. De asemenea, la un moment dat, trebuie anunțate rudele cele mai apropiate și trebuie făcute aranjamente pentru ca decedatul să fie repatriat. În același timp, știm cu cine era când a fost ucis. Am putea solicita o comisie pentru ca aceștia să fie interogați, dar în locul vostru, aș merge până acolo să o fac personal.

Wisting avusese același raționament. A returnat fotografia atacatorului său peste masa de ședințe și s-a aplecat în față.

— Ne puteți rezerva biletele?

35.

La 17:07, Thomas Rønningen și-a oprit Audiul S5 negru în parcarea din fața secției de poliție, cu șapte minute întârziere față de ora stabilită.

Wisting îl urmărea de la fereastră. Mașina era spălată recent și vedea, de la depărtare, cum picăturile de ploaie formau șiraguri de mărgele pe capotă înainte să cadă pe pământ. În partea de sus a parbrizului se vedea conturul jetonului cu abonamentul făcut la compania de taxare.

Trântind portiera în urma sa, Rønningen a aruncat o privire la fațada clădirii secției de poliție. L-a salutat făcându-i semn cu mâna când privirile li s-au întâlnit și a dat fuga prin ploaie până la intrare.

Două minute mai târziu stătea în biroul lui Wisting. Și-a așezat mobilul și cheile mașinii pe marginea biroului și și-a înlăturat apa de ploaie de pe umeri cu mâna.

— Frumoasă mașină, a spus Wisting ca să spargă gheața.

— Sunt mulțumit de ea.

— Este a dumneavoastră?

— Da, de ce?

— Nu, mă gândeam că poate este o mașină de serviciu sau folosită de mai multe persoane.

Rønningen a continuat să zâmbească, dar acum părea mai degrabă un surâs de complezență, nicidecum sincer.

— Este, oarecum, o mașină de serviciu, dar nu prea îi las pe alții să o conducă.

— Deci, sunteți singura persoană care o conduce?

Wisting a întrezărit o grimasă pe chipul lui Rønningen. Zâmbetul dispăruse și părea nesigur.

Prezentatorul de televiziune începea să devină interesant pentru anchetă, s-a gândit Wisting. Urmele duceau în orice altă direcție numai la el nu, însă le ascundea ceva, iar acum urma să fie prins în propriile ițe.

— Este posibil să o fi folosit și altcineva, a spus Rønningen, fără să se miște.

— Cine?

— A trecut atât de mult timp încât nu-mi mai amintesc. Avea vocea iritată, deloc precum cea suavă folosită la televizor.

— Dar sunt sigur că nu m-ați chemat aici ca să vorbim despre mașina mea.

— Ba da, a spus Wisting, aplecându-se în față. Pentru că mașina dumneavoastră a fost aici, în Larvik, vineri.

Thomas Rønningen stătea în fața lui și nu scotea o vorbă. Ploaia cădea constant pe streașină ferestrei, fără ca sunetul ei liniștitor să aibă vreun efect asupra lui.

— Nu are nicio legătură, a zis, într-un final.

— Ba din contră, a spus Wisting. Nu mai aveți alibi. Mai mult, vă plasează în apropiere de locul faptei, iar pentru că ați mințit în legătură cu asta vă aflați într-o lumină foarte proastă.

Wisting vedea cum i se mișcă mandibula.

— Nu este ceea ce credeți, s-a bâlbâit Rønningen. Sunt suspectat pentru ceva?

— Vă putem acuza de mărturie mincinoasă, a spus Wisting calm și a scos hârtiile de la compania de taxare.

Le-a așezat în fața sa și a arătat cu degetul câmpul cu ora și numele proprietarului mașinii: *ora 20:17, Thomas Rønningen.*

În ciuda anilor de cercetări despre cum poate limbajul trupului să-i demaște pe mincinoși, nu exista nicio metodă sută la sută sigură care să distingă diferența între minciună și adevăr. Experiența lui Wisting îi spunea că mincinoșii nu-și rotesc privirea, nu se agită și nu-și ating nasul mai des decât cei care spun adevărul. Singurul lucru care îi demască sunt probele, iar pentru Rønningen nu era cale de scăpare.

Toate portițele pentru a-l trimite într-o altă direcție erau închise.

Cu toate că, atunci când cineva minte, semnele fizice nu pot fi interpretate cu certitudine, resemnarea, semn că minciuna a fost descoperită, era mai ușor de observat.

Rønningen s-a prăbușit în scaun și a clătinat din cap.

— Pot să vă explic, a spus el.

Erau patru cuvinte pe care Wisting le auzise de la mulți alții care stătuseră în același scaun. N-a spus nimic, lăsându-l să continue.

— Am fost în Larvik, dar nu la cabană, a zis el.

— Ce ați făcut aici?

Thomas Rønningen s-a ridicat, a mers până la fereastră, s-a întors și a venit din nou spre scaun.

— Numele ei este Iselin Archer, a spus el, rămânând în picioare.

Wisting știa cine este. Era o tânără pictoriță care primise mai multă atenție pentru căsătoria cu Johannes Archer, un investitor imobiliar și multimilionar cu mult mai în vârstă, foarte prezent în media, decât pentru realizările ei artistice. Nepotrivita pereche trăia în Nevlunghavn, unde renovaseră fabrica de creveți dezafectată, dându-i utilitate combinată, locuință și studio. Acolo Iselin Archer organiza frecvent vernisaje și alte recepții, prezentate pe larg în ziare și reviste.

— A fost invitată la emisiunea dumneavoastră, și-a amintit Wisting.

Thomas Rønningen a dat din cap.

— De două ori. Așa a început. Am sunat-o de la cabană în ziua de după prima emisiune, ca s-o întreb dacă i-a plăcut. Johannes nu era acasă și era singură în casa aceea imensă. El nici măcar nu se uitase la emisiune. Când a auzit că sunt singur la cabană, în apropiere, m-a invitat să luăm prânzul. A servit șampanie și căpșuni și am rămas la ea până a doua zi.

Wisting a ascultat cu atenție. Când cineva nu mai respecta adevărul, totul devenea îndoielnic, dar povestea despre cum evoluase relația părea convingătoare. Thomas Rønningen vorbise cu sensibilitate și hotărâre odată ce începuse, oarecum relaxat după ce recunoscuse relația secretă.

— De regulă, ne întâlneam la cabană, a zis el. Dar Johannes era plecat cu afaceri, așa că am fost acasă la Iselin tot weekendul. Nici nu îndrăznesc să mă gândesc ce s-ar fi întâmplat dacă nu aș fi fost acolo.

Wisting a rămas tăcut pentru o vreme, după care a întrebat:

— Unde este Johannes Archer?

— În Franța, a răspuns Rønningen. Caută niște podgorii.

— Crezi că suspecta că vă vedeați la cabană?

— Cred că o bănuia pe Iselin, dar nu și că se întâlnea cu mine.

— Știe unde este cabana dumneavoastră?

— A fost acolo. Iselin a fost invitată la ultima emisiune din sezonul de primăvară. Johannes era prezent în platou. Nu știu cum s-a întâmplat, dar i-am invitat pe amândoi la o petrecere cu crustacee.

— Este singur în Franța?

— Din câte știu. De ce?

Wisting a clătinat capul fără să răspundă. O idee absurdă i se înfiripa în minte, dar a înlăturat-o repede.

— Trebuie să vorbesc cu ea, a spus el.

Rønningen a dat din cap.

— Este pregătită. Totuși, sper că această parte a anchetei nu va fi făcută publică.

Wisting nu putea promite nimic. După cum stăteau acum lucrurile, trebuia să stabilească persoanele care nu erau suspecte și nu era sigur că Thomas Rønningen putea fi șters de pe listă.

S-a ridicat și l-a însoțit pe prezentatorul TV la plecare. Ploaia se întețea și acum turna torențial. Wisting a rămas sub acoperiș, în timp ce Thomas Rønningen s-a îndreptat cu pași grăbiți și cu capul aplecat spre mașină. Un mincinos îndreptându-se spre proba incriminatoare.

36.

Două mesaje îl așteptau pe Wisting în birou.

Unul era de la Martin Ahlberg, prin care îl informa că în ziua următoare va fi un zbor direct din Oslo Gardermoen spre Vilnius la ora 10:45 și că îl va aștepta la aeroport cu biletele.

Al doilea mesaj era de la Leif Malm, care îl ruga pe Wisting să îl sune.

— Avem control asupra lui Rudi Muller, i-a explicat Malm la telefon. A sosit la *Shazam Station* acum treizeci de minute. Te pun pe difuzor ca să auzi ce se raportează.

Wisting a auzit interferențe și sunetul produs de apăsarea unor taste care precedau un zumzet în crescendo pe linie.

— Charlie 0–5, a spus Malm. Aveți ceva de comunicat?

Liderul echipei de supraveghere a răspuns:

— Muller este așezat la o masă de la fereastră cu alte două persoane, poziția 2–4. Mașina este pe Grensen. Un BMW 730, înmatriculat în Bærum.

Wisting a revăzut cu ochii minții clădirea restaurantului. 2–4 era informația dimensională, plasându-l pe Rudi Muller la etajul al doilea, a patra fereastră de la stânga. Asta însemna că stătea lângă masa la care el, Suzanne și Line mâncaseră cu trei zile în urmă.

— Muller și-a dat jos haina și poartă un tricou roșu. În fața lui stă Tage Larsen, îmbrăcat într-o jachetă verde cu glugă. Sunt însoțiți de un alt bărbat pe care nu-l știm. Cu ten închis, dar norvegian, jachetă de piele neagră, șapcă neagră. Avem o fotografie.

Wisting a mutat telefonul la cealaltă ureche. Era o descriere vagă, dar se potrivea cu Tommy.

— L-am identificat pe tipul care era în ambarcațiunea cu vâsle, a spus el tare.

— Și?

— Este un lituanian numit Darius Plater.

O altă unitate a intervenit:

— Charlie 0–5; ai auzit asta?

— Nu. La ce anume te referi?

— Ascultăm pe canalul trei. 01 a raportat un incendiu pe Teppaveien, numărul 5, în Grorud. Nu este adresa lui Trond Holmberg?

Se lăsă liniștea până când liderul echipei de filaj i s-a adresat lui Leif Malm:

— Charlie?

— Acum am intrat, a răspuns Malm.

Wisting îl auzea lucrând la tastatura calculatorului.

— Sesizarea de la numărul 110 de acum trei minute spune că arde un apartament dintr-un bloc de locuințe de pe Teppaveien numărul 5. Locatarul înregistrat este Trond Holmberg.

— Vă întrerupe Charlie 1–3. Se pun în mișcare. Suntem pregătiți să îi urmărim?

— Charlie 3–2 din Akersgata, a confirmat primul echipaj.

— Charlie 3–3, Pilestredet.

— Charlie 3–4, Møllergata la Piața Stortorvet.

— Muller sună pe cineva. Ascultăm în timp real la KK?

Leif Malm a răspuns:

— Nu este nimeni de serviciu aici. Vom citi înregistrarea mai târziu.

— Se grăbesc. Aleargă toți trei spre mașină.

S-a făcut liniște pe linia telefonică în timp ce așteptau următorul mesaj.

— Urcă. Muller conduce.

— Direcția?

— Urcă pe Akersgata.

— Charlie 3–2. Suntem pe urmele lui.

Mesajele radio se succedau cu rapiditate.

— Charlie 3–3 în poziție la tunelul Vaterland.

— Charlie 3–4 mergem în paralel pe Grubbegata.

— 3–2 avem controlul. Mergem în urma lui la distanță de două mașini. Se grăbesc, dar este blocaj în trafic.

— Charlie 3–1 vă urmează îndeaproape.

— Merg pe Ullevålsveien, de-a lungul cimitirului Vår Frelsers Gravlund.

Liderul echipei de supraveghere dădea indicații:

— Charlie 3–3: mergi pe Bislett și fii gata să îl preiei la parcul St. Hanshaugen.

— Recepționat.

— Se opresc la semafor pe strada Waldemar Thranes. Urmează să vireze la dreapta.

— Charlie 3–4: fii pregătit pentru intersecția Sinsen!

— Recepționat.

Wisting asculta mesajele care se succedau rapid. Filajul era o slujbă aparte. Era important să stai cu trei pași în spatele țintei, dar, în același timp, să fii cu un pas înaintea ei. Cei care alegeau această îndeletnicire nu erau, de regulă, prea îndrăgostiți de hârțogăraie, însă aveau instincte de vânător foarte bine dezvoltate. Mulți o considerau o sarcină antrenantă, deși presupunea multă așteptare. Puteau să stea ore întregi să se holbeze la o ușă, dar când se întâmpla ceva, se întâmpla repede.

— Intră pe Trondheimsveien, a auzit Wisting cu interferențe pe stația radio. Repet: Trondheimsveien. Îl pierd, poate să-l preia cineva?

— Îl preia Charlie 3–1. Probabil că se duce spre Grorud. Pun pariu că a auzit despre incendiul de la locuința lui Holmberg.

— La naiba! Se vede fumul tocmai de aici, din Bjerke.

Leif Malm a intervenit:

— Sistați urmărirea. Se duce pe Teppaveien. A fost anunțat telefonic despre incendiu de iubita lui, acum câteva minute.

— Recepționat.

— Charlie 0–5 poate să meargă pe Grorudveien, ceilalți amplasați-vă pe poziții. Fiți gata să îl urmăriți când pornește din nou.

Unitățile au confirmat ordinul și Malm a închis receptorul.

— Ce dracu' înseamnă asta? a întrebat el. Apartamentul este gol, bineînțeles.

— Cred că o să îl găsiți pe Trond Holmberg, a pronosticat Wisting.

— Cum așa?

— Dacă Rudi Muller este pe atât de alunecos pe cât susțin rapoartele de servicii secrete, ăsta era singurul lucru pe care îl putea face.

— Ah, fir-ar a strigat nervos Leif Malm când și-a dat seama unde bătea Wisting. A pus cadavrul lui Holmberg în apartament și i-a dat foc.

— Este, în cazul lui, o acțiune logică. Trebuia să scape, într-un fel sau altul, de cadavrul lui Holmberg, fără să se facă legătura cu el ori cu cazul nostru. Orice cadavru care prezintă o plagă împușcată ar fi legat de ancheta noastră.

— Ar fi putut, pur și simplu, să-l îngroape, sau să se asigure că nu va fi găsit niciodată, a obiectat Malm, dar acceptase deja teoria lui Wisting.

— Vorbim totuși despre fratele mai mic al iubitei sale, a cărui dispariție ar trimite către investigație. Dacă are noroc, vor rămâne doar dinții după care să fie identificat. Dacă nu ar fi existat informatorul, n-am fi făcut conexiunea și am fi conchis că a murit incendiat.

— La naiba, a înjurat Malm din nou. Credeam că citește pe internet despre foc și răni fizice pentru a afla cum au decurs lucrurile cu șoferul mașinii mortuare, dar, în schimb, el se documenta.

Wisting a continuat cu informația despre identificarea trupului descoperit de Line în ambarcațiunea cu vâsle.

— Clarifică multe dintre ipotezele noastre, a spus el.

Leif Malm a fost de acord.

— Ești sigur că este vorba numai despre cocaină? a întrebat Wisting.

— Absolut, a zis Malm. Anterior, am capturat câteva transporturi.

— Ar putea fi lituanienii în spatele afacerii?

— Ar putea exista o legătură cu contrabanda. Avem foarte puține informații, dar știm că niște carteluri sud-americane încearcă să-și creeze o rețea de transport prin statele Europei de Est. Multe rute spre Europa Occidentală au fost descoperite și destructurate de către polițiile europene. Pe piața est-europeană, cartelurile întrevăd posibilitatea evitării forțelor polițienești sau se gândesc că agenții ar putea fi mituiți și corupți cu ușurință.

— Merg în Lituania mâine-dimineață, a spus Wisting. Putem să ne întâlnim înainte?

— Când dorești, l-a invitat Malm. Diseară trebuie să amplasăm sursa. Să sperăm că vom avea date noi până mâine.

37.

Ploua prea tare ca Line să se aventureze afară. În plus, se făcuse mult mai frig și se întunecase.

Lemnele pe care le pusese pe foc nu se aprindeau, ci doar mocneau. În loc să încerce să facă focul din nou, își mai aruncase un pulover gros pe ea.

Încercase să scrie, dar se blocase la aceeași propoziție. Era neliniștită și trebuia să admită că se simțea singură.

În primele seri petrecute la cabană nici nu încercase să pornească vechiul televizor portabil care era așezat pe un scaun. Acum a reușit să-l readucă la viață, dar nu recepționa nimic în afară de interferențe. Și-a amintit că semnalul analog era închis și că îi trebuia un decodor.

S-a întrebat dacă era cazul să-și sune niște vechi prietene pe care și le făcuse când locuia în Stavern. I-au venit în minte câteva nume din școală și din echipa de handbal, dar și-a dat seama că într-o seară de luni erau, probabil, ocupate cu propriile probleme.

Nu era prea târziu să meargă în oraș la o cafenea, îi plăcea să stea singură la o cafea și să citească un ziar sau o carte ori să scrie în carnețelul cu notițe. Dacă era înconjurată de oameni, avea senzația că are companie, chiar dacă ea își vedea de-ale sale. Acum, perspectiva nu o mai încânta. Ar fi fost plăcut dacă ar fi așteptat-o cineva acasă, dar nu acum.

S-a dus la fereastră și a strâns din umeri. Lumina palidă a lămpii de afară, de pe zid, proiecta un semicerc pe verandă. La marginea conului de lumină stătea inertă o pasăre moartă. Era a cincea. Probabil că a căzut cândva în ultima oră. S-a gândit să iasă și să o arunce în tufișuri, dar a lăsat-o acolo. Poate că pe timpul nopții urma să o ia vreun animal flămând.

În penumbra luminii tremurânde, seara avea o aureolă nedeslușită și apăsătoare. Era imposibil de văzut ce se afla dincolo de ferestre și nu se auzeau decât valurile izbindu-se de țărm. I-a sunat telefonul mobil, trezind-o din reverie.

Era tatăl ei.

Vocea ei a sunat goală când a răspuns.

— Ce faci? s-a interesat tatăl ei.

— Bine, a răspuns ea și s-a așezat. Nu trebuie să-ți mai faci griji. Mă descurc.

— Ești sigură?

— Sigur, dar mă bucur că ai sunat.

— Voi fi plecat câteva zile în interes de serviciu, a continuat tatăl ei. Suzanne ar aprecia, cu siguranță, puțină companie acasă.

Line a zâmbit văzându-l pe Wisting îngrijorat.

— Este obișnuită să stea singură. A trăit astfel mulți ani înainte să te cunoască.

— Oricum, oferta rămâne valabilă.

— Mulțumesc. Unde pleci?

— Nu prea departe. Mă găsești la telefon.

Ea a înțeles că se temea că va divulga informația și că vreun coleg de la ziar va intui că ancheta la care lucra urma să ia o nouă turnură. Trebuia să fie ceva important din moment ce luase decizia de a pleca din oraș.

— Ce mai faci? a întrebat tatăl ei, schimbând subiectul.

Line și-a strâns picioarele sub ea pe canapea și a luat o carte din biblioteca dezordonată.

— Citesc, a răspuns ea.

— Ce anume?

— Un vechi roman polițist de pe rafturile de aici.

— OK. Nu te mai deranjez. Atunci, sună dacă se întâmplă ceva.

Înainte să închidă, i-a promis că va face întocmai. Deci, a deschis cartea la primul capitol. Îi plăcea propoziția de început. *Imediat după miezul nopții el se opri să se gândească.* Deodată, se aprinse focul în șemineu. Ea a zâmbit și s-a ghemuit pe canapea.

•

Wisting a închis telefonul. La televizor, un prezentator de știri anunța că o persoană era dată dispărută după un incendiu dintr-un bloc de locuințe din cartierul Grorud, Oslo. În continuare, erau prezentate imagini de la intervenția pompierilor care se grăbeau spre străzile izolate. Apartamentul unde izbucniseră flăcările era complet ars. Echipele de intervenție se luptau cu focul care se extindea la apartamentele vecine. Apa din furtunuri făcea ca flăcările să dispară și să se reaprindă la nesfârșit.

Wisting a luat telecomanda, a așteptat să se termine reportajul și a oprit televizorul.

— Nu știu cât voi fi plecat, a spus el și s-a întors spre Suzanne. Poți să treci mâine-dimineață pe la Line?

Suzanne a dat din cap.

— Dar de ce trebuie să mergi tu în Lituania? a obiectat ea. În calitate de șef al anchetei, n-ai trebui să rămâi aici?

— Cred că este mai bine ca acum să nu fiu pe aici, a răspuns el.

— Ce vrei să spui?

Wisting și-a trecut mâna stângă prin păr și și-a fixat privirea pe un punct imaginar de pe perete.

— Cred că Tommy este implicat într-un fel sau altul.

Suzanne s-a îndreptat de spate.

— Cum așa?

Erau rare ocaziile în care Wisting îi împărtășea detalii despre ceea ce făcea. Obligația de păstrare a confidențialității și de protecție a datelor personale crea adesea bariere în discuțiile dintre ei. Dar acum simțea că trebuie să discute cu cineva.

— Avem informații cum că a fost vorba despre un transport de droguri care nu a mers cum trebuie, a început el și a explicat despre contrabanda de peste strâmtoarea Skagerrak. Cea mai influentă persoană din rețeaua din Norvegia este Rudi Muller, a continuat el. Este unul dintre proprietarii *Shazam Station.* Poliția din Oslo crede că activitatea principală a localului este spălarea banilor proveniți din trafic cu droguri și că restaurantul este un loc de întâlnire pentru infractori.

Suzanne încremenise, privindu-l îngrijorată.

— Nu înseamnă neapărat că Tommy este implicat, a spus ea.

— A mai fost la închisoare pentru droguri.

— Asta a fost cu mult înainte de-a o întâlni pe Line, a obiectat Suzanne, însă el vedea pe chipul ei că nu era un argument prea solid.

— Mai este ceva, a adăugat Wisting. În seara în care ar fi trebuit să fie cu noi la cină, era aici, în Larvik.

— În seara crimei?

Wisting a dat din cap.

— De unde știi asta?

— Am verificat toate mașinile înregistrate la cabinele de taxare dintre Oslo și Larvik. Mașina lui Line a trecut pe acolo într-un moment care s-ar potrivi cu ora crimei. Tommy conducea atunci mașina.

Suzanne stătea fără să scoată o vorbă.

— Am făcut descoperirea din întâmplare, a continuat Wisting. Dar nu am spus nimănui încă.

— Lui Line i-ai spus?

— Nu răspicat. Nu pot, nu atât timp cât ancheta este în derulare.

— Atunci nu știi dacă lucrurile stau chiar așa. Ar putea fi o explicație simplă.

— În orice caz, ar trebui să le spun celorlalți ce am aflat.

— Și dacă te înșeli?

— Nu am cum să mă înșel. Tommy și mașina au fost aici în ziua omuciderii. Doar el poate spune ce a făcut aici.

— Situația nu poate aștepta până te întorci?

El și-a mușcat buzele îngândurat, încercând să facă un compromis cu sine însuși.

— Voi lua documentele cu mine să le citesc în avion, a spus el. Dacă nu există nimic care să-mi schimbe opinia, îl sun pe Nils Hammer din Vilnius.

38.

Cândva în timpul nopții, ploaia se oprise, dar ceața densă încă mai persista marți dimineața, atunci când Wisting s-a întors cu mașina la birou.

Nu erau prea mulți la secția de poliție, așa că a intrat direct în birou.

Aveau două sisteme pentru a organiza documentația nouă dintr-un caz. Într-un sistem, toate rapoartele primeau numere succesive, iar în celălalt li se dădeau numere de documente speciale, conform unui sistem prestabilit, în funcție de tipul informației pe care îl conțineau: audieri de martori, expertize tehnice, documente de la locul faptei sau informații referitoare la victimă. Primul era un instrument practic actualizat constant, în timp ce al doilea era organizat astfel încât să poată fi prezentat procurorului și avocatului apărării când erau aduse acuzații oficiale în dosar.

Wisting a luat un set de copii aranjate după numerele înseriate. Strânseseră deja atât de multe informații, încât se umpluseră două bibliorafturi marcate cu cifre romane I și II.

A reușit să le pună pe amândouă în bagajul său de mână, dar se temea că geanta sa de voiaj era mai grea decât îi era permis să ia cu el în cabină.

Înainte de-a pleca, a verificat e-mailurile fără să găsească ceva interesant. Apoi, a stins lumina și a închis ușa biroului.

La ora nouă a intrat cu mașina pe strada Grorudveien. Pe o stradă lăturalnică a zărit, pe fondul cerului plumburiu, rămășițele apartamentului ars. Pe strada aceea traficul era în continuare sistat. Wisting a condus până în fața unui stâlp de care era legată panglica de securizare a perimetrului și a coborât din mașină. În aerul umed se simțea iz de cenușă.

Pompierii plecaseră, lăsând în urma lor o liniște sinistră care învăluia totul precum un giulgiu. Criminaliștii în salopete albe purtau măști de protecție împotriva gazelor toxice care se ridicau din cenușa fumegândă.

O altă mașină a oprit în spatele său. Șeful serviciilor secrete a încheiat o convorbire telefonică, apoi a venit lângă el. Au dat mâna în tăcere, după care au traversat spre locul incendiului.

Criminaliștii încercau să lucreze prin stratul superior de resturi arse și ziduri năruite. Leif Malm i-a făcut semn cu mâna unuia dintre ei. Acesta le-a venit în întâmpinare și și-a ridicat masca pe frunte.

— Ați găsit ceva? l-a întrebat Malm.

— Durează, a răspuns acesta. Ne croim drum în jos, strat după strat.

Wisting nici nu se așteptase la altceva. Cercetarea unui loc incendiat era cronofagă. Pe întreaga perioadă, criminaliștii săpau prin rămășițele pârjolite, fiind atenți la tiparele imprimate pe resturile din pereți și podele. Tot ce era descoperit treptat era fotografiat și consemnat schematic. Fiecare sediment de cenușă putea indica dacă obiectul a ars repede sau încet, dacă a ars pornind de jos sau de sus și direcția din care au avansat flăcările. În anumite circumstanțe, puteau stabili direcția în care s-au propagat flăcările; în sus față de locul inițial, în jos doar atunci când tot ceea ce se afla spre tavan fusese carbonizat. Era un efort care nu dura ore, ci zile întregi.

— Aveți vreo ipoteză despre ce anume a declanșat focul? a întrebat Malm în continuare.

— Concluzia depinde de ceea ce descoperim, dar, având în vedere intensitatea și viteza cu care a ars, este ușor să ne imaginăm că focul a fost pus intenționat.

— Dacă a fost cineva aici, ce ar mai fi putut rămâne din el? a întrebat Wisting.

— Nu prea multe, cred.

— Suficient cât să stabilim cauza morții și când a survenit aceasta? a dorit să afle Malm.

Criminalistul a clătinat din cap.

— Depinde în totalitate de cât de mult a rămas. Unele lucruri pot fi deduse chiar și din corpurile foarte arse, dar, de regulă, momentul în care a survenit decesul nu este unul dintre ele. Pentru asta este nevoie de examinarea procesului de descompunere a proteinelor din mușchi, aminoacizilor și acizilor grași volatili, însă toate astea sunt distruse de foc.

— Și în ceea ce privește identitatea?

— Identificarea dentară este, probabil, cea mai simplă metodă. Ne oferă și un răspuns rapid. Dacă putem găsi dosarul stomatologic al persoanei dispărute, aceasta poate fi realizată în câteva ore. Dar mai întâi trebuie să găsim cadavrul.

— Și ADN-ul?

— Durează mai mult timp, până la două săptămâni. De asemenea, colectăm probe pentru comparație de la familie.

— Dar va fi suficient material rămas cât să stabilim un profil ADN?

— Așa cred, dar metoda cea mai simplă și rapidă este identificarea dentară. Dacă intensitatea focului a fost suficient de mare, nu este sigur că va exista suficient țesut celular pentru ADN.

Wisting a dat din cap la afirmațiile criminalistului. Știa ce efecte poate avea focul asupra corpului uman. Și Rudi Muller

știa. Parte din ceea ce spusese criminalistul era aproape identic cu conținutul paginilor de internet pe care le citise cu atenție.

— Chiar și așa, trebuie să obținem un profil ADN, a spus el. Creează legătura directă cu cazul nostru. Va demonstra că Trond Holmberg a fost cel găsit mort în cabana lui Thomas Rønningen. Ne este necesar ca să putem înainta cu ancheta.

Bărbatul în salopetă albă a consimțit dând din cap și și-a pus din nou masca pe față înainte de-a se întoarce la locul incendiului.

— Hai să ne așezăm, l-a invitat Leif Malm și s-a îndreptat spre mașină.

Wisting a ocupat locul pasagerului.

— Ai noutăți? l-a întrebat Wisting.

Leif Malm s-a întins spre bancheta din spate și a luat dosarul.

— Sursa noastră s-a întâlnit cu Rudi Muller ieri-noapte, a răspuns el și a deschis dosarul. I-a lăsat impresia că Rudi însuși a mers în Larvik vineri cu Trond Holmberg și că chiar Rudi este cel care a tras.

Wisting a privit drept în față. Parbrizul se aburise.

— Mașina lui nu apare în lista de la punctele de trecere cu taxă, a spus el.

Leif Malm a pornit motorul și a bâjbâit după butonul instalației de climatizare.

— Poate a folosit altă mașină, a sugerat el, pornind ventilatorul. Trimite-ne materialul și îl voi ruga pe unul dintre băieții din echipa de analiști să suprapună listele cu mașinile utilizate de gruparea lui Muller.

Wisting a dat din cap. Condensul de pe parbriz dispăruse și acum vedea afară. Din cenușa flăcărilor încă mai ieșea fum negru.

— Dacă a fost cu Trond Holmberg când a fost ucis, atunci înțeleg mai bine riscurile pe care și le-a asumat, a spus el. Dacă l-am fi putut pune pe Holmberg pe masa de disecție, atunci toată atenția s-ar fi îndreptat spre Rudi Muller.

Leif Malm a consimțit și i-a întins un teanc de fotografii.

— Fotografiile făcute în timpul filajului de la întâlnirea de ieri de la *Shazam Station.*

Wisting le-a luat și s-a uitat prin ele. Erau făcute de la distanță, dar erau totuși clare. Îl recunoscu pe Rudi Muller, dar nu și pe ceilalți doi.

— Acesta este Tage Larsen, a explicat Malm, arătând cu degetul spre un bărbat durduliu cu păr des și creț, așezat în fața lui Muller. Nu știm cine este celălalt.

Wisting și-a mijit ochii la cel de-al treilea tip din imagine. Nu putea distinge cine era, dar cu siguranță nu era Tommy

Kvanter.

A returnat fotografiile și s-a gândit că existau și alte explicații decât cele pe care și le imaginase.

Cu toate acestea, dacă Malm și echipa de supraveghere nu-l cunoșteau și nici legătura lui Tommy cu Line nu se știa, atunci informațiile lor erau inutile.

— Fostul iubit al fiicei mele lucrează acolo, a spus el, făcând semn cu capul spre fotografii. Este unul dintre proprietari. Tommy Kvanter.

Leif Malm l-a privit lung înainte să răspundă.

— Nu s-au despărțit? a întrebat el după o vreme.

— Ba da. Relația scârțâia de ceva vreme, dar acum s-a terminat. Au locuit împreună în apartamentul lui Line. Ea este la cabană acum și așteaptă ca el să-și găsească alt apartament.

— Din câte am înțeles eu, sunt doar separați pentru o vreme, a remarcat Malm.

Wisting a înghițit în sec. Era clar că serviciile secrete funcționau eficient. Cu siguranță că pe undeva existau și fotografii cu Tommy și Line.

— El este implicat? a întrebat el fără menajamente. Leif Malm a strâns dosarul, semn că întâlnirea se încheiase.

— Nu avem informații care să sugereze asta, a zis el. Dar, dacă tu spui că relația lor s-a terminat, cred că ar trebui să te bucuri. Nu este un mediu în care să vrei să se învârtă fiica ta.

Wisting a deschis portiera mașinii.

— Încă un lucru, a spus Leif Malm.

Wisting a rămas așezat, ținând portiera întredeschisă.

— Este posibil ca lucrurile să se îndrepte într-o direcție periculoasă, a adăugat Malm șoptit.

Wisting a închis portiera.

— Muller are mari probleme financiare. Persoanele de legătură din Europa îl consideră responsabil pentru pierderile suferite și pentru moartea unuia dintre curierii lor. Vor cinci milioane de coroane.

— Ce plănuiește Muller să facă?

— Plănuiește un jaf.

— Un jaf?

— Așa a devenit puternic. Jefuind mai multe mașini blindate, la finalul anilor nouăzeci. În timpul ultimului deceniu, a câștigat mai mult din traficul de droguri, dar încă are relațiile necesare.

— Ce anume plănuiește să jefuiască?

Leif Muller a ridicat din umeri.

— Nu știm încă. Sursa noastră se interesează, dar circulă de ceva vreme zvonuri că este planificat un jaf mare, ceva precum

firma de pază NOKAS, dar nimeni nu a avut nevoie până acum să-și asume riscul.

Wisting a închis ochii. Era un cerc vicios. Infractorii erau atrași într-o spirală de infracțiuni din ce în ce mai grave. Cu cât se adânceau mai mult în ele, cu atât îi era mai greu poliției să îi oprească.

39.

Avionul direct spre Vilnius a decolat chiar la ora stabilită. Wisting și Martin Ahlberg erau așezați pe rândul al zecelea, cu un loc liber între ei. Avionul era pe jumătate plin. Majoritatea pasagerilor păreau să fie muncitori emigranți lituanieni care se întorceau acasă, dar erau și destui oameni de afaceri norvegieni, îmbrăcați în costume și ținând ziare financiare pe genunchi.

Pe locurile opuse pe diagonală stătea o tânără și răsfoia ultima ediție a revistei. *Se og Hør.* S-a oprit la un poster cu Thomas Rønningen. Wisting a citit titlul din locul în care stătea. *Bărbat neidentificat UCIS ÎN CABANĂ.* Unele fotografii erau preluate din articolul din vară în care Rønningen era imortalizat în compania unor colegi foarte cunoscuți de la postul de televiziune NRK.

Cu privirea ațintită asupra lui, Wisting s-a lăsat pe spătarul scaunului și a încercat să se gândească la ce știa despre țara spre care se îndrepta. În urmă cu câteva zile, abia dacă putea să plaseze corect Lituania pe hartă în contextul statelor baltice. Spre rușinea lui, nu știa nimic despre țara care se afla la doar două ore de zbor de Oslo. Cu o seară înainte a aruncat o privire pe enciclopedie și a citit că se învecina cu Letonia la nord, cu Belarus la est și cu Polonia în partea sudică. Odinioară, Lituania a fost un imperiu măreț ce se întindea de la Marea Baltică la Marea Neagră. Acum, fosta superputere era mai mică decât ținutul Østland din Norvegia. Îl uimise faptul că avea doar 3,6 milioane de locuitori. Lituanienii reprezentau un procent disproporționat al numărului străinilor din statisticile infracțiunilor din Norvegia. Având în vedere că Polonia vecină avea circa 40 de milioane de locuitori, dar deținuții din Norvegia erau cu jumătate mai puțini decât cei lituanieni, ponderea criminalității din statul în care mergea se contura și mai clar. Șomajul care urca la 20% și numeroșii cetățenii care trăiau sub pragul de sărăcie erau principalele cauze.

Capitala Vilnius avea 580.000 de locuitori și era un oraș cu o istorie bogată.

Lituania avea în fruntea sa un președinte de care Wisting nu-și aducea aminte să fi auzit. Trecuse în revistă informațiile din enciclopedie despre conducerea și economia țării, dar acordase o atenție deosebită modului în care era organizată poliția. Din ce înțelesese, nu se deosebea foarte mult de cea norvegiană.

— Avem o întâlnire cu șeful poliției la ora două, a spus Martin Ahlberg când avionul ajunsese la altitudinea de croazieră. Ne vom caza după aceea.

— Cum procedăm? a întrebat Wisting.

Vorbea încet, ca să nu fie auzit de ocupanții locurilor vecine.

— Le-am transmis informații despre caz și le-am explicat că, legat de ancheta de omucidere, am dori să vorbim cu familia lui Darius Plater și a celorlalți trei cetățeni lituanieni: Teodor Milosz, Valdas Murajev și Algirdas Skvemelis. Am primit deja o listă cu adresele și informațiile din documentele oficiale.

A scos un teanc de hârtii cu fotografiile celor trei membri în viață ai Cvartetului Paneriai.

— Ai spus că Valdas a fost condamnat pentru tâlhărie, a comentat Wisting și l-a indicat pe bărbatul care îl atacase.

Ahlberg și-a plimbat degetul pe textul scris sub fotografie.

— Atac armat și tâlhărie în 2006, a citit el. Șase luni de închisoare.

— Și ceilalți?

Martin Ahlberg și-a dus degetul de-a lungul paginii și a clătinat din cap.

— Niciunul nu a fost condamnat, a conchis el și i-a înmânat hârtiile.

Wisting și-a pus ochelarii și a citit.

Darius Plater era cel mai mare dintre cei cinci frați și locuia cu mama sa pe Šešelų gatvė[6]. Tatăl nu era menționat.

— Familia lui a fost informată despre deces? a întrebat el.

— I-am rugat să aștepte până vorbim cu tipul cu care a venit în Norvegia. Nu este neapărat o problemă de timp, dar nu avem o altă formă oficială de identificare în afară de registrul de amprente.

Wisting a dat din cap. Era un avantaj tactic.

A citit mai departe documentele. Unul dintre ceilalți bărbați locuia pe aceeași stradă cu Darius, de asemenea, împreună cu rudele apropiate. Atacatorul său stătea singur, dar avea același cod poștal. La fel și cel de-al patrulea individ.

— Asigură cineva traducerea? a întrebat el.

— Lituanienii asigură interpret în engleză.

Wisting a rearanjat hârtiile, punând-o pe prima pe cea cu fotografia atacatorului său.

— Aș vrea să începem cu el, a spus. Valdas Muravjev.

— Tu decizi, a zis Ahlberg, dând din cap. Doar ține minte că acestea sunt audieri de martori. Dacă vrem să îi acuzăm de violare de domiciliu sau furt, trebuie să inițiem cu totul alte formalități.

Însoțitoarea de bord le-a servit cafeaua. Wisting i-a dat înapoi hârtiile lui Ahlberg și a coborât tăvița. Martin Ahlberg i-a întins lui Wisting, în schimbul hârtiilor, un morman de documente plastifiate.

— Ce-s astea?

— Este o analiză legală comparativă a furturilor calificate din estul Norvegiei pentru care îi suspectăm pe cei din Cvartetul Paneriai, a explicat Ahlberg. Este descris fiecare loc al faptei. Uite aici!

A luat dosarul din mâinile lui Wisting și l-a răsfoit până la una dintre ultimele pagini pe care erau desenate mai multe puncte roșii peste ținutul Østland. Majoritatea erau concentrate în mănunchiuri de-a lungul fiordului Oslo.

— 68 de cabane, a spus el, arătând cu degetul înainte de a da foaia.

Pe pagina următoare era trasată o linie albastră subțire peste punctele roșii, de-a lungul aceleiași întinderi de coastă.

— Am urmărit telefonul lui Teodor Milosz în rețeaua telefonică din Norvegia.

Martin Ahlberg a indicat linia albastră care începea de la granița cu Suedia și ajungea tocmai până în Larvik, după care descria o buclă și făcea cale întoarsă pe cea mai rapidă rută pe E18 spre Oslo și E6, înapoi în Suedia.

— Au dat numărul lui de telefon când au rezervat biletele pentru feribot. Am primit informațiile despre telefon ieri și le-am trasat pe hartă.

Wisting a făcut un comentariu apreciativ. Harta era mai mult decât elocventă și arăta cum grupul de lituanieni a lăsat în urma lui o duzină de locuri jefuite.

— Noi așa lucrăm, a continuat Ahlberg. Este cheia succesului. Noi nu cercetăm faptele, ci persoanele, și vedem ce se ivește pe drum. În cazul în care găsim ADN sau amprente la oricare dintre aceste locuri în care au fost comise infracțiuni, atunci toate celelalte cazuri care au același mod de operare cad precum piesele de domino.

— Ai informații despre convorbirile de vineri seara? a întrebat Wisting.

Martin Ahlberg a dat din cap și a răsfoit până la una dintre ultimele pagini. O transcriere detaliată făcea o trecere în revistă a apelurilor date și primite, cu data și ora, durata convorbirii și localizarea terminalului telefonic.

— Au sosit în Larvik joi după-amiaza. Până vineri seara nu s-a vorbit prea mult. Apoi s-a dezlănțuit iadul, dar, desigur, știi totul despre asta. Analizăm mai atent numerele de telefon pe care le-a contactat Teodor Milosz. S-ar putea să te ajute în anchetă.

Wisting a citit atent șirul de numere. Câteva numere se repetau. Și-a dat seama că unele dintre acestea erau norvegiene și a comentat cu privire la asta.

— Fac rost de cartele preplătite norvegiene și țin legătura unul cu altul cât sunt în țară, a explicat Ahlberg. Până acum nu pare că au sunat și la numere din străinătate.

— Nici spaniole, nici daneze?

— Nu cred. Sunt apeluri efectuate cu Lituania și între membrii cvartetului.

Wisting stătea pe scaun și studia materialul în timp ce își bea cafeaua. Era o probă importantă care îi plasa clar pe lituanieni în timp și spațiu.

După ce a citit documentele, a pus dosarul deoparte și a scos unul dintre bibliorafturile pe care le împachetase în bagajul de mână.

Zumzăitul constant al motoarelor avionului îl adormea și nu a apucat să răsfoiască multe pagini înainte de a-și pune biblioraftul pe genunchi și de a-și sprijini capul de hublou. Afară, norii gri atârnau grei, ca de plumb.

40.

Terminalul sosiri al aeroportului din Vilnius era mai modern decât anticipase Wisting, cu fațade enorme din sticlă și restaurante îmbietoare. După douăzeci de minute își recuperaseră bagajele și se îndreptau spre un șir de taxiuri care așteptau clienți la ieșire, fără să fie nevoie să prezinte pașapoartele sau alte acte de identitate. După semnarea acordului Schengen, controalele stricte de la granița cu fostul stat sovietic dispăruseră. Pasagerii din alte state Schengen care călătoreau cu mașina, vaporul, trenul sau avionul nu trebuiau să prezinte, la trecerea frontierei, nici pașaport, nici viză.

Același acord lăsase cale liberă criminalității spre statele nordice. Extinderea UE în 2004 a oferit infractorilor accesul la o piață uriașă și, după ce țările est-europene au intrat în Schengen în 2007, numărul infracțiunilor împotriva proprietății a crescut dramatic.

Șoferul unui vechi, dar spațios Opel, le-a luat bagajele și le-a urat bun venit în Lituania. Martin Ahlberg s-a așezat pe locul din dreapta și i-a arătat un bilețel cu adresa inspectoratului de poliție. Șoferul a înclinat capul și a mulțumit pentru instrucțiuni. Prin urmare, a ieșit din zona terminalului și, atent, pe autostrada spre Vilnius a păstrat viteza puțin sub limita legală.

Aeroportul se afla la câțiva kilometri de centrul orașului. Cu toate acestea, peisajul de dincolo de geamul portierei reușea, cumva, să se transforme din păduri dese și câmpuri negre arate în zone industriale și blocuri turn cenușii.

Soarele pătrundea prin pătura gri-monotonă de nori ce acoperea cerul de deasupra lor și se reflecta în fațadele din sticlă ale clădirilor ce se avântau spre cer și ale noilor clădiri de birouri din centrul orașului. Macarale înalte dominau scheletele de ciment ale clădirilor aflate în construcție.

•

Inspectoratul de poliție funcționa într-o clădire de pe partea de nord a râului care împărțea orașul pe din două. Mai multe mașini albe de poliție, cu dungi verzi pe laterale, erau parcate afară.

Martin Ahlberg l-a plătit pe taximetrist și a intrat primul pe ușa de sticlă. S-a prezentat pe sine și pe colegul său unui polițist în uniformă aflat la biroul din interior și a scos o hârtie cu e-mailul în care erau stabilite detaliile întâlnirii.

Sosiseră cu o jumătate de oră mai devreme, dar un tânăr îmbrăcat într-o cămașă gri și cravată roșu-închis a apărut imediat și le-a făcut semn să intre. Le-a lăsat bagajele într-o

altă încăpere, după care i-a condus mai departe în clădire. Pașii lor răsunau pe coridoare în timp ce îl urmau la ultimul etaj. La jumătatea holului gol, s-a oprit în fața unei uși pe care scria Sigitas Lancinskas – Policijos Viršininkas. Părea că se teme să bată la ușă. Le-a deschis o tânără, care i-a condus într-o antecameră și i-a mulțumit bărbatului care îi adusese.

Femeia i-a rugat să aștepte pe o canapea, apoi a dispărut după o ușă de lemn dublă în camera următoare. Aproape imediat a revenit însoțită de un bărbat cu fața palidă, de vreo cincizeci de ani, cu păr scurt și grizonant. Purta o haină de uniformă verde și groasă, având pe epoleți trei stele și un galon[7]. Pe piept avea mai multe decorații.

— Bine ați venit în Lituania, a spus el în engleză, salutându-i cu o strângere a ambelor mâini. Sunt Sigitas Lancinskas. Sunt șeful inspectoratului de poliție din Vilnius, a adăugat, traducând titulatura înscrisă pe plăcuța de pe ușă, înainte de a-i adresa câteva fraze scurte, în lituaniană, secretarei.

Biroul său era spațios și încălzit, însă slab iluminat. Covoare imense acopereau parchetul de lemn. La ferestre erau jaluzele și perdele groase. O masă de ședințe ovală, învelită cu pâslă verde, era cea mai impozantă piesă de mobilier. În jurul mesei erau așezate douăsprezece scaune. În mijlocul pâslei verzi se aflau o carafă cu apă și câteva pahare.

Lancinskas le-a făcut semn să ocupe un loc la masă. Imediat ce s-au așezat, cineva a bătut în ușă și un bărbat îmbrăcat într-un costum negru a intrat în cameră.

— Acesta este șeful direcției de investigații criminale, Antoni Mikulskis, l-a prezentat el. A fost însărcinat să vă sprijine cu tot ce aveți nevoie.

Nou-venitul le-a strâns mâna și le-a înmânat câte o carte de vizită cu datele sale de contact scrise în engleză.

— Ați călătorit bine? a întrebat, așezându-se.

— Fără probleme, l-a asigurat Wisting.

Șeful direcției de investigații criminale a dat din cap, mulțumit să audă acestea. Apoi, a deschis un dosar ce conținea mai multe documente și l-a ales pe unul pe care apărea logoul poliției norvegiene.

— Să vedem dacă am înțeles corect, a spus el într-o engleză perfectă. Unul dintre compatrioții noștri a fost găsit împușcat și ucis în sudul Norvegiei. Dumneavoastră ați venit aici pentru a audia trei persoane nenumite care l-au însoțit, precum și familia victimei.

Atât Wisting, cât și Ahlberg au dat din cap că da.

Antoni Mikulskis s-a întins după carafa de apă.

— A fost acuzat cineva pentru comiterea infracțiunii? a întrebat el turnând apă în patru pahare.

— Nu.

— Înțeleg din solicitarea dumneavoastră că persoanele care au călătorit cu ei au plecat din Norvegia fără să discute cu vreun reprezentant al autorităților. Există suspiciunea că vreunul dintre compatrioții noștri a fost implicat într-un anumit fel în comiterea faptei?

— Ancheta este mai amplă decât știți și mult mai complicată, a răspuns Wisting și a pus în fața lui bibliorafturile cu documente.

A petrecut mai mult de o oră pentru a explica detaliile cazului și a prezentat fotografii și ilustrații. În timp ce relata, observa cum interesul celor doi lideri ai poliției lituaniene creștea. Pe măsură ce raportul său progresa, cei doi ofițeri contribuiau la discuție cu comentarii, sugestii și sfaturi.

— Foarte interesant și foarte ciudat, a rezumat șeful inspectoratului. Sper ca vizita dumneavoastră în Vilnius să ofere răspunsuri la toate întrebările pe care le aveți.

— Este și dorința noastră, a consimțit Wisting cu o mișcare a capului.

— Acum, haideți să vorbim despre latura practică, a sugerat șeful investigațiilor criminale. Cazul este de o așa natură că doriți să faceți simple cercetări preliminare informale, pentru ca apoi să conduceți audieri oficiale. Am dreptate?

— Da.

— Atunci nu are niciun rost să le chemăm pe aceste persoane aici. În schimb, le vom face o vizită inopinată.

Wisting a fost de acord.

— Vă voi însoți personal. Vă putem prelua de la hotel mâine-dimineață la ora nouă cu o mașină de poliție fără însemne, dacă sunteți de acord.

Wisting prefera să înceapă chiar în acea după-amiază, dar a acceptat propunerea liderului investigațiilor criminale.

Cei doi polițiști lituanieni au schimbat câteva cuvinte în limba maternă, după care s-au ridicat în picioare.

Wisting le-a mulțumit pentru deschiderea manifestată, și șeful investigațiilor criminale a promis să le asigure transportul la hotel.

Aici se aflau răspunsurile, medită Wisting în timp ce stăteau în fața clădirii poliției și așteptau mașina care urma să îi ducă la hotel.

În același timp, îl încerca o teamă nedeslușită. La asta trebuie să se fi referit Suzanne când vorbea despre necunoscut. Gândul că un lucru neprevăzut și dramatic putea surveni oricând în această țară străină îl speria.

41.

De pe bancheta din spate a mașinii de poliție vedea cum peisajul urban era influențat de tânăra generație care transformase Lituania dintr-o republică sovietică într-o societate modernă. Impresiile erau complet diferite de așteptările lui Wisting. Orașul părea să fie o modernă capitală cosmopolită, asemănătoare, sub multe aspecte, cu Copenhaga sau Paris. Prezenta un amestec de străzi aglomerate și piețe și alei pitorești. Malluri exclusiviste, lanțuri de magazine, terase și magazine de designer erau înșirate unele după altele. Peste tot era ordine și curățenie.

Martin Ahlberg a arătat spre o catedrală cu o clopotniță solitară și o fortăreață pe creasta dealului din spatele orașului, obiective pe care le văzuse cu ocazia ultimei sale vizite. Șoferul lor a dat din cap și a zâmbit fără să înțeleagă ce se vorbea.

Hotelul Astoria se afla în cealaltă parte a orașului, în cartierul vechi din Vilnius. Pe măsură ce se apropiau, străzile erau acoperite cu piatră cubică, iar spațiul dintre clădiri se îngusta. Multe dintre casele vechi păreau să fi fost recent renovate, ca urmare a întreținerii necorespunzătoare din timpul perioadei comuniste, iar aspectul era îmbietor și fermecător.

Li se rezervaseră camere alăturate la etajul al patrulea, cu vedere spre strada principală a orașului vechi. Camera lui Wisting avea un mic balcon. A ieșit și s-a prins strașnic de balustrada de fier. Cerul era încă mohorât și, printre clădirile înalte, bătea un vânt tăios, dar pe terasele cafenelelor mai mulți clienți se delectau cu cești de cafea și pahare de vin. Magazinele cu suveniruri ofereau coliere din chihlimbar sau lemn, haine tricotate și păpuși babușca.

De acolo, deasupra acoperișurilor se vedeau turlele a unsprezece biserici, mărturie a faptului că era un popor foarte credincios, ceea ce contrazicea viziunea lui despre lituanieni ca fiind niște infractori itineranți.

Înainte de cină, Wisting l-a sunat pe Nils Hammer. Nu avea nicio noutate cu privire la anchetă, dar Wisting și-a dat seama din tonul vocii lui că nu-i dădea pace un lucru. Bănuia că terminase de făcut analiza traficului auto prin punctele de trecere cu plată și că identificase mașina lui Line. Colegii erau la curent cu privire la relația ei cu Tommy Kvanter și la trecutul lui. Cu doar câțiva ani înainte, numele lui apărea în unele rapoarte informative, dar trecuse mult timp de când fusese anchetat pentru ceva.

— Nu am vorbit despre un aspect, a spus Wisting. Tommy Kvanter este unul dintre acționarii și coproprietarii restaurantului *Shazam Station.*

— Știu asta, a răspuns Hammer. Dar credeam că s-au despărțit.

— S-au despărțit, a confirmat Wisting, dar vreau să-mi spui dacă apare numele lui.

— Ai vreun motiv să cred că va apărea?

— Nu, dimpotrivă, a răspuns Wisting, menționând despre întâlnirea cu Leif Malm. Informatorul crede că însuși Rudi Muller a fost în Larvik să recupereze cocaina.

— Știm ce mașină a folosit?

— Nu, dar vor ca tu să le transmiți toate materialele de la punctele de taxare de pe autostradă ca să verifice dacă ceva de acolo li se pare cunoscut.

— Le trimit cu plăcere, a zis Hammer. Le voi transmite imediat.

Wisting a omis să-i spună că el însuși se uitase pe liste și găsise mașina lui Line. În tonul vocii lui Hammer nu era nimic care să sugereze că făcuse aceeași descoperire. După ce a închis, a simțit că nu procedase corect și era pe cale să-l sune din nou, dar a fost oprit de o bătaie în ușă.

Martin Ahlberg știa un restaurant la subsolul unei clădiri de vizavi unde serveau friptură de mistreț și o bere locală grozavă.

42.

Lumina amurgului învăluia pereții cabanei. Line și-a ridicat privirea de la ecranul calculatorului și s-a frecat la ochi. Citise despre un autor care scria cinci pagini zilnic, după care se oprea, indiferent dacă îi luă o oră sau zece, indiferent dacă erau bune sau proaste. În ziua următoare, citea ceea ce scrisese, ștergând jumătate și scriind alte cinci pagini. Decisese să procedeze și ea la fel și, în cele din urmă, descoperise că lucrurile pe care le scria nu mai erau doar cuvinte disparate, iar textul căpătase un înțeles mai profund și complex. Personajele rigide și lipsite de contur începuseră să devină mai umane și să prindă viață.

Ceva a făcut-o să se uite pe fereastră. De pe pervaz o pasăre neagră privea înăuntru cu ochii ei mici și strălucitori. În timp ce o admira, a mai venit o pasăre. S-a ridicat încet ca să nu le sperie.

Încă o pasăre a aterizat și s-a înghesuit între celelalte două, iar în spatele lor ea a văzut un întreg stol care stătea înșirat pe balustradă și pe crengile din copacii cei mai apropiați.

La un semnal, au zburat toate deodată, grupându-se în aer, descriind un arc și dispărând peste acoperișul cabanei. Line s-a apropiat de fereastră să vadă ce ar fi putut să le sperie, dar nu a observat nimic. A tras perdeaua și s-a așezat la loc.

Erau prea mici să acopere toată fereastra și între perdele rămăsese o mică fantă.

A privit din nou la ecran și a derulat textul în sus pentru a citi ultimele trei paragrafe, însă s-a oprit pe la jumătate. S-a ridicat din nou și a mers la ușă, a tras zăvorul, s-a dat înapoi și s-a oprit să asculte. Întreaga ființă îi era încercată de o senzație stranie. O mai simțise și înainte. De multe ori. Când era singură. Seara. Când era întuneric. Când liniștea era tulburată de zgomote ciudate.

Dar nicicând mai intens ca acum. Avea senzația îngrozitoare că nu era singură, că era cineva acolo, în întuneric. Cineva care o urmărea și o aștepta.

Știa că este un gând irațional, dar se simțea vulnerabilă și expusă. A căutat niște agrafe pentru rufe în dulapul din bucătărie, a apropiat perdelele și le-a prins una de alta.

Afară era întuneric beznă.

A aprins focul în șemineu. De această dată lemnele au luat foc repede. După cum se aștepta, focul avea un efect calmant, iar flăcările radiau în cameră o plăcută lumină scânteietoare.

A rămas așa privind focul până când razele galbene ale lunii au pătruns în cameră.

Ecranul calculatorului intrase în stand-by. A atins suportul tactil din fața tastaturii și l-a repornit. A început să citească repede și, curând, a putut să se concentreze din nou asupra textului. Afară, începuse iar să plouă, dar nu mai bătea vântul.

Nu știa cât timp trecuse când a tresărit speriată. Era din cauza unui sunet ciudat care se auzea dinspre șemineu. Venea de afară, chiar din afara zidului lângă care stătea ea. O bufnitură, ca și când cineva călca pe iarbă. Apoi a încetat.

Era împietrită. Se concentra să prindă și alte sunete, dar nu mai auzea nimic în afară de zgomotul făcut de ploaie.

Pe masa din fața sa era cartea de vizită a polițistului care o audiase, spunându-i să îl sune dacă apărea ceva nou. *Benjamin Fjeld,* a citit ea. A ridicat-o și a pipăit-o cu degetele, dar nu a pus mâna pe telefon.

Apoi a auzit iar sunetul de afară. Pași urmați de zgârieturi de-a lungul zidului.

Un animal, s-a gândit. Un cerb care a ieșit din pădurea din spatele cabanei și s-a oprit să pască.

S-a ridicat, a mers la blatul de la bucătărie și și-a turnat un pahar cu apă. Înainte să îl bea, s-a dus să verifice ușa de la intrare. Era închisă.

Acele ceasului arătau ora zece și jumătate. Nu era obosită, dar a decis să meargă în pat să citească.

A salvat documentul la care lucrase, apoi s-a spălat pe dinți. A verificat din nou încuietorile tuturor ferestrelor și a luat o lanternă pentru cazul în care ar fi rămas în pană de curent electric. Înainte să se dezbrace, a stins becurile, își căuta un tricou în care să doarmă, când, deodată, o umbră s-a proiectat pe draperiile din camera de zi.

A înlemnit. A ascultat încordată, dar nu auzea decât propria respirație și ploaia care cădea cu ritmicitate pe acoperiș.

Iată!

Un scârțâit în podeaua verandei.

Inima a început să îi bată într-un ritm nebunesc, sleind-o de puteri. Acum tremura ca și când i-ar fi fost frig, acum transpira ca și cum ar fi murit de cald.

Era cineva afară. Cineva stătea în fața ușii, cu umbra corpului proiectată de lampa de afară.

43.

Piatra cubică sclipea de la ploaie, probabil, în timp ce ei mâncau. Wisting simțea că berea și tăriile pe care le băuseră la desert i se urcaseră la cap și i-a spus lui Martin Ahlberg că voia să ia o gură de aer proaspăt înainte de a se retrage la hotel.

Întunericul serii dădea străzilor un alt aer și le anima de ritm, râsete și muzică antrenantă care răsunau prin ușile deschise ale restaurantelor. Atmosfera se încingea și el regreta că primise o cameră care avea vedere spre strada fremătândă.

Imaginea abunda în contraste. Bărbați bine îmbrăcați și femei machiate strident și îmbrăcate în rochii ușoare treceau în grabă pe lângă ei. Pe trotuar stăteau cerșetori și căutau din priviri suflete prietenoase.

Un bărbat fără mâini și picioare era legat de ceva ce semăna cu un skateboard. Cumva, a reușit să se ridice, ajutându-se de două bețe.

— *Help me, Sir*![8] imploră el. *Help me*! *No food*! *No home*![9]

Fața suptă îi era schimonosită și plină de bubițe roșii. Wisting a dat din cap și și-a vârât mâinile adânc în buzunare. A trecut repede mai departe, cuprins de remușcare, și a intrat pe o stradă îngustă unde lumina neoanelor era mai difuză. O tânără singură, aflată lângă un stâlp de iluminat stradal, îl privea cu atenție.

Era de o frumusețe sălbatică, îmbrăcată într-o jachetă de piele, blugi strâmți și cizme înalte cu șireturi. Avea undeva pe la nouăsprezece sau douăzeci de ani.

— *I might help you*[10], a spus ea într-o engleză stricată, agățându-se de brațul lui.

Ochii ei de un albastru-închis priveau curioși împrejur. Acolo putea vedea visurile ei neîmplinite, de-a avea o viață departe de sărăcia care o forța să iasă pe străzi.

— Nu cred, a răspuns Wisting.

— Nu ești singur? l-a întrebat ea, repetând oferta.

Și-a plimbat mâna de-a lungul brațului său și i-a atins fața. Mișcarea ei l-a făcut să reacționeze involuntar, să împietrească. Trupul îi fremăta. Nicicând nu mai fusese atins așa de o femeie atât de tânără și incitantă.

— De unde ești? l-a întrebat.

— Norvegia, i-a răspuns.

— Te pot însoți în camera de hotel, a zâmbit ea plină de speranță.

— *Sorry*[11], a spus Wisting.

Și-a dres vocea, a lăsat să se înțeleagă că nu era interesat de ceea ce avea ea de oferit și a plecat.

Un adolescent s-a apropiat de el, ținând o tăviță cu bijuterii din chihlimbar.

— *Present for your lady at home*[12], i-a spus acesta.

Colecția consta din coliere, brățări și cercei confecționați din rășină pietrificată. Lui Wisting i-a atras atenția un lănțișor cu un pandantiv în formă de inimă, frumos finisat.

Văzându-l că ezită, tânărul vânzător l-a prins de braț.

— *Very nice price*[13].

— *How much*?[14]

— *Two hundred litas*[15].

450 de coroane norvegiene, a calculat repede Wisting. A clătinat din cap și a dat să meargă mai departe.

— *Please, mister*[16], l-a rugat tânărul ridicând colierul mai sus. *Tell me your price*[17].

Din câte își dădea seama Wisting, era o piesă artizanală foarte bine realizată.

— *One hundred*[18], i-a oferit el.

Tânărul părea jignit, dar a redus prețul la 150. Wisting și-a păstrat oferta, dar a cedat când vânzătorul a căzut la învoială la 120 de litas.

Avea doar o bancnotă de valoare mare, iar băiatul nu avea să dea rest. A discutat îndelung cu un alt vânzător care li se alăturase și Wisting se întreba dacă va mai primi vreun ban înapoi. Într-un final, băiatul i-a returnat un teanc de bancnote și Wisting le-a luat fără să le mai numere. Apoi a observat o fetiță a cărei siluetă aproape se contopea cu zidul întunecat al unei case. Încurajată de succesul vânzătorului de bijuterii, a ridicat un bol cu păpuși tricotate.

Să fi avut în jur de opt ani. Avea trăsături frumoase.

Ceasul era aproape unsprezece și jumătate.

Wisting i-a făcut semn să se apropie și fetița i-a înmânat nerăbdătoare bolul în timp ce spunea ceva în lituaniană, pe o voce subțire.

Wisting ținea în mână mai multe bancnote mici, însă a scos alta, de valoare mare, și i-a dat-o fetiței, după care și-a ales o păpușă. Fetița s-a căutat prin buzunare ca să-i dea restul, dar Wisting i-a făcut semn să-l păstreze. Știa că gestul lui de caritate era inutil, dar decisese să renunțe la principiile sale pentru a-i însenina micuței această oră din noapte și spera că un lucru de care ea își va aminti pentru mult timp, chiar dacă va cheltui repede banii.

S-a întors la hotel fără alte opriri. A pus bijuteria în geanta de voiaj și a așezat mica păpușă tricotată pe noptieră. Înainte de-a se culca, a ieșit din nou pe balcon, în fața lui se întindea noul loc de joacă pentru bogații Europei. Totuși, creșterea economică nu-i atingea pe toți. Diferențele dintre locuitorii

orașului erau mai ușor de observat odată cu căderea nopții. Prostituția și sărăcia coexistau cu bărbații bogați care coborau din mașini scumpe în compania unor blonde cu picioare lungi.

Îi înțelegea pe cei care nu vedeau niciun viitor pentru ei înșiși în acest oraș și încercau să fure bunuri din alte state.

44.

Line răsufla întretăiat ca să-și tempereze teama.

Persoana de afară a făcut câțiva pași în lateral. Ea a distins silueta unui bărbat care ridicase mâna la cap și-și rezemase brațul de fereastra înaltă a camerei de zi, încercând să privească înăuntru.

Ea a făcut câțiva pași în spate, a luat puloverul pe care îl lăsase pe scaun și l-a tras pe ea. A ridicat vătraiul de lângă șemineu și a rămas nemișcată, ținându-l lipit de picioare. Palmele asudate i se lipiseră de oțelul tare și rece.

Cu pași nesiguri, a mers spre măsuța de cafea, unde era telefonul. Se mișca încet pentru ca persoana de afară să nu o observe.

Era pe punctul de a lua telefonul când a auzit o bătaie în geam.

— Line? a strigat cineva.

A urmat încă o bătaie în geam și numele ei.

I-a luat ceva timp până să își dea seama a cui era vocea.

— Tommy? a întrebat ea și a primit un răspuns afirmativ de afară.

A pus vătraiul lângă ușă și a deschis-o.

Tommy a salutat-o zâmbind. Din cauza ploii, părul i se adunase șuvițe. Ea a deschis ușa și l-a invitat să intre.

— Ce faci aici?

El și-a trecut mâna prin părul său des.

— Trebuia să te văd.

Line și-a încrucișat mâinile în fața pieptului.

— Cum m-ai găsit?

— Nu mi-a fost ușor, a recunoscut el și a făcut câțiva pași spre ea.

Pantofii lui sport au lăsat urme de noroi pe podea.

— Sunt multe cabane aici.

— Ești ud leoarcă. Așteaptă aici!

Tommy și-a privit hainele în timp ce Line a intrat în baia micuță să ia un prosop.

— Uite, a spus ea și i l-a aruncat. Ai haine uscate la tine? El a clătinat din cap și și-a frecat părul cu prosopul.

— O să răcești.

— Pot să-mi usuc hainele la foc, a sugerat el, făcând semn cu capul spre tăciunii aprinși.

Line a dat să protesteze când Tommy și-a pus pantofii la ușă și și-a dat jos puloverul și pantalonii.

Ea s-a așezat pe canapea și s-a acoperit pe umeri cu o pătură, în timp ce el a agățat hainele pe scaune și a mai pus

lemne pe foc. A rămas îmbrăcat numai într-un tricou.

— Ce dorești, de fapt? l-a întrebat ea.

— Vreau să fac ca relația să meargă, a spus el și s-a așezat în fața ei.

În semiîntunericul din cameră, flăcările din șemineu se reflectau pe chipul său ud.

— Nu știu, Tommy, a spus ea. Este prea târziu.

— Niciodată nu este prea târziu. Nu și dacă sentimentele dintre noi sunt sincere, Line. Iar ale mele sunt. Știu ce vreau. Întrebarea este: tu ce vrei?

Ea știa ce vrea.

— Vreau ceva stabil, siguranță, liniște și o oarecare previzibilitate. Și vreau un iubit care petrece timp cu mine.

— Pot să vând partea mea din restaurant, a sugerat el.

— Nu poți, a zis ea. Vei pierde o grămadă de bani.

— Pierd mai mult dacă nu o fac.

Line nu găsea cuvintele potrivite. Vedea că el era dispus să sacrifice mult de dragul ei și se simțea confuză.

Tommy s-a ridicat și a mers la scaunele din jurul focului. Din pantalonii lui se ridicau aburi din cauza căldurii.

— Ce părere ai despre Insulele Mauritius? a întrebat el deodată.

El știa exact ce gândea ea. Nu cu mult timp în urmă stătuseră întinși pe pat, uitându-se la tavan și visând cu ochii deschiși la destinații exotice în care să meargă. Pentru ea, micul arhipelag african din Oceanul Indian era un astfel de loc. O insulă fertilă, cu lanuri de trestie de zahăr unduitoare și cascade magnifice prăvălindu-se de pe versanții munților. Lagune cu corali multicolori și minunate plaje înconjurate de palmieri.

Tommy a scos un obiect din buzunarul de la spate și l-a așezat în fața ei.

— Aș vrea să mergem acolo împreună, a spus el. Astfel, ne vom face timp să stăm împreună. Doar noi doi.

Line a privit biletul fără să-l ia și a observat că era mai scump decât își permitea Tommy.

— Cum… a început ea să spună.

— L-am luat ieftin.

— Chiar și așa, nu ți-l permiți.

— Totul va fi bine, a zâmbit el și s-a așezat lângă ea. Voi primi mulți bani de la restaurant. Totul se va rezolva. Doar că am niște lucruri de aranjat mai înainte, după care putem pleca.

Ea a verificat data plecării. Mai erau doar opt zile. Câteva momente, a rămas așezată, privind biletul fără să scoată un

cuvânt. Îi era imposibil să-și dea seama ce se petrecea în spatele acelor ochi de felină. El și-a pus mâna în poala ei.

— Ar fi minunat să plecăm, a spus el.

Ea și-a mutat privirea și s-a uitat din nou la bilet. L-a ridicat și a văzut că nu achitase asigurarea de anulare.

El și-a așezat capul pe pieptul ei și ea i-a simțit parfumul acela bine cunoscut, reconfortant, familiar și masculin.

— Mi-ai lipsit, a șoptit el.

Respirația lui o gâdila. Brusc, a simțit nevoia să-l îmbrățișeze. El era singura sursă de siguranță și căldură pe care o avea acum. Cu blândețe, l-a mângâiat pe obraz, îi simțea respirația pe dosul palmei. I-a atins urechile, iar degetele i-au descoperit căldura gâtului. Îi plăcea senzația pe care i-o provoca atingerea pielii lui.

El ținea gura întredeschisă și se uita la ea îndeaproape. Apoi a sărutat-o pe gât.

Gestul a trezit în ea emoții și sentimente pe care nu credea că el i le va mai stârni vreodată.

I-a trecut mâinile prin părul bogat de pe ceafă.

— Este în regulă? a întrebat el și a privit-o în ochi.

Când ea nu i-a răspuns, s-a aplecat deasupra ei și a sărutat-o.

Ea i-a atins dinții cu limba. Degetele i s-au încurcat în părul lui, i-au dezmierdat spatele, și-au găsit drum pe sub tricou și s-au înfipt în mușchii ce se mișcau sub piele. Ea s-a îndreptat de spate, apoi el i-a scos puloverul, aruncându-i-l în mijlocul camerei. Line și-a lăsat fruntea pe pieptul lui. A reușit să-i surprindă bătaia inimii înainte ca el să o îndepărteze, să se aplece deasupra ei și s-o sărute din nou.

Ea și-a aruncat brațele în jurul gâtului său și i-a răspuns la sărut. L-a tachinat cu limba, i-a mușcat buzele, a respirat la unison cu el, dorindu-l din ce în ce mai mult.

Curând erau complet dezbrăcați. Cald, puternic și tare, o penetră. Line a scos un geamăt. Senzația era atât de copleșitoare, încât pe obraji îi alunecau lacrimi în timp ce el se mișca în ritmul potrivit, atât de cunoscut ei.

Un val de emoții a copleșit-o și a făcut-o să închidă ochii. Și-a mușcat buza de jos și a ajuns la orgasm gemând scurt și încetinind, aproape nedorind să se mai oprească.

După aceea s-a relaxat, cu respirația tăiată și cu inima bătând rapid în timp ce Tommy îi mângâia părul. Ea îi simțea inima la pieptul său și brațele sale puternice care o îmbrățișau. Era o senzație plăcută, dar în același timp o încerca un sentiment de remușcare.

Ea s-a ridicat și s-a înfășurat în pătură. A tras și el de un colț cu care să se acopere.

— Cum m-ai găsit? a întrebat ea.

— Nu a fost așa de ușor, a spus el râzând. Dar știam în mare pe unde ești, așa că am mers cu mașina prin zonă până când am găsit cabana ta.

— De la cine ai împrumutat mașina?

Tommy s-a ridicat, a mers gol-pușcă la fereastră și a privit afară.

— Am luat mașina uneia dintre chelnerițe, a explicat el. Mai era o mașină parcată aici, a adăugat, făcând semn cu capul spre locul în care erau mașinile. O dubiță plină de noroi.

Line s-a bucurat că nu era singură.

45.

William Wisting și Martin Ahlberg își luaseră cu ei, la măsuțele din holul hotelului, ceștile de cafea de la micul dejun. Wisting nu dormise bine. Impresiile pe care i le lăsase cu o seară înainte întâlnirea cu orașul acesta străin îl urmăriseră în somn și se trezise înainte să sune alarma telefonului său mobil.

La ora nouă fix, șeful investigațiilor criminale, Antoni Mikulskis, trecea prin ușile rotative. Purta un palton negru cu nasturii desfăcuți și avea mâinile în buzunare. I-a zărit când s-au ridicat în picioare, s-a apropiat de ei și i-a salutat.

— Ați dormit bine, domnilor?

— Foarte bine.

— Excelent, a spus el. Excelent. Mașina vă așteaptă.

Șeful investigațiilor criminale s-a întors și a ieșit din hotel înaintea lor. La marginea trotuarului îi aștepta un Opel cu motorul pornit. Polițistul lituanian le-a deschis portiera din spate și Wisting a zărit pentru o secundă hamul armei de serviciu pe care îl purta ascuns pe sub palton.

La volanul mașinii de poliție fără însemne era un bărbat cu ceafă lată și părul tuns scurt. S-a răsucit, i-a salutat dând din cap și a spus câteva cuvinte de curtoazie în lituaniană.

— Unde mergem? a întrebat Mikulskis.

Wisting a deschis servieta în care avea dosarul.

— Vom începe cu acest bărbat, a spus el și a întins pagina cu fotografia și datele personale ale individului care îl atacase în urmă cu cinci zile. Valdas Muravjev.

Antoni Mikulskis a aprobat și a repetat numele.

— Strada Vilkiškes numărul 22, îi spuse șoferului.

Bărbatul cu ceafa lată a dat din cap și a pornit mașina.

Străzile din centrul orașului erau bine întreținute, cu restaurante cochete, mașini și clădiri frumoase, dar numai la câteva străzi distanță de hotel peisajul urban se altera. Îi amintea de o veche suburbie sovietică, iar impresia unui Vilnius modern se estompa. Contrastul cu populația bogată aflată în timpul zilei pe străzile din jurul hotelului se adâncea pe măsură ce se îndepărtau.

După zece minute, clădirile deveniseră din ce în ce mai rare.

Au trecut pe lângă case cu structură de lemn, afectate de intemperii, și curți cu mașini avariate, adăposturi improvizate, fose septice ruginite și cu găini care scurmau în pământ. Undeva, un porc scormonea după rădăcini într-o grămadă de bălegar. Din loc în loc, erau anunțuri scrise de mână, oferind spre vânzare diverse legume.

După mai mulți kilometri, șoferul a ieșit de pe drumul asfaltat pe unul cu macadam, străjuit de stejari acoperiți de mușchi. Pe un șanț îngust ce mergea de-a lungul străzii curgea o apă plină de alge verzi.

Șeful investigațiilor criminale a arătat cu degetul spre un grup de case aflate de cealaltă parte a unui câmp deschis.

— Acolo, a spus el.

Șoferul a schimbat din nou direcția și a mers până la capătul drumului. În fața lor erau cinci clădiri înconjurate de un pâlc de copaci, tufișuri și buruieni înalte până la gleznă. Era o casă cu două etaje care, odinioară, fusese vopsită în alb, dar acum tencuiala era ștearsă și scorojită.

Au coborât din mașină. Locul era ciudat de liniștit și sumbru. I-a izbit un fum urât mirositor ce ieșea din coșul uneia dintre casele mai mici și atârna în văzduh precum ceața.

În spatele casei, Wisting a zărit un uscător pe care o femeie în vârstă întindea rufele.

Antoni Mikulskis a rugat-o să se apropie și a întrebat-o ceva. Bătrâna a arătat spre o casă joasă din lemn ale cărei ferestre erau cenușii din cauza murdăriei.

S-au strâns în fața casei. Câteva trepte din scară și o parte a balustradei lipseau. Șeful investigațiilor criminale stătea în fața ușii împreună cu șoferul, în timp ce Wisting și Ahlberg așteptau în iarba udă.

Câteva păsări negre și-au luat zborul dintr-un copac atunci când ei au bătut la ușă.

Lui Wisting i s-a părut că aude un plânset de copil înăuntru, dar nu a răspuns nimeni.

Mikulskis a bătut din nou.

Curând au auzit pași și o femeie durdulie a apărut în cadrul ușii. Avea fața palidă și păr șaten și drept.

Cei doi polițiști lituanieni i-au explicat că sunt de la Poliție și i-au prezentat legitimațiile. Din noianul de cuvinte care au urmat, Wisting a distins doar numele *Valdas Muravjev.*

Femeia a clătinat din cap și s-a uitat peste umăr, în casă, unde plânsetul de copil devenise mai clar. Apoi, ea a explicat ceva și a arătat spre un anunț scris cu mâna, lipit în fereastră, cu textul *Kambarių nuoma.*

Antoni Mikulskis a scos un carnețel din buzunarul paltonului și i-a adresat câteva întrebări la care femeia părea că nu știa să răspundă. Apoi, ea a ridicat vocea și a început să gesticuleze. Șeful investigațiilor criminale i-a răspuns pe un ton ferm înainte ca polițiștii lituanieni să încheie discuția cu mișcări hotărâte din cap. Femeia le-a dat câteva informații suplimentare, după care a intrat în casă și a închis ușa în urma ei.

— S-a mutat, a explicat Antoni Mikulskis. Locuiește singură aici și are o cameră mică de închiriat.

Polițistul a arătat spre anunțul scris de mână din fereastră pentru a susține spusele femeii. *Kambarių nuoma. Închiriez cameră.*

— S-a mutat acum o săptămână și îi datorează 100 de litas, chiria pentru două săptămâni. Tot ce știe este că urma să plece să-și caute de lucru. Acum nu știe cum va reuși să-și hrănească copilul. Nu îi este ușor să închirieze camera. Nu este niciun autobuz din oraș până aici.

O sută de litas, s-a gândit Wisting. Femeia a închiriat o cameră unui străin pentru mai puțin de cinci sute de coroane lunar. Atât îi plătise el în seara precedentă fetiței de pe alee pentru o păpușică tricotată.

— Să mergem mai departe, a sugerat Ahlberg.

Șeful investigațiilor criminale a cerut să vadă lista adreselor la care trebuiau să se deplaseze.

Wisting i-a înmânat foaia de hârtie.

— Teodor Milosz este cel care locuiește cel mai aproape, a spus el și i-a dat hârtia înapoi. La o distanță de doar cinci minute.

— Să mergem acolo, a spus Wisting.

Stătea pe bancheta din spate a mașinii de poliție și se uita la fotografia bărbatului cu ceafă lată și cu părul tuns scurt. Teodor Milosz avea 24 de ani și era al doilea ca vârstă dintre bărbații lituanieni care primiseră în rapoartele informative norvegiene apelativul Cvartetul Paneriai. Părea să fie un soi de lider. El era proprietarul dubiței gri cu care se deplasaseră și tot el era cel care rezervase biletele pentru feribotul cu care au traversat Marea Baltică. Printre documentele pe care le ținea pe genunchi, Wisting avea și localizările care îl plasau pe bărbat la locul și timpul evenimentelor din Nevlunghavn.

Următoarea adresă se afla într-o zonă mai populată, dar și aici degradarea era evidentă. Șoferul a greșit drumul de două ori înainte de a se opri în fața unei clădiri joase din cărămidă, aproape ascunsă între niște copaci uriași. Mai multe ferestre fuseseră bătute în cuie, iar acoperișul se năruise și era năpădit de mușchi. Un camion abandonat, fără roți, era urcat pe niște bolovani și devenise parte din peisaj. Totuși, pe o movilă de pământ erau împrăștiate niște jucării pentru copii, semn că acolo totuși cineva locuia.

Wisting a coborât din mașină și a simțit un iz de noroi și frunze putrezite, precum și mirosul mai puțin înțepător de foc în aer liber.

S-au îndreptat spre casă. De pe fațada pământie, plină de pete, se desprindeau bucăți de tencuială pe la colțuri și pervaz.

Jgheaburile de ploaie atârnau de pe acoperiș.

Una dintre cele două balustrade de fier ale scării late ce ducea la ușa de la intrare căzuse parțial. Au pășit peste câțiva saci de gunoi până au ajuns la ușa pătată și plină de mucegai.

Șeful investigațiilor criminale a bătut la ușă.

La scurt timp, o tânără ținând în brațe un copil a deschis ușa. Purta un pulover verde-închis, iar părul șaten și drept îi atârna pe umeri.

Polițiștii s-au prezentat, și Wisting a auzit cuvântul *Norvegija* când Mikulskis a făcut un semn cu mâna în direcția lui.

Femeia a dat din cap când au întrebat-o despre Teodor Milosz. Tonul vocii ei a devenit curios. Antoni Mikulskis a răspuns, purtând un dialog până când șeful investigațiilor criminale s-a întors spre Wisting.

— Este sora lui, a explicat el. Teodor Milosz nu este acasă. Ea spune că a fost la muncă în Norvegia, dar s-a întors mai repede decât planificase. Ieri a plecat din nou.

— Unde crede că s-a dus?

Șeful investigațiilor criminale a tradus întrebarea.

— Nu știe, dar este posibil să fie în piața Gariunai.

— Piața hoților, a comentat Martin Ahlberg.

— Cu cine este? s-a interesat Wisting. Întrebarea a fost tradusă și răspunsul a sosit numaidecât:

— Nu știu.

Copilul a început să plângă. Polițiștii lituanieni au pus capăt discuției fără ca Wisting să observe vreun schimb de amabilități.

— Și acum? a întrebat Mikulskis, în timp ce mașina ieșea cu spatele din curtea casei.

— Nu va dura mult să afle că punem întrebări despre ei, a spus Wisting.

— Cu siguranță îl va suna acum pe fratele ei, a fost de acord șeful investigațiilor criminale și a scos un pachet de țigări din buzunarul paltonului său. Să mergem la ultimul de pe listă cât putem de repede?

Wisting a încuviințat și a scos din teancul de hârtii pe care le ținea în poală foaia pe care erau fotografia și datele referitoare la Algirdas Skvemelis. I le-a întins șefului.

Șeful investigațiilor criminale a luat o țigară, a aprins-o, apoi a luat foile.

— Îl cunoaștem foarte bine pe fratele acestui tip, a spus el și a lovit fotografia cu degetul. Este deținut la închisoarea Lukiskes și așteaptă sentința pentru furt din magazine.

Ținea țigara între buze în timp ce vorbea, cu ochii pe jumătate închiși ca să nu fie orbit de fum.

— Algirdas este doar un hoț mărunt, a adăugat el. Va vorbi.

Pe strada principală s-au trezit în spatele unei căruțe trase de cai. Era plină-ochi cu paie și nu au reușit s-o depășească înainte să intre pe un drum de țară.

Wisting a observat că pe unde treceau niciuna dintre case nu era numerotată și doar câteva străzi aveau plăcuțe cu denumirea. S-a întrebat cum de reușea șoferul să se orienteze.

După zece minute de mers cu mașina s-au oprit în fața unei case moderne, din granit. Curtea casei era plină de pluguri, motoare vechi și piese de camion. O bicicletă veche era legată de o poartă ruginită cu un lanț gros. La unele ferestre se vedea lumina aprinsă și o femeie de-o seamă cu Wisting se uita pe geam în timp ce ei parcau mașina. Era scundă și suplă și avea fața îngustă și palidă, cu un nas mic și ascuțit. A deschis ușa înainte ca ei să ajungă la ea.

Polițiștii s-au prezentat, iar femeia i-a măsurat cu ochii ei albaștri, sticloși.

Femeia a spus ceva în lituaniană, s-a întors și a intrat în casă cu umerii aplecați. Wisting l-a urmat pe Antoni Mikulskis pe un hol rece, unde lambriul negru și tapetul ros de vreme făceau ca atmosfera să fie mai sumbră. Din loc în loc lipseau plăci de gresie, dar casa părea curată și bine îngrijită.

I-a condus în camera de zi care era împodobită cu abajururi portocalii cu ciucuri și pătată cu urme maronii de arsură. De-o parte și de alta a ferestrelor atârnau perdele îngălbenite și decolorate, iar singura priveliște era o altă clădire gri. Pe raftul de sus al unei biblioteci goale era o pasăre împăiată căreia cineva încercase să-i redea viața deschizându-i puțin ciocul, întinzându-i aripile și punându-i mărgele de sticlă în locul ochilor morți.

Pe un raft de sub bibliotecă era un televizor foarte mare, cu ecran plat. Elementul contrasta puternic cu tot restul lucrurilor, care erau triste și vechi.

Femeia stătea pe o canapea acoperită cu o cuvertură asortată cu perdelele. Cei doi polițiști lituanieni s-au așezat în fața ei. În mărunta cameră de zi nu mai erau scaune, iar Wisting a mers în bucătărie și a luat două taburete.

— Ea este mama lui Algirdas, i-a explicat șeful investigațiilor criminale. Fiul ei nu a mai venit acasă de peste o săptămână. Este în Norvegia și muncește.

— Știe că s-a întors? a întrebat Wisting.

Șeful investigațiilor criminale a pus câteva întrebări. Femeia a clătinat energic din cap.

— Crede că este încă în Norvegia, la muncă. Trebuia să stea acolo trei luni. A mai fost și înainte și este un bun tâmplar.

— Spuneți-i despre biletele de feribot, a sugerat Martin Ahlberg.

Din nou, dialogul a fost purtat într-o limbă pe care Wisting nu o înțelegea.

— Crede că s-ar fi întors acasă la ea dacă era adevărat că a revenit cu feribotul. Îi spală hainele și îi gătește, altfel nu prea stă pe acasă.

Femeia a continuat să vorbească în timp ce se legăna înainte și înapoi, frecându-și mâinile.

— Nu înțelege ce a făcut greșit în Norvegia, a tradus șeful investigațiilor criminale. Este un băiat bun și nu pricepe ce caută aici poliția norvegiană.

Femeia a continuat și polițistul lituanian a tradus.

— Acum își face griji pentru el. Obișnuiește să sune acasă de două ori pe săptămână. Acum nu mai știe nimic despre el de când a sunat-o să îi spună că a ajuns în Norvegia.

Martin Ahlberg s-a ridicat.

— Întrebați-o de unde are televizorul acesta mare, a spus el.

Șeful investigațiilor criminale părea dezorientat. Wisting a ridicat mâna și i-a spus s-o lase baltă.

— Am terminat aici, a zis el.

Antoni Mikulskis era evident de acord. El s-a ridicat și a încheiat discuția cu femeia în vârstă cu ceea ce Wisting a presupus că era o rugăminte ca fiul ei să contacteze poliția.

— Acum trebuie să mâncăm, a spus polițistul lituanian după ce au urcat în mașină. Știu un restaurant aflat în apropiere unde se prepară niște kugelis excelente. Putem să luăm masa și să punem la punct niște strategii, a sugerat el.

— Budincă de cartofi, a explicat Martin Ahlberg.

Nu suna prea bine, dar Wisting simțea că i se va face foame.

46.

Line s-a trezit cu dificultate, cu simțurile amorțite de vinul pe care îl băuseră. Locul de lângă ea din pat era gol și se auzeau zgomote din bucătărie.

În dormitor nu era niciun ceas. Obișnuia să țină telefonul mobil lângă ea, pe noptieră, dar acum îl lăsase în camera de zi.

A întins mâna spre perdea și a tras-o într-o parte. Putea să fie în jur de nouă. Afară se înseninase. Deși soarele nu se ridicase încă pe cer, începea să se lumineze și urma să fie o zi foarte senină, cum nu mai fusese de multă vreme.

S-a întins din nou pe pat nedumerită, gândindu-se la ce se întâmplase. Nu știa dacă avea să regrete ori nu că îl lăsase pe Tommy să se întoarcă. Credea că făcuse o alegere, dar acum nu mai era așa de sigură.

Tommy a apărut în cadrul ușii și i-a zâmbit când a văzut că era trează.

— Ceai? Cafea? a întrebat el.

— Cafea.

— Bună alegere, a comentat el. Este gata. Altfel, nu găsești prea multe în bucătărie. Avem pâine uscată cu brânză la micul dejun.

— Caşcaval sau brunost?

— Caşcaval.

Line s-a ridicat și și-a învelit trupul gol cu pilota. El a lăsat-o singură și ea s-a îmbrăcat cu treningul și și-a pus o pereche de șosete groase. Înainte de-a merge la el, a aruncat o privire în oglindă. Ar fi trebuit să se machieze, dar a renunțat.

Din ceașca pe care o avea în față ieșeau aburi.

— Trebuie să plec curând, a spus el, sorbind din cafea.

Ea nu știa dacă să se bucure sau să se supere. Într-un fel, o făcea să se simtă exploatată și folosită. În același timp, în sufletul ei se învolburau atâtea emoții, încât i-ar fi priit să rămână singură pentru o vreme.

— Trebuie să ajung în Oslo până la ora unsprezece. Pia are nevoie de mașină.

Ea a aprobat scurt din cap.

— Se întâmplă multe acum, a continuat el. Probabil că fratele iubitei lui Rudi a ars de viu.

Line s-a încruntat. Știa cine este Rudi. Era unul dintre cei care cumpăraseră o parte din *Shazam Station* după ce unul dintre prietenii cu care Tommy intrase în afacere a trebuit să se retragă. Îl salutase de câteva ori, dar nu-l plăcea prea tare. Avea un ego uriaș și prea puțină conștiință de sine. Iubita lui era blondă și bronzată, cu dinți albiți și tocuri înalte, o femeie cu

care era imposibil să porți o conversație normală. După câteva întâlniri, păstrase distanța față de ei.

— A ars? a fost tot ce a reușit ea să spună.

— Da, nimeni nu mai știe nimic de el de câteva zile, iar luni apartamentul lui din Grorud a luat foc. Încă nu au terminat cercetările la locul incendiului.

Line a dat din cap. Auzise despre incendiu la televizor.

— Cum s-a întâmplat? a întrebat ea.

— Nu știu, dar apartamentul a fost complet distrus. Am fost ieri acolo ca să arunc o privire. Va fi o treabă excelentă dacă vor descoperi cauza.

El și-a golit ceașca de cafea și s-a ridicat.

— Când vii acasă? a întrebat el.

Ea nu i-a răspuns. Îi spusese lui Tommy să-și strângă lucrurile și să-și găsească alt loc unde să stea până la întoarcerea ei. Vizita lui dăduse lucrurile peste cap, iar acum își dădea seama de asta și regreta cele întâmplate. Nimic nu-i schimbase părerea că relația lor nu avea o bază pe care puteau clădi ceva solid. Nici măcar o noapte fierbinte și o vacanță la soare nu o puteau schimba.

— Vom vedea, a spus simplu.

Tommy nu a părut mulțumit de răspuns, dar nu a spus nimic. A lăsat ceașca de cafea în chiuvetă, s-a dus la ușă și și-a luat pantofii sport.

— Trebuie să plec, a zis el.

Line s-a ridicat.

— Vin cu tine până la mașină, a spus ea, bând restul de cafea.

Au mers pe cărarea îngustă care ducea spre parcare. Din loc în loc au fost nevoiți să ocolească porțiuni noroioase și băltoace.

Tommy venise într-un Peugeot. Dubița gri care fusese lăsată acolo în ziua în care ea sosise era lângă mașina lui Line, având geamurile condensate pe interior. Era un VW Caravelle. Ea s-a dus lângă dubiță și a aruncat o privire înăuntru. Era curată, cu excepția unei perechi de tenișI aflați pe scaunul din dreapta. Portiera din spate era închisă. A citit numărul de înmatriculare și și-a încrucișat mâinile pe piept, în timp ce aștepta ca Tommy să-și ia la revedere.

El s-a apropiat de ea, voind s-o sărute. Ea și-a întors obrazul și, în schimb, l-a îmbrățișat.

— Te voi suna, a spus el când ea i-a dat drumul.

— Bine, i-a răspuns ea.

Apoi, el a urcat în mașină, a tras portiera în urma sa și a pornit pe drumul îngust.

Line privea cum mașina lui Tommy se îndepărta. Se simțea complet golită pe interior, sleită. Determinarea de care fusese atât de mândră cu doar câteva zile în urmă dispăruse. Acum era doar confuză. Și singură. Din nou.

47.

Restaurantul se afla în apropierea unui parc cu copaci îmbrăcați în haine de toamnă.

Wisting a urmat sfatul colegului lituanian și a comandat budincă de cartofi.

În timp ce așteptau, li s-a servit *Kvas,* o bere dulceagă și slabă, asemănătoare celei pe care mama lui Wisting o făcea de Crăciun, doar că mai deschisă la culoare.

— Mai rămâne să vorbim cu mama lui Darius Plater, a spus Antoni Mikulskis. Poate știe pe unde sunt ceilalți trei.

— Avem o problemă, a obiectat Wisting. Nu știm cu siguranță dacă persoana decedată este Darius Plater. Identificarea se bazează strict pe amprentele prelevate când a fost arestat în Norvegia anul trecut. S-a identificat cu un pașaport despre care nu avem garanția că este original. Nu-i putem vizita familia până când nu suntem siguri.

— Când veți avea certitudinea?

A răspuns Martin Ahlberg:

Este înregistrat și în evidențele lituaniene. Interpol verifică seturile de amprente din ambele țări chiar în acest moment. Este un vals birocratic, însă ar trebui să avem un răspuns astăzi sau mâine.

— Când vor veni rezultatele, vom avea de îndeplinit o sarcină oficială, a spus șeful investigațiilor criminale, dând din cap. Ce facem cât timp așteptăm?

— Putem merge în piața Gariunai? a întrebat Wisting.

Voia să vadă cum era vândută prada din Norvegia.

— Poate dăm de acești indivizi.

În timp ce se gândea, șeful investigațiilor criminale a dus paharul la gură și a luat o înghițitură.

— Sunt 7.000 de chioșcuri în piață, a explicat el. Nu sunt foarte multe șanse, dar vă putem conduce până acolo. Cu toate că am ceva de făcut la birou.

Martin Ahlberg a dat din cap.

— Putem să luăm un taxi până la hotel și să ne întâlnim din nou mâine.

— Bine, a zâmbit șeful investigațiilor criminale. Aveți cartea mea de vizită. Sunați-mă! Vom încerca să dăm din nou de acești bărbați.

A durat aproape o jumătate de oră până le-a fost adusă mâncarea la masă.

Felul de mâncare tradițională avea o aromă abia perceptibilă de oregano sau de alt condiment. Aducea cu cartofii gratinați și conținea felii de șuncă și cartofi așezate în straturi în tava din

care erau servite. Pe deasupra era decorată cu merișoare și smântână.

Era foarte gustoasă.

După aceea, Wisting a insistat să plătească el și a respins obiecțiile, motivând că i se pusese la dispoziție o diurnă pentru astfel de situații. După o estimare rapidă a notei, a conchis că masa îl costase mai puțin de o sută cincizeci de coroane norvegiene.

Șeful investigațiilor criminale și-a aprins altă țigară după ce au urcat în mașină. Drumul până la Gariunai a durat cincisprezece minute. Bazarul uriaș se afla în spatele unui gard de lemn lung de câteva sute de metri care se întindea până la autostrada cu trei benzi spre Kaunas.

Șoferul a oprit mașina în fața unui post de poliție aflat la intrare. Șeful investigațiilor criminale a coborât din mașină odată cu ei. Wisting a privit la șirul de tarabe dinăuntru – erau niște colibe și barăci acoperite cu prelate. Pe acoperișuri aveau anvelope, pietre și alte obiecte grele ca să nu le ia vântul.

Wisting fusese în timpul vacanțelor în piețele din Turcia și Spania, dar nu văzuse niciodată așa ceva. Era gigantic. Din locul în care stătea putea să vadă rafturi după rafturi cu radiouri auto, celulare, drujbe, boxe, aspiratoare, mașini de tuns gazon, piese de mașini, sisteme audio, frigidere și o duzină de rochii albe de mireasă. Parcă erau puncte de lucru în aer liber ale magazinelor *Clas Ohlson, Biltema* și *IKEA,* toate la un loc.

— Ce fel de loc este ăsta? a întrebat el.

— Acesta este centrul comercial al celor care nu-și pot permite să cumpere haine sau mâncare de la magazinele obișnuite, a spus Mikulskis. Aproape tot ce cumperi de aici este la mâna a doua, iar prețurile sunt mici.

— Bunuri furate? a întrebat Wisting.

Șeful investigațiilor criminale a ridicat din umeri.

— Nu în cantități foarte mari, dar avem probleme cu furturile din buzunare, a zis el, arătând cu degetul spre o cameră de supraveghere.

— Dar nu aveți nicio garanție că bunurile nu au fost furate? a obiectat Ahlberg.

— Sigur există și astfel de infracțiuni pe o astfel de piață, a recunoscut șeful investigațiilor criminale.

— De ce nu închideți locul ăsta? a întrebat Wisting. Cu siguranță se obțin venituri uriașe care nu sunt declarate autorității fiscale.

Antoni Mikulskis a oftat.

— Prea mulți oameni lucrează aici, a spus el. Aproape 70.000 de persoane trăiesc din veniturile obținute aici. Dacă

închidem Gariunai, va fi un dezastru social. Pentru Lituania e mai ieftin să lupte contra criminalității la piață, decât să o închidă în totalitate.

Wisting a rămas fără cuvinte. O întreagă economie era bazată pe vânzarea de bunuri furate și de contrabandă.

— E un iad pentru oameni, a comentat Martin Ahlberg în norvegiană și a privit spre piață.

Aparent, șeful investigațiilor criminale nu dorea să discute subiectul și a urcat în mașină.

— Contactați-mă mâine, le-a zis el și i-a făcut semn șoferului să pornească.

Wisting și Ahlberg au început să se plimbe printre rândurile de tarabe. Peste tot în jur se purtau negocieri zgomotoase.

— Nu contează ce susțin ei, a spus Ahlberg, oprindu-se în fața unui stand cu lame de ras, deodorante și alte articole de cosmetică.

A ridicat un tub de cremă de ras și i-a arătat lui Wisting eticheta cu prețul de la *Rimi,* lanțul norvegian de supermarketuri.

— Asta este o piață a hoților. Cel mai mare centru comercial din lume pentru bunuri furate; este o rușine atât pentru țară, cât și pentru poliția locală.

Au mers mai departe prin piață. Era evident că mare parte din bunurile aflate la vânzare erau furate, dar pe măsură ce înaintau piața semăna tot mai mult cu un centru de reciclare a surplusului de bunuri de consum neutilizate de lumea occidentală. Majoritatea erau bunuri electrocasnice reparate pentru a fi reutilizate și aparate electronice demodate.

— Nu diferă foarte mult de e-bay, a comentat Wisting. Era o realitate că multe dintre tranzacțiile făcute între persoane private pe internet aveau legătură cu furturile.

— Aici, totul se află fizic într-un singur loc, a continuat el, în timp ce în Norvegia oferim on-line bunuri furate și o numim o piață plină de oportunități.

— Nu este chiar același lucru, a obiectat Ahlberg. Wisting a renunțat la subiect. Când intrase în poliție, bunurile furate erau vândute, de obicei, pe stradă. Acum, scena aparținea internetului. Pe piața on-line de produse second-hand sunt la vânzare, în orice moment, aproape 300.000 de obiecte. Veniturile erau estimate la trei sferturi de miliard de coroane anual. Estimările precaute sugerau că o zecime însemna revânzarea de bunuri furate.

Începuse să burnițeze și comercianții acoperiseră produsele cu folii transparente din plastic.

Wisting s-a oprit la o tarabă cu diverse bijuterii. Majoritatea erau din aur. Inele, brățări și coliere. A ridicat un inel lat, în

timp ce bărbatul din spatele tarabei îl privea cu suspiciune. *Al tău, Karl,* citi. *12 august 1966.* Un inel de logodnă, o amintire prețioasă pierdută, probabil, pe vecie.

— 100 de litas, a spus bărbatul din spatele tejghelei.

Wisting a clătinat din cap și l-a pus la loc.

În fața unui container de fier stătea un bărbat cu picioarele desfăcute și cu brațele încrucișate. Îi cerceta cu privirea pe toți cei care intrau și ieșeau. O persoană care ieșea căra o cutie mare pe care era fotografia unui televizor cu ecran plat. *LG – Life's good,* stătea scris pe ea.

Wisting și Martin Ahlberg au intrat în containerul plin cu electronice de toate soiurile.

Televizoare, DVD playere, sisteme home cinema, computere și console de jocuri. Unele erau împachetate în cutiile originale. Majoritatea erau expuse fără a fi împachetate în niciun fel.

L-a auzit pe un bărbat negociind prețul unui televizor Samsung cu ecran plat, de 32 de inci. Era un aparat similar celui care fusese furat din cabana lui Thomas Rønningen. Prețul pentru care nu se înțelegeau era puțin sub 500 de litas. 1.200 de coroane.

— Nu-mi place, a vorbit Ahlberg. Mă supără ceea ce văd.

Ploaia cădea mai tare și bătea în acoperișul de fier al containerului. Portarul stătea la intrare pe vine.

Ei au rămas în picioare înăuntru, așteptând să se domolească ploaia. Un bărbat se grăbea printre tarabe, ferindu-se de ploaie cu un ziar. Când a trecut pe lângă ei, și-a ridicat capul și s-a uitat la ei. Privirea i-a rămas fixată asupra lui Wisting. A făcut ochii mari. A rămas cu gura căscată. Apoi, și-a pierdut echilibrul, s-a împiedicat și a căzut.

— El este! a exclamat Wisting și și-a făcut loc pe lângă portar.

Bărbatul s-a ridicat în picioare și a luat-o la fugă.

Wisting era la zece metri în urma lui.

Valdas Muravjev.

Era clar că și el îl recunoscuse pe Wisting.

Întâlnirea lor fusese scurtă; cu cinci zile în urmă, lituanianul căzuse la marginea drumului din afara localității Nevlunghavn, într-o scenă dramatică care s-a încheiat cu el lovindu-l pe Wisting și furându-i mașina.

— *I wanna talk*[19], strigă Wisting după el, fără să aibă însă niciun efect vizibil.

Wisting l-a urmărit printre tarabe și rânduri de bănci. A dat la o parte rochii luate de vânt, eșarfe și fulare care îi stăteau în cale.

Bărbatul din fața sa a ieșit de pe strada cu tarabe, a traversat un pasaj îngust și a intrat pe o stradă paralelă mai aglomerată. Își croia drum prin mulțimea de oameni care se dădea la o parte, dar se strângea la loc imediat. Wisting își făcea loc înainte și-și atrăgea vorbe de ocară de la cei din jur. Se temea că îl pierduse, dar la jumătatea aleii i-a zărit spatele lat pe când Valdas Muravjev trecea pe următoarea stradă laterală. Wisting și-a forțat drumul printr-o tarabă plină de ceasuri, ochelari și curele, aproape reușind să îl intercepteze. L-a apucat de jachetă, dar celălalt s-a desprins, privindu-l furios.

— *I wanna talk about Darius*[20], a încercat Wisting din nou.

Bărbatul a luat-o din nou la goană și lui Wisting i s-a părut că zărește o strălucire metalică în mâna lui. Un cuțit sau o altă armă. A ezitat un moment, dar apoi a reluat urmărirea.

Vânătoarea a continuat în zigzag prin piață. Într-un final, a încetat când lituanianul a ajuns într-o zonă mărginită de un zid de ciment. La stânga erau mai multe containere așezate unul peste altul. La dreapta, un bărbat vindea jeanși într-o coșmelie.

Bărbatul din fața lui s-a oprit.

Wisting a încetinit.

— *I just want to talk about Darius Plater*[21], a repetat Wisting în engleză.

Bărbatul din fața lui a aruncat o privire spre zid, a făcut câțiva pași înapoi ca să prindă viteză și s-a aruncat peste el. Wisting nu a reușit să-l ajungă înainte să-și tragă picioarele peste gard.

Ploaia șiroia de ceva vreme pe chipul lui Wisting. I se tăiase respirația. Stătea în mijlocul străzii, cu mâinile sprijinite pe genunchi.

Atunci i-a sunat telefonul mobil.

Era Martin Ahlberg.

— Unde dracu' ești? a șuierat el.

Wisting s-a îndreptat și a privit în jur.

— Nu sunt sigur, i-a răspuns și i-a zis după cine a alergat.

— Nebunie, a comentat Ahlberg. Te aștept la intrare, vom lua un taxi înapoi spre hotel.

Wisting s-a îndreptat spre intrarea în târg, acolo unde fuseseră lăsați. Pe drum s-a oprit sub o umbrelă de soare unde o bătrână vindea legume și băuturi dintr-un frigider cu uși de sticlă. A cumpărat o sticlă de apă și a băut jumătate în timp ce aștepta restul, simțind că inima începe să-i bată iar în ritmul obișnuit.

Martin Ahlberg a clătinat din cap, atunci când a ajuns la intrarea în parcare.

— Ce naiba crezi că faci? a întrebat el. Aceștia sunt oameni periculoși.

Pe parcursul zilei, Wisting își formase despre bărbații pe care îi căutau o opinie diferită de cea prezentată de Martin Ahlberg, de hoți itineranți organizați într-un grup infracțional. Păreau mai degrabă tineri disperați fără nicio șansă pentru viitor.

— Ai dreptate, a spus și a încercat să glumească. Sunt prea bătrân pentru așa ceva.

Și-a trecut o mână prin părul ud, s-a întors și a privit la puzderia de chioșcuri. Simțea că mulți oameni îl măsurau din priviri la rândul lor. Apoi s-a răsucit și s-a îndreptat spre unul dintre taxiurile în așteptare.

48.

Dubița gri murdară îi aparținea lui Gunnar B. Hystad din Sandefjord. SMS-ul din partea Administrației Drumurilor Publice nu conținea decât informația că taxa anuală fusese achitată.

L-a regăsit în Pagini Aurii. Era înregistrat cu un număr de telefon fix și unul de mobil, la o adresă despre care ea știa că se află într-un cunoscut cartier rezidențial la vest de centrul orașului. La aceeași adresă, cu același număr de telefon, figura și o femeie.

L-a găsit și pe listele de la administrația financiară și a observat că era născut în 1950. Nici aici nu era menționat de la ce anume provenea litera B. Avea o mică avere și un venit anual de aproape un milion de coroane. Căutarea lui pe internet nu generase niciun rezultat. Arhiva-text a ziarului nu conținea nicio informație. Căutând doar după criteriile Gunnar și Hystad obținuse prea multe rezultate imposibil de sortat.

Gunnar B. Hystad putea fi misteriosul bărbat cu binoclu pe care îl văzuse.

S-a întrebat dacă ar trebui să-l sune pe Benjamin Fjeld și să-i dea numărul de înmatriculare, dar, judecând după ce găsise pe internet, nu părea prea interesant.

Soarele intra prin ferestrele murdare ale cabanei permițând să se vadă dansând în aer firicele strălucitoare de praf. Line a lăsat în jos ecranul laptopului și a conchis că nu găsise niciun răspuns. Totuși, era ceva în legătură cu Gunnar B. care îi trezise curiozitatea. Mașina fusese aici peste noapte. Desigur, putea să fie proprietarul uneia dintre celelalte cabane, dar era din ce în ce mai convinsă că petrecuse noaptea în adăpostul improvizat pe care îl descoperise.

S-a ridicat și a luat aparatul foto. S-a uitat la instantaneele făcute în urmă cu câteva zile, s-a îmbrăcat și a ieșit.

Marea mângâia ușor malul cu valurile ei. Cerul era limpede. Două bărci de pescuit se îndreptau spre Skagerrak, cu siluetele ascuțite ale catargelor profilându-se la orizont.

Line a mers pe cărare spre vest, prin pădurea deasă.

Covorul de frunze îmbibat cu apă ceda sub greutatea pașilor ei. Cu fiecare pas pe care îl făcea, cizmele ei de cauciuc se afundau și mai mult.

A ajuns în aceeași parte a plajei ca și data trecută. Valurile loveau ritmic malul. Copaci strâmbi și bătuți de vânt stăteau înclinați deasupra aflorimentului stâncos. Printre pietre creșteau flori sălbatice.

A ridicat aparatul foto și a întrezărit prin obiectiv adăpostul ascuns. A așteptat destul de mult timp, sperând să surprindă vreo mișcare. Într-un final, i-au obosit brațele și a lăsat aparatul în jos. Apoi l-a văzut.

Stătea pe un deal de lângă mare, privind în diagonală spre coasta stâncoasă. Era întors pe jumătate cu spatele la ea și nu putea să vadă cum arăta, exceptând faptul că avea o barbă subțire care îi acoperea obrajii, bărbia și gâtul.

Line a făcut câteva fotografii și s-a ghemuit din nou în tufișuri.

Câteva ciori negre și-au luat zborul din vârful copacilor de deasupra ei. Au țipat și au bătut din aripi prin coroană, după care s-au oprit la mică distanță.

Pe covorul elastic de mușchi era o cărare care o ducea înspre bărbat. Apropiindu-se, s-a oprit cu puțin înainte de hotarul dintre pădure și coastă, ca să nu fie descoperită. Ea a privit spre locul în care stătuse el, dar nu l-a mai zărit.

A ieșit din pădure și a mai speriat câteva păsări. De-acum se mai încălzise și de pe rocile strălucitoare de pe plajă se ridicau aburi.

Din locul în care stătea ea, o fantă îngustă ducea în jos. În timp ce cobora, cu o mână ținea aparatul la piept, iar cu cealaltă se sprijinea de peretele muntelui. Apoi a urcat pe dealul pe care stătuse bărbatul. Nu l-a găsit și s-a uitat în direcția spre care fusese orientat individul.

Dinspre mare veneau rostogolindu-se talazuri, învolburându-se în plaja plină de pietricele. Mai departe, spre țărm se întindea pădurea, aproape cenușie. Vântul purtase departe veșmântul portocaliu al toamnei, rămânând în urmă, solitare, crengile goale.

În timp ce stătea acolo, un stol de păsări negre, probabil de o sută de ori mai mare decât cel pe care îl văzuse ea cu câteva zile mai devreme, și-a luat zborul, s-a adunat formând o uriașă minge ovală și s-a avântat spre culmi precum un nor întunecat. Zgomotul miilor de aripi bătând la unison a estompat muzica valurilor. Umbra unduitoare a stolului măreț aluneca peste întregul peisaj.

Era precum un uriaș covor care se rotea și se răsucea în văzduh.

Stolul s-a mutat deasupra oceanului. Line a simțit cum se lăsa frigul atunci când păsările acopereau soarele.

Apoi, stolul s-a separat în două grupuri în formă de săgeată care s-au îndreptat înapoi spre țărm. Doar sunetul puternic al bătăilor de aripi răsuna încă în urechile ei. Abia atunci a ridicat

aparatul de fotografiat, dar era prea târziu să mai imortalizeze priveliștea spectaculoasă.

— Ai văzut asta? a întrebat o voce din spatele ei.

Line s-a întors. Bărbatul pe care îl căuta era la doi metri distanță de ea. Probabil se ascunsese într-o crevasă de pe cealaltă parte a coastei și urcase neobservat spre ea.

Avea binoclul în jurul gâtului. În mână ținea un aparat de fotografiat. Avea ochii larg deschiși și părea încântat că putea să împartă experiența cu cineva.

Line a confirmat cu o mișcare a capului.

— Da, a fost grozav.

Bărbatul încă privea cu atenție în direcția în care dispăruseră păsările.

— Am așteptat așa ceva de câteva zile, dar ce am văzut mi-a depășit așteptările.

Lăsând din mână aparatul de fotografiat, el a dus binoclul în dreptul ochilor.

— Iată-l, a spus el deodată și a dat drumul binoclului pentru a arăta spre un vultur sau șoim mare, care își întindea aripile să prindă curentul de aer. Se strâng aici ca să se hrănească înainte de-a porni la drum, a continuat el. Atunci sunt foarte expuse atacurilor păsărilor prădătoare. De asta zboară în stoluri, ca un banc de hering aflat pe fugă. Schimbă direcția din când în când pentru a deruta inamicul.

— Este uimitor cum fac asta, a comentat Line.

— Păsările au un creier mare în raport cu corpul, i-a explicat bărbatul. Distanța dintre ochi și creier este scurtă. Impulsurile electrice emise se deplasează cu viteza luminii. Nouă ni se pare că întregul stol se mișcă instantaneu, atunci când o pasăre reacționează la mișcarea celor de lângă ea. Au o incredibilă capacitate de reacție.

Line l-a studiat pe bărbatul care era, evident, un ornitolog foarte pasionat. Apoi, i-a întins mâna și s-a prezentat.

— Da, într-adevăr, a spus el și a confirmat că era proprietarul dubiței murdare. Gunnar Hystad.

— Observ că ești interesat de păsări.

El i-a zâmbit.

— A fost dintotdeauna un hobby, dar vara aceasta m-am pensionat anticipat. Am mai mult timp liber. Săptămâna trecută aproape că am locuit aici.

— Aveți o cabană aici?

— Nu, din păcate. Mi-ar fi plăcut, mai ales acum, în sezon. Rutele migratoare trec chiar peste această zonă.

Line încerca să conducă discuția într-o anumită direcție.

— Dar ai stat prin zonă?

— Uneori dorm în dubiță, alteori într-un adăpost pe care mi l-am făcut. Am sosit ieri după-masă. Prognoza arăta presiune ridicată și vânt dinspre vest-nord-vest. Asigură condiții optime de zbor și eram pregătit încă din zori. Acum aștept porumbeii inelați. Câteva zeci de mii pot trece în primele ore ale dimineții.

Line a privit în sus. Câțiva pescărușI zburau în cercuri deasupra lor, în afară de ei nemaifiind nimic altceva pe cer.

Gunnar B. s-a uitat din nou prin binoclu și pentru o clipă a rămas neclintit, după care l-a lăsat în jos.

— Și dumneavoastră? a întrebat el. Ce v-a adus aici în frigul toamnei?

— Stau la o cabană din apropiere, a explicat Line. Încerc să scriu o carte.

Au coborât împreună de pe platou.

— Da, atunci este o idee bună să te izolezi puțin, a spus bărbatul, sărind de pe un bolovan pe altul. Nu sunt prea multe persoane prin împrejurimi.

— V-am remarcat în ziua în care am ajuns, altfel nu aș fi văzut pe nimeni, a intervenit Line.

— Când ați venit?

— Sâmbătă.

Gunnar B. a dat din cap și și-a mângâiat barba.

— Exact. Era chiar după agitația din Gustand. Ați auzit despre asta?

Line a dat din cap și s-a întrebat dacă era cazul să îi spună că ea este cea care găsise al doilea cadavru, dar a preferat să lase lucrurile așa.

— A fost destul de intens traficul de-a lungul coastei atunci, desigur. Una dintre bărci a rămas pe durata întregii sâmbete. Au mers înainte și înapoi de-a lungul malului toată ziua și au speriat păsările la stânca Måkesjæra. Nu știu ce anume căutau.

Bărbatul își ținea capul înclinat în timp ce vorbea. Brusc a ridicat aparatul foto și l-a îndreptat spre ceva ce observase, dar prea târziu să-l mai poată surprinde pe film.

— Aici trăiește un codalb, a explicat el. Este rar. Nu obișnuiesc să-și facă cuib atât de departe în sud. Este o femelă adultă. Anvergura aripilor are aproape 2,5 metri.

S-a oprit.

— Pot să vă arăt, a spus el și a înclinat camera.

Felurite păsări au început să se perinde pe ecran înainte ca imaginea să se oprească la un vultur care plana maiestuos pe cerul cenușiu.

— Am o serie în care prinde și un pește, a explicat bărbatul și a căutat în continuare.

Imaginile s-au succedat prin fața ochilor lui Line cu rapiditate.

Înainte să reapară imaginea codalbului, pe ecran s-a ivit o șalupă gonflabilă cu un bărbat la bord.

— Ce a fost asta? a spus Line.

— Ce?

— Barca.

Bărbatul a derulat înapoi.

— Asta e barca despre care am vorbit. A mers înainte și înapoi pe aici tot weekendul. Pilotul cerceta tot timpul terenul de-a lungul coastei, căutând în mod evident ceva sau pe cineva.

Line a luat camera și s-a uitat la fotografie. Era o barcă mare, gri cu carenă din aluminiu și ponton gonflabil de-a lungul copastiilor. Știa că poliția cercetase cu elicoptere și câini după descoperirea cadavrului la cabana lui Thomas Rønningen, dar nu știa că folosise și bărci. Atunci, probabil ar fi găsit și barca eșuată dincolo de cabină, având un cadavru la bord. Această barcă nu avea marcat numărul de înregistrare sau naționalitatea.

A încercat să studieze fața bărbatului din spatele timonei, dar detaliile erau prea mici pe ecran.

— Nu cred că este polițist, a spus ea.

— Nu? Atunci, cine este?

Line a ridicat din umeri.

— Tatăl meu este polițist, a spus ea. Îi pot trimite lui fotografia.

Bărbatul a luat aparatul înapoi, reticent să renunțe la ceva atât de prețios pentru el.

— Mă puteți însoți la cabană, sugeră Line. Așa, puteți bea o ceașcă de cafea cât transferăm imaginile în computerul meu.

Bărbatul și-a mângâiat barba din nou, a zâmbit și a aprobat din cap.

49.

— În Danemarca se numește soarele negru, a spus Gunnar B. de lângă fereastră.

Line a numărat cinci linguri de cafea.

— Ce anume? a întrebat ea și a umplut recipientul cu apă.

— Atunci când mii de păsări zboară grupate într-un stol și acoperă soarele ca o eclipsă. Este o atracție turistică în fiecare toamnă în vestul peninsulei Iutlanda.

— Ați fost acolo?

— De nenumărate ori.

Filtrul de cafea pornise. Line s-a îndreptat spre măsuța de cafea și a deschis laptopul.

— Pot să împrumut cardul de memorie?

— Sigur.

Gunnar B. a deschis aparatul de fotografiat, a scos cardul de memorie și i l-a dat lui Line. Ea l-a introdus în laptop, căruia i-a luat o vreme să deschidă simbolurile de pe el. A ales unsprezece imagini cu barca și le-a copiat în propriul PC.

Pe când scotea cardul de memorie, era gata și cafeaua.

A umplut două căni, oferindu-i una oaspetelui care se așezase pe canapea.

— Ce credeți despre păsările moarte? a întrebat ea, prinzând cana între palme.

Gunnar B. a privit-o atent pe deasupra căniii aburinde.

— Păsări moarte vor cădea din ceruri, a spus el, citând parcă dintr-o carte.

Apoi a început să râdă.

— Nu asta spun profeții apocalipsei? Acesta este primul semn că sfârșitul este aproape.

El a clătinat capul.

— În stolul pe care l-am văzut astăzi erau sute de mii de păsări. Rezultă că acele câteva sute de păsări moarte reprezintă doar un mic procent. Păsările mor tot timpul.

— Dar din ce cauză ar fi putut să moară? s-a arătat curioasă Line.

— În cazul în care codalbul plonjează spre stol în urmărirea prăzii, poate să ucidă o duzină numai bătând din aripi. Se poate ca altele să se fi speriat și să se fi lovit de copaci ori să fi murit, pur și simplu, din cauza epuizării. Păsările obosesc repede.

— Am găsit două pe verandă afară, a explicat Line, arătând spre ușă. Înainte de asta, cred că au trecut zece ani de când nu am mai găsit o pasăre moartă, și atunci s-a lovit de fereastra casei.

— Ar putea fi o afecțiune sau otrăvire, a spus bărbatul. Este posibil ca unele dintre ele să fi mâncat ceva ce nu le-a priit. Oamenii sunt nepăsători. Multe dintre mâncărurile pe care le pun în tăvițe sunt de-a dreptul periculoase. Resturi de mâncăruri grase care provoacă diaree și împiedică păsările să absoarbă substanțele nutritive. Mor în răstimp de o zi sau două.

Au mai stat și au vorbit despre păsări aproape o jumătate de oră, apoi Gunnar B. s-a ridicat și i-a mulțumit pentru cafea. De îndată ce a plecat, Line s-a așezat în fața calculatorului și a deschis pe întregul ecran una dintre fotografiile ornitologului.

Rezoluția era bună. Putea să mărească imaginea fără ca poza să-și piardă calitatea, pentru a-l vedea mai bine pe cel care stătea la timonă. Era aplecat puțin, cu o expresie severă. Ochii îi erau ascunși în spatele unei perechi de ochelari de aviator. Avea părul vâlvoi de la apa sărată și vânt.

Nu purta nicio uniformă și nu părea să fie polițist sau membru al unei alte unități de intervenție. Mai mult, polițiștii lucrau întotdeauna în perechi.

A apropiat și mai mult imaginea până când fața individului s-a afișat complet, căutând detalii care puteau să-i dezvăluie identitatea. Purta un hanorac negru, pe care erau scrise un R mare și roșu pe piept și numele firmei Sailwear. A căutat cuvântul pe internet și a descoperit că era o marcă daneză.

A procedat în același mod și cu șalupa. În spatele unuia dintre pontoane era printată cu litere albe denumirea RaveRib. A căutat-o și a dat peste site-ul unui producător danez de bărci.

A apropiat imaginea complet și s-a lăsat pe spătarul scaunului. Barca era suficient de mare să fi venit direct din Danemarca pe mare, dar ce făcea aici?

Line și-a dat seama că îi era foame. S-a ridicat și a mers la frigider. Unt și brânză. Asta era tot. Înainte să se așeze din nou, și-a mai turnat o cană de cafea.

Indiferent ce anume căuta de-a lungul coastei, bărbatul din fotografie avea cu siguranță legătură cu cazul de omucidere.

A deschis mailul și a tastat adresa tatălui său, scriind în câmpul destinat subiectului cuvintele *Observații despre o barcă suspectă.*

Astfel a scris câteva rânduri, menționând numele, adresa și numărul de telefon al lui Gunnar B. Hystad și a atașat trei dintre fotografii.

În timp ce se pregătea să-l trimită, și-a amintit că tatăl ei era plecat. A șters adresa lui de e-mail, a luat cartea de vizită a polițistului care o audiase și a introdus adresa acestuia. Apoi a apăsat *Send,* s-a ridicat și a plecat la cumpărături.

50.

În camera de hotel, Wisting a terminat dușul chiar când începuse să-i sune telefonul mobil. Și-a înfășurat prosopul în jurul taliei și a ieșit din baie. Pe ecran nu apărea numele apelantului. A dus telefonul la ureche, s-a prezentat și a recunoscut vocea aspră a lui Leif Malm.

— A apărut ceva nou? a întrebat Wisting.

— Sunt câteva lucruri, dar am așteptat până acum să te sun. Presupun că ai destule de făcut astăzi.

Wisting și-a trecut mâna prin părul ud.

— Spune-mi, a zis el și s-a întors în baie.

— Rudi Muller a fost în Larvik noaptea trecută.

— În Larvik?

— L-am urmărit din Oslo ieri după-amiază. S-a cazat la hotelul cel nou, Farris Bad.

— Singur?

— Da.

— Ce a făcut acolo?

— Nu știm. Nimeni dintre cei pe care îi cunoaștem nu au intrat și n-au ieșit din hotel și nu avem nici convorbiri interesante pe numărul pe care îl interceptăm.

— Este încă acolo?

— Nu, s-a întors devreme.

Wisting a șters condensul de pe oglindă și s-a aplecat spre propria imagine. Rana suferită în atacul din urmă cu aproape o săptămână se vindecase, lăsând în urma ei o cicatrice de culoare roz-deschis. Și-a trecut mâna peste bărbie și a constatat că ar fi trebuit să se bărbierească înainte să facă duș.

— Ce să însemne asta? a întrebat el.

— Este posibil să fi fost în recunoaștere. Noaptea a plecat cu mașina și s-a plimbat pe străzile laterale din zonă timp de trei ore. A fost imposibil să-l urmărim, așa că a trebuit să renunțăm și să-l așteptăm la hotel.

— Ar fi putut să se întâlnească cu cineva?

— Nu, am montat un GPS pe mașină după ce s-a cazat la hotel și a fost în mișcare tot timpul.

— Afirmi că a venit să studieze zona. Vrei să spui că ținta jafului s-ar putea afla în Larvik?

Răspunsul a sosit mai repede și mai sigur decât și-ar fi dorit Wisting.

— Da.

Nu a mai spus nimic și a așteptat continuarea.

— Norsk Kontantservice (NOKAS)[22] are cinci centre unde gestionează sumele în numerar. Unul se află în Larvik. Știm că

de mai mult timp circulă diverse planuri despre un jaf. Se pare că planul a fost pus la punct în cele mai mici detalii, dar, până acum, nu a acționat nimeni. Riscurile sunt foarte mari, dar după Anul Nou centrul va fi mutat în Oslo. Dacă vor acționa, trebuie să acționeze în această toamnă.

Wisting a dat din cap. Știa că, la un moment dat, circulaseră niște planuri vizând atacarea unei sucursale din oraș a *Norges Bank,* dar înainte să fie jefuită sucursala din Stavanger. Îl surprindea, totuși, că existau planuri pentru jefuirea centrului companiei responsabile de manipularea și transportarea sumelor cash.

— Crezi că Rudi Muller a cumpărat planurile?

— Totul conduce spre ideea că este interesat să le preia contra unui procent din valoarea prăzii. Acum o oră am obținut lista oaspeților de la hotel. Una dintre celelalte persoane cazate peste noapte a fost Svein Brandt.

Numele îi era cunoscut lui Wisting, dar i-a permis șefului secției de informații clasificate să continue.

— Svein Brandt este o persoană importantă în lumea interlopă din zona Østland. Numele său apare în precedentele rapoarte cu privire la posibilele planuri de jefuire a centrului NOKAS din Larvik. Trăiește în Spania, dar se pare că e în vizită în Norvegia.

Wisting a încercat să asimileze informația.

— Informatorul ce spune referitor la asta?

— Nu a mai ținut legătura cu noi, dar sperăm să stabilim o întâlnire în această după-amiază.

— Cât de iminent crezi că este?

— Probabil că este vorba despre câteva zile. Rudi este presat.

Wisting și-a mângâiat firele de barbă.

— Am bilet de întoarcere pentru mâine, dar nu știu dacă pot reveni, a spus el. N-am obținut mai nimic aici.

— Stai cât este necesar, l-a îndemnat Malm. Ne descurcăm noi cu asta.

— Ce plan aveți?

— Controlăm mediul. Rudi va avea nevoie de trei sau patru oameni ca să ducă planul la îndeplinire. În plus, are nevoie de echipamente. Mașini și arme. De obicei, primim semnale când se pregătesc astfel de lucruri. De asemenea, ne așteptăm în continuare la sprijin din partea informatorului.

— Cum procedăm dacă aflăm când și unde vor acționa?

— La urma urmelor, asta este o decizie pe care trebuie să o ia unul dintre șefii voștri, dar eu aș recomanda o măsură ofensivă. Să-i prindem acolo și atunci. Alternativă ar fi să luăm măsuri preventive și să stăm la vedere, sau să le dăm de înțeles

că suntem pe urmele lor, dar nu am face decât să amânăm jaful până la o dată despre care nu vom avea informații.

Wisting era de acord. De altfel, tot ce ar rezulta în urma unor astfel de evenimente ar ajuta la elucidarea cazului de omor.

— L-ați găsit pe Trond Holmberg? a întrebat el.

— A fost scos dintre resturile carbonizate în urmă cu patru ore. Cel puțin ce a rămas din el. Avem craniul și dantura. Evident, a fost simplu pentru odontologul criminalist să confirme că a fost el. Va mai dura până stabilim dacă există urme ADN, dar criminaliștii erau optimiști.

Wisting a prins telefonul sub bărbie și și-a luat lenjerie curată din geamantan.

— Cauza incendiului? a întrebat el.

— N-am vești bune. Idiotul era un motociclist împătimit și avea două motociclete în camera de zi, adică două rezervoare de benzină. A fost găsit lichid inflamabil în mai multe locuri, dar va fi greu de stabilit dacă au vreo legătură cu cauza incendiului.

Au mai schimbat câteva cuvinte și Leif Malm i-a promis lui Wisting să-l țină la curent cu noutățile.

Wisting s-a îmbrăcat, a ieșit în hol și a bătut la ușa lui Martin Ahlberg. Trebuia să vorbească despre revenirea în țară. Simțea brusc că era prea departe de inima evenimentelor iminente.

51.

Camera de hotel a lui Martin Ahlberg era puțin mai mică decât cea a lui Wisting, însă decorată într-o manieră la fel de elegantă, cu o carpetă roșu-aprins pe podea și cu tablouri cu scene din orașul vechi atârnate pe pereți.

— Avem o identificare certă, a spus Ahlberg și s-a așezat în fața calculatorului de pe biroul masiv. Interpolul confirmă că persoana din ambarcațiunea cu vâsle era Darius Plater.

Wisting s-a aplecat spre ecranul pe care era deschis un e-mail cu logoul Organizației Internaționale de Cooperare a Forțelor Poliției.

— În sfârșit, a zis el. Mâine vom pleca dimineața devreme. Acasă se întâmplă lucruri care ne obligă să nu mai amânăm întoarcerea.

Ahlberg a luat un pix în mână, s-a întors spre Wisting și l-a vârât în gură, cu o expresie întrebătoare.

Wisting i-a explicat pe scurt cum evoluase în paralel ancheta în țară.

Pot să-ți împrumut calculatorul? a întrebat el.

— Desigur.

Martin Ahlberg s-a delogat și i-a făcut loc lui Wisting. Calculatorul său era dotat cu un program care îi permitea să acceseze sistemele poliției prin intermediul unei conexiuni mobile criptate. Era o soluție foarte costisitoare, motiv pentru care Wisting nu solicitase una și pentru el. De obicei, era la birou atunci când se petreceau anumite evenimente și nu dorea să-și ducă munca și acasă.

E-mailurile s-au încărcat rapid imediat după ce s-a conectat la sistem. Le-a sortat în funcție de relevanța față de caz și le-a parcurs expeditiv. Majoritatea vizau formalități și informații banale.

— Ești gata pentru cină? l-a întrebat Ahlberg. Încercăm într-un alt loc?

Wisting a aprobat în timp ce deschidea un alt e-mail. Expeditorul era Benjamin Fjeld. Subiectul: *Furnizor de droguri danez în apele norvegiene.* Mesajul era prioritar.

Am încercat să te sun, era fraza de început a mesajului trimis de tânărul polițist.

Wisting și-a pipăit buzunarele pantalonilor și și-a dat seama că lăsase telefonul mobil în cameră.

A continuat să citească. Mesajul prezenta pe scurt cum un ornitolog în vârstă fotografiase a doua zi după descoperirea cadavrului o ambarcațiune cu motor care se plimbase în sus și în jos pe toată coasta fiordului Gustand, ca și cum ar fi căutat

ceva. Cercetările au relevat că barca era de producție daneză, iar fotografia a fost trimisă Poliției daneze. Bărbatul de la bord a fost identificat drept Klaus Bang, cunoscut Poliției daneze pentru multiple infracțiuni cu stupefiante.

Wisting a deschis fișierul atașat și a ales imaginea în care era surprinsă barca cu bărbatul studiind cu atenție zona în care se afla. Deși ochii îi erau acoperiți cu o pereche de ochelari întunecați, nu era dificil pentru cei care îl cunoșteau să-l identifice.

A scris un scurt mesaj de răspuns, prin care confirma că primise e-mailul și recomanda ca Benjamin Fjeld să îi informeze și pe ceilalți membri ai echipei de anchetă. Apoi a redirecționat mesajul și către Leif Malm, solicitându-i să coroboreze datele cu propriile informații.

Noile date erau un important pas înainte în efortul de a-și crea o imagine de ansamblu cu privire la cele întâmplate. Confirmau spusele informatorului secției de servicii secrete a inspectoratului de poliție din Oslo referitor la un transport nereușit de droguri către Rudi Muller. Totuși, era ceva care nu se potrivea în tot acest tablou. Sursa informase poliția că se presupunea că unul dintre curierii care traversaseră strâmtoarea Skagerrak fusese ucis într-un schimb de focuri și oamenii din jurul lui Rudi Muller credeau că era cel găsit în ambarcațiunea cu vâsle. Acum fusese identificat sub numele de Darius Plater din Lituania. Nu era niciun motiv care să susțină teoria că venise pe mare dinspre Danemarca. Atunci, pe cine căuta bărbatul din șalupa gonflabilă care a patrulat de-a lungul coastei?

Imaginea de pe ecran nu i-a oferit niciun răspuns. S-a delogat de la sistem, după care s-a ridicat.

Ahlberg stătea în picioare și căuta printre posturile de la televizor.

— Mergem să mâncăm? a întrebat el.

Wisting nu vedea niciun motiv să-l informeze pe Martin Ahlberg despre noile descoperiri.

— Mai întâi trebuie să dau un telefon, a spus el și s-a dus spre ușă. Ne întâlnim pe hol în cincisprezece minute.

52.

Wisting a format numărul lui Nils Hammer care i-a răspuns imediat.

— Ai vorbit cu Benjamin Fjeld?

— Am primit un e-mail de la el, a răspuns Wisting. Este foarte interesant și o treabă temeinic făcută. Apropo, cum a găsit martorul?

— Line a dat peste el din întâmplare la cabană.

Wisting s-a încruntat și a privit pe fereastră la întunericul care se pregătea să învăluie orașul.

— Line?

I se părea ciudat că preferase să-i comunice informația lui Benjamin Fjeld și că nu-l contactase pe el.

— Da, el a audiat-o, a explicat Hammer, ca și când i-ar fi citit gândurile. A văzut un bărbat și o dubiță în ziua în care a venit la cabană și s-a dovedit a fi un ornitolog.

Wisting a schimbat subiectul.

— Ai vorbit cu Leif Malm? a întrebat el în schimb.

— Acum vreo cinci minute, a spus Hammer. Zvonurile despre existența planurilor de jefuire a Kontantservice de pe strada Elve corespund cu rapoartele făcute de serviciul lor de protecție, conform cărora transporturile de bani au fost supravegheate. Rapoartele de acum șase luni arată că o mașină a fost parcată în repetate rânduri vizavi de calea de acces pentru autovehiculele din centru. S-a dovedit că plăcuțele de înmatriculare erau furate. Deci, ceva se întâmplă.

— Pot ajunge acasă cel mai devreme vineri, a zis Wisting.

— Se pare că oamenii de la Oslo gestionează foarte bine situația, a continuat Hammer. Noi ne ocupăm de infrastructura locală. Sunt câteva breșe de securitate care fac din centru o țintă perfectă. În principal, clădirea nu a fost gândită pentru a stoca bani. Mai sunt și alți chiriași în aceeași clădire și condițiile nu sunt optime. Este unul dintre motivele pentru care centralizează și relochează întreaga afacere.

— Despre ce sumă vorbim?

— Au șapte mașini care colectează și transportă bani în toată zona Østland. Se estimează că fiecare mașină transportă 15 milioane de coroane, dar acest total este depășit constant. Cel mult pot avea 80 de milioane rămase peste noapte, dar este improbabil să fie atât zilele acestea. Depinde în totalitate de vânzările magazinelor.

— Când notificăm conducerea companiei?

— Va fi mâine o întâlnire cu șefii inspectoratelor. Vor mai participa Leif Malm și câțiva colegi din Oslo.

Wisting a dat din cap ca pentru sine. Înțelesese că Hammer deținea controlul.

— Alte noutăți? s-a interesat el.

Mortensen a identificat arma găsită aruncată în barca lituanianului mort. A fost furată dintr-o cabană din Tjøme cu două zile înainte de omorul nostru. Evident, grupul a dat târcoale prin zonă. Au spart nouă cabane într-o singură seară.

Au mai discutat anumite aspecte practice referitoare la personal și resurse. Cât au vorbit, Wisting s-a gândit la ce se întâmplase în seara de vineri, din urmă cu aproape o săptămână în Nevlunghavn.

— Cât de bine am cercetat zona? a întrebat el.

— Am folosit câini și elicoptere în noaptea crimei, dar nu a fost cercetată în amănunt. Am acordat prea puțină atenție terenului accidentat pe considerentul că un criminal care fuge ar alege cea mai simplă cale. A trecut timpul și am lăsat-o baltă.

— Deci, ar mai putea fi locuri în care nu am ajuns?

— Da, nu cred că criminaliștii au fost în zona împădurită. Cercetările ar dura săptămâni întregi, dacă nu caută ceva anume.

— Vreau să organizezi noi căutări în zonă, a spus Wisting. Asigură-te că fiecare metru pătrat de teren este verificat.

— Foarte bine, dar ce anume căutăm?

Wisting a inspirat profund înainte să răspundă. Era doar o ipoteză, dar nu apăruse din senin.

— În noaptea aceea, ceva nu a mers deloc conform planului, a zis el. Cred că vom căuta încă un cadavru.

53.

După ce a aranjat cumpărăturile pe rafturile din bucătărie, Line și-a luat un măr, o pătură și ziarul pe care îl cumpărase de la magazin și a ieșit pe verandă. A îndoit pătura și a pus-o pe prima treaptă de sus, după care s-a așezat pe ea și s-a sprijinit de stâlpul care susținea acoperișul. Închizându-și ochii, și-a întors capul spre soarele tomnatic. Undeva, în apropiere, o ciocănitoare bătea în scoarța unui copac.

A mușcat din măr, savurând priveliștea oferită de fiord. Aștepta deja cu nerăbdare să-și petreacă verile aici.

O briză ușoară mângâia coroana unui copac din apropiere, purtând frunzele, una după alta, pe pământ.

Cazul la care lucra tatăl său nu mai era pe prima pagină, dar redactorul îi acordase alte două pagini mai spre finalul ziarului. Toate informațiile erau deja vechi. Ziarul fusese publicat cu zece ore în urmă, iar versiunea sa electronică îi oferise, deja, elemente noi.

A găsit și un titlu despre incendiul din clădirea de apartamente din Grorud, unde dispăruse fratele iubitei lui Rudi Muller. Incendiul fusese intens și exploziv. Din apartamentele și locuințele învecinate fuseseră evacuate 27 de persoane. O femeie mai în vârstă avea probleme cardiace și fusese transportată la spital. Pe lângă apartamentul persoanei în vârstă de 23 de ani declarată dispărută, alte două apartamente erau inutilizabile din cauza distrugerilor provocate de flăcări, fum și apă. Echipele de pompieri luptaseră cu flăcările timp de o oră și jumătate ca să le țină sub control. Polițistul responsabil de operațiuni fusese intervievat și explicase că era prea devreme pentru a ști cauza incendiului; criminaliștii urmau să intervină imediat ce era posibil.

Articolul era scris de unul dintre jurnaliștii mai experimentați din redacție. Era neobișnuit. În mod normal, redactorul-șef repartiza o astfel de știre unui reporter oarecare. Asta putea însemna că era mai mult la mijloc decât lăsa textul să se înțeleagă.

A terminat de mâncat mărul și a aruncat cotorul în tufișuri. Degetele i se înviniseră din cauza frigului și, în clipa în care a terminat de frunzărit ziarul, s-a ridicat și a intrat în cabană.

Așezată pe canapea, s-a conectat la sistemul informatic al redacției. Era o platformă eficientă și flexibilă care facilita jurnaliștilor colaborarea la diferite proiecte și obținerea de informații.

A găsit dosarul creat de reporter despre incendiu. Acesta fusese modificat după publicarea ziarului și, cu siguranță,

versiunea online era actualizată. Suplimentar, jurnalistul postase o știre similară la ora 12:32, în care menționa că printre resturile carbonizate fusese găsită o victimă. A lăsat lectura acelui articol pentru mai târziu, căutând în schimb în dosarul electronic informații suplimentare și materiale care nu fuseseră utilizate în textul articolului.

A găsit repede confirmarea că persoana dispărută era Trond Holmberg, în vârstă de 23 de ani.

La cuvintele-cheie aferente textului a descoperit că o sursă anonimă din cadrul departamentului de pompieri declarase că incendiul a fost provocat. Poliția era de aceeași părere. La fața locului fuseseră chemați criminaliști în număr deosebit de mare, iar poliția efectuase verificări preliminare în tot cartierul, din ușă în ușă. Ofițerii responsabili erau neobișnuit de reticenți în a oferi detalii.

Holmberg era cunoscut de poliție. De asemenea, era un apropiat de-al lui Rudi Muller. Una dintre sursele jurnalistului credea că se întâmpla ceva în jurul lui Muller. Din cauza unei afaceri nereușite, el ajunsese să datoreze foarte mulți bani. Concluzia era că subiectul putea evolua și era nevoie de mai mult spațiu în ziar. Nu putea fi ignorată nici posibilitatea ca incendiul să fi fost provocat cu scopul de-a masca o altă infracțiune.

Line și-a simțit gura uscată. Rudi Muller era, de bună seamă, un nume familiar reporterului de investigații. După cuvintele folosite, Muller părea să fie renumit în lumea interlopă.

A selectat numele și l-a copiat în motorul de căutare.

Rezultatele au apărut rapid. Rudi Muller era menționat de unsprezece ori. Una dintre note se baza pe spusele unui informator al poliției, care îi făcuse o descriere amănunțită. Provenea dintr-un grup restrâns de infractori din Sagene, care deveniseră mai agresivi spre finalul anilor ’90 și jefuiseră magazine de bijuterii și electronice. Apoi reinvestiseră profiturile ilicite în afaceri cu droguri. Era cunoscut pentru metodele violente și, în prezent, se erija ca lider al unei rețele de criminalitate aflate în centrul traficului cu droguri din capitală.

A găsit și o sentință prin care Muller fusese condamnat la șase luni de închisoare după ce a fost arestat pentru că intrase înarmat cu un pistol într-un local. Ulterior, poliția i-a percheziționat apartamentul și a descoperit acolo o mitralieră și material explozibil.

Una dintre ultimele pagini de internet făcea trimitere la o serie de articole despre spălarea banilor în industria restaurantelor. Pe Line au trecut-o fiorii când a citit că poliția

suspecta că partea ce-i revenise lui Muller din jaful de anul trecut de la un magazin de bijuterii de pe strada Karl Johans fusese investită în restaurantul *Shazam Station.*

Înainte, Rudi Muller fusese un infractor activ, dar acum parcă lucra din umbră, părând intangibil.

Line a înghițit în sec, a luat o gură de aer și a simțit că-i îngheață inima.

54.

O femeie bătrână le-a zâmbit când au ieșit din restaurant. Stătea pe un sac de cânepă și întindea o mână murdară înspre ei.

Wisting i-a dat câteva monede pe care le avea prin buzunare. Ea a făcut o plecăciune și i-a mulțumit.

La următorul colț de stradă erau înșirați alți cerșetori. Copiii stăteau în poalele mamelor și strigau *Prasom*! *Prasom*![23] cu ochii rugători.

Wisting a trecut pe lângă ei fără să le dea bani, pentru că nu mai avea mărunt. Mai departe, în fața unui magazin Gucci stătea un orb. Cutiuța de tablă din fața lui era aproape goală. Lângă zidul clădirii care se afla în spate, un alt cerșetor dormea întins după ce se îmbătase criță cu vodcă.

Au mers către hotel fără să schimbe o vorbă. Wisting a refuzat să mai bea ceva la bar și a urcat direct în cameră. Și-a aruncat pantofii din picioare, și-a atârnat jacheta pe spătarul unui scaun și s-a întins pe pat. A rămas așa pentru o vreme, dând frâu liber gândurilor. Avea sentimentul că ancheta se îndrepta spre un deznodământ dezastruos. Trebuia să discute despre o alternativă cu Leif Malm înainte de întâlnirea de mâine, respectiv despre arestarea lui Rudi Muller pe baza informațiilor pe care le aveau. Era riscant, nu în ultimul rând, pentru siguranța informatorului poliției din Oslo.

Principalul obiectiv al poliției era să prevină și să combată infracționalitatea. Procedând astfel, protejau oamenii ca să nu devină victimele unor infracțiuni și îi cruțau pe cei cu porniri criminale de încarcerări îndelungate.

Totuși, nu aveau probe care să demonstreze că Rudi Muller era implicat în omucidere. Însă o arestare putea oferi probe noi. Era ca și cum ar arunca pietre în apă. Din valurile produse puteau ieși la suprafață informații pe care să le folosească împotriva lui, dar nu prezentau nicio garanție pentru succes. Exista riscul să fie disculpat în totalitate.

Și-a pus mâinile după cap și și-a amintit că în acea zi nu vorbise cu Suzanne. A luat telefonul, a format numărul și a știut că se va simți mai bine doar auzindu-i vocea.

— A fost foarte frumos astăzi, a spus ea. Am făcut o plimbare lungă după ce am plecat de la serviciu.

— Nu ai mers la cabană, la Line?

— Nu. Am sunat-o. Era la cumpărături atunci.

— Cum se simte?

— A fost Tommy pe acolo.

— De ce?

A auzit-o pe Suzanne oftând și ezitând înainte să răspundă.

— A petrecut noaptea acolo.

Wisting a gemut involuntar și a închis ochii din nou.

— S-au împăcat?

— Nu am înțeles de ce, dar el a ajuns acolo târziu noaptea trecută și până la cabană umblase mult timp prin ploaie. A trebuit să-l lase să stea până dimineața.

— Ce voia?

— Să discute cu ea. Cu siguranță nu este ușor pentru niciunul dintre ei. I-am spus că îi voi face o vizită mâine. Sunt curioasă să văd cum arată cabana.

Conversația a luat altă întorsătură. Suzanne i-a povestit despre meșterul care mai avea puțin și termina lucrul la ea acasă și despre o ședință strategică la care participase la muncă, după care l-a întrebat cum îi mersese lui în ziua respectivă.

Wisting i-a povestit despre sărăcia pe care a văzut-o și despre oamenii care trăiau fără nicio speranță de viitor.

— Asta îi determină să vină aici și să comită jafuri, a comentat Suzanne.

— Ce vrei să spui?

— Este șansa lor la o viață mai bună.

Wisting n-a răspuns, gândindu-se că probabil avea dreptate.

— Acum ce vei face? a întrebat el, observând că era trecut de ora unsprezece în Norvegia.

— Tocmai începe un film pe TV2, a răspuns ea. Mă gândeam să mă uit la el înainte să mă culc.

Wisting a luat telecomanda.

— Aici sunt doar posturi finlandeze și suedeze, a explicat el.

— Filmele suedeze sunt bune, a râs Suzanne.

Și-au urat noapte bună și au închis.

Wisting a citit pe ecranul televizorului: *You have 1 message*[24].

A apăsat tasta OK de pe meniul interactiv și a primit un mesaj care îl informa că îl aștepta o scrisoare la recepție.

S-a ridicat, și-a pus pantofii și a coborât cu liftul. La recepție a spus numărul camerei, iar femeia de acolo a scos un plic maro pe care era scris *Mr. Wisting*.

Wisting l-a întors pe toate fețele. Nu scria de la cine este.

— Când a sosit? a întrebat el.

Recepționera nu știa cu exactitate.

— Cam în urmă cu trei ore, a zis ea.

— Cine l-a adus?

— Un taximetrist.

I-a mulțumit pentru informații și a deschis plicul, îndreptându-se spre lift. Conținea un mesaj scurt, scris

neîngrijit de mână.

Talk about Darius Plater.
Come to number 1 Birutės gatvę.
Midnight. Alone.
Please[25].

55.

Wisting s-a oprit în dreptul liftului de la hotel, uitându-se de-a lungul coridorului de-o parte și de alta, cântărind meditativ plicul. Peste tot se auzeau voci estompate, vorbind în diferite limbi. O femeie, care purta o fustă neagră până la genunchi și care stătea la bar, s-a uitat la el fără să atragă privirile celorlalți. Nimeni nu părea să-i urmărească.

Singura explicație era aceea că atacatorul pe care îl urmărise printre tarabe în piața Gariunai, mai devreme în acea zi, vorbise cu șoferul de taxi care îl adusese înapoi la hotel. Ar fi putut să-i afle numele de pe internet. Lumea era tare mică. Nu ar fi fost de mirare dacă ar fi urmărit știrile despre cazul în care erau implicați. El însuși apărea în aproape toată presa norvegiană, cu nume și fotografii. Apăsând câteva taste puteau să traducă automat în lituaniană.

S-a întors la recepție și a cerut o hartă. Femeia a scos o broșură pentru turiști și a desfăcut pagina din mijloc. Cu un gest exersat, a făcut o cruce pe la mijlocul hărții, explicându-i faptul că acolo era plasat hotelul lor.

— Unde mergeți?

Wisting a privit în jos la hârtia pe care o ținea în mână.

— Birute Gatve.

Ea a repetat numele străzii, pronunțându-l corect, și a dus pixul spre partea de est, mișcându-l de-a lungul malului râului care despărțea orașul în două.

Wisting i-a mulțumit și a împăturit harta. Ceasul de pe peretele din spatele ei indica ora 23:26. Se părea că până pe Birutės Gatvę făcea zece minute cu taxiul.

Liftul l-a dus înapoi la etajul al patrulea. S-a oprit în fața ușii camerei lui Martin Ahlberg și a ridicat mâna să bată în ea, dar a renunțat și s-a închis în camera sa.

Când ceasul a indicat ora unsprezece și jumătate, s-a îmbrăcat și a coborât în hol. Înainte să iasă din camera de hotel, a desfăcut hârtia pe care erau trecute ora și locul întâlnirii și a lăsat-o pe mijlocul mesei.

În fața intrării hotelului, patru taxiuri își așteptau rândul la marginea trotuarului. Șoferul din primul taxi l-a privit cu optimism. Wisting și-a strâns jacheta în jurul trupului, a traversat și a parcurs jumătate de stradă înainte de a opri un taxi oarecare, aflat în trafic.

S-a așezat pe bancheta din spate și i-a dat șoferului o hârtie pe care notase adresa. Bărbatul a zâmbit, a dat din cap și, înainte să pornească, a spus câteva cuvinte în limba lui maternă. Au trecut prin fața magazinelor întunecoase și a

depozitelor cu parcări goale. La radio se auzeau ritmurile complexe ale unei trupe slave.

S-au oprit lângă un stadion înconjurat de un gard de sârmă. Șoferul a arătat cu degetul și a întrebat ceva. Wisting n-a răspuns, așa că taximetristul a înaintat până în fața unui club întunecat și a făcut semn spre contor.

Wisting a plătit și a coborât. Dinspre râu bătea un vânt rece, aducând cu sine un miros îngrozitor.

După ce taxiul a ieșit din peisaj, Wisting a rămas singur într-un loc nepopulat. În jur se vedea doar licărul luminilor din orașul de peste râu. Un bec din stâlpul de deasupra lui proiecta o lumină slabă pe asfaltul gri și pe zidul clădirii din spatele său, de pe care se desprindea tencuiala. Pe o pancartă atârnau bucăți rupte de hârtie pe care se repera cuvântul *futbolas*. Fotbalul era un limbaj pe care îl înțelegea oricine.

S-a uitat la ceas. Mai erau trei minute până la miezul nopții.

Ochii i s-au deprins cu întunericul. A făcut câțiva pași în afara conului de lumină și a observat silueta unei dubițe pe aleea dintre două depozite înnegrite, la circa 60 de metri depărtare. Avea farurile stinse și motorul oprit, în fața capotei, a zărit licărul unei țigări.

— Mister Wisting? a spus, deodată, o voce din spatele său. Wisting s-a întors și s-a trezit față în față cu bărbatul care îl atacase în urmă cu aproape o săptămână. Fața lui lată era neîngrijită, având barba nerasă și o iritație în jurul gurii. Purta o jachetă sport de culoare albastru-închis, destul de strâmtă la umeri. Ambele mâini erau vârâte în buzunarele laterale.

— Mister Wisting from Norway?[26], a repetat el.

Wisting a confirmat, dând din cap.

— Mister Muravjev.

Farurile dubiței s-au aprins și vehiculul s-a apropiat de ei. Șoferul a coborât și a aruncat mucul de țigară. A dat ocol mașinii și a deschis ușa laterală.

Mâna lui Muravjev s-a încolăcit în jurul unui obiect din buzunarul drept al hainei și i-a făcut semn lui Wisting să ridice mâinile.

Șoferul l-a pipăit și i-a luat telefonul mobil, portofelul și pașaportul.

Wisting a protestat.

— *English not good*[27], a spus Muravjev, dar a reușit să explice că Wisting urma să primească lucrurile înapoi după ce vor termina discuția.

I-a făcut un semn cu capul din care a înțeles că trebuia să urce în dubiță.

Wisting a ezitat, dar a urcat.

Muravjev l-a urmat și a închis ușa în urma lor. Mirosea puternic a vaselină, ulei de motor și cauciuc. Un bec de lângă cabina șoferului l-a ajutat să găsească un arc de roată pe care să se așeze.

Au mers în liniște. Wisting a încercat să se concentreze la drum. A memorat curbele la stânga și la dreapta, zonele în care frânau și în cele în care accelerau, dar a pierdut destul de repede șirul. La un moment dat sunetul făcut de șasiu s-a modificat, sugerând că au trecut peste un pod, dar asta nu îl ajuta să-și dea seama de direcția în care mergeau.

După aproape douăzeci de minute mașina s-a oprit. Cheia a fost scoasă din contact și o portieră s-a deschis, în dreptul lor s-a căscat ușa unui garaj. O lumină orbitoare a inundat interiorul dubiței și atunci l-a recunoscut pe șofer – era unul dintre membrii Cvartetului Paneriai, pe nume Algirdas Skvemelis.

Wisting a coborât din mașină, neștiind ce-l așteaptă. A înghițit în sec, și-a șters cu mâna transpirația de pe buza superioară și a încercat să-și ascundă teama.

Erau într-un depozit abandonat. Aerul era rece și umed, cu miros de fân și paie. Probabil erau undeva la țară.

Muravjev s-a apropiat de o ușă de oțel. Zgomotul a răsunat în spațiul imens când a scos din ea niște bolțuri mari, iar pe podea au căzut fragmente de rugină.

Au traversat un mic labirint de coridoare și scări până când au ajuns la o încăpere slab luminată, cu leduri în tavan. Era decorată ca o cameră de zi, cu o canapea uzată, câteva scaune rupte și o măsuță în fața unui televizor. De-a lungul zidului erau șiruri de șifoniere vechi. Peste tot era un miros înțepător de transpirație și haine umede.

În celălalt capăt al camerei s-a deschis o ușă și a apărut un bărbat cu gâtul butucănos, nasul turtit și ochi mici. Wisting l-a recunoscut din fotografiile pe care i le arătase Martin Ahlberg. Era cel de-al treilea membru al grupului care comisese seria de jafuri din Norvegia. A închis ușa în urma lui, i-a întins mâna și s-a prezentat. Teodor Milosz.

Vorbea bine engleză și l-a rugat pe Wisting să ia loc pe canapea.

— Îmi pare rău pentru toate astea, a spus el și s-a așezat în partea opusă a canapelei. Dar întreaga situație în care am ajuns ne face să ne simțim nesiguri și supuși pericolului.

— Înțeleg, a spus Wisting, auzindu-și teama din propria voce.

Frica îi crescuse în intensitate de când se trezise singur lângă terenul de sport.

— Ce v-a adus la Vilnius? l-a întrebat bărbatul din fața sa.

Ceilalți doi lituanieni stăteau fiecare pe câte un scaun. Wisting a încercat să-și controleze respirația. Și-a relaxat mintea încercând să gândească mai limpede.

— Anchetez uciderea lui Darius Plater, a spus el.

În cameră s-a lăsat liniștea. Undeva, în clădire, era pornit un ventilator.

— Spune-ne cum a murit, l-a rugat Teodor Milosz.

— L-am găsit într-o barcă, a explicat Wisting. A fost împușcat de două ori în abdomen. Credem că era urmărit de cineva și s-a ascuns la bord. A murit din cauza sângerării.

— Știi cine l-a ucis?

Wisting a clătinat din cap.

— Nu știm nici cine, nici de ce.

Muravjev a intervenit în discuție și a spus ceva în lituaniană. Teodor Milosz a schimbat câteva cuvinte cu el, după care și-a îndreptat din nou atenția spre Wisting.

— De ce ați venit aici? Ce doriți de la noi?

— Ați fost acolo când a murit, a răspuns Wisting. Spuneți-mi ce s-a întâmplat.

Teodor Milosz a tradus. Muravjev dădea din mâini în timp ce vorbea.

— Ce se va întâmpla cu noi? a întrebat Teodor Milosz.

— Ce vreți să spuneți?

— Vom fi pedepsiți?

— Sunteți suspectați de comiterea mai multor furturi calificate din cabanele din zonă, dar nu pentru asta sunt aici. Nu acesta este obiectul cazului. Este vorba despre a-i face dreptate lui Darius.

După traducerea răspunsului a urmat un nou schimb de idei.

— Ce va face poliția norvegiană cu cazurile de furt?

Wisting s-a gândit puțin înainte să răspundă.

— Nu vă pot oferi nicio amnistie. Dacă reveniți în Norvegia, riscați să fiți pedepsiți.

Muravjev s-a ridicat de pe scaun. Și-a pus ambele mâini pe cap. Vocea îi era plină de disperare atunci când vorbea.

Teodor Milosz a tradus:

— Presupun că trebuie să venim în Norvegia dacă va fi un proces?

Wisting a dat din cap.

— Da, va trebui, dar sunt sigur că procurorul va fi înțelegător dacă veți contribui la clarificarea situației.

Acum Muravjev a ridicat glasul de-a binelea.

— Dar nu știm nimic!

— Știți mai mult decât noi, a obiectat Wisting. Erați acolo când s-a întâmplat. Am nevoie de cineva care să vorbească în numele lui Darius.

Cei trei bărbați au continuat să discute în limba maternă. În final, Muravjev a clătinat din cap și s-a așezat. Teodor Milosz și-a pus antebrațul stâng pe genunchi și s-a aplecat înainte.

— Voi vorbi, a spus el.

56.

Unul dintre neoanele prăfuite din tavan a început să pâlpâie și să zumzăie, după care s-a stins. Chipul lui Teodor Milosz a intrat în penumbră.

— Este adevărat că am furat din cabane, a început el. Fuseserăm în șase dintre ele și ne îndreptam spre ultima când ne-am dat seama că nu eram singuri în pădure.

S-a îndreptat de spate și a înghițit în sec, după care a continuat.

— Era întuneric, singura lumină venea de la un bec de pe zidul cabanei. Stăteam printre copaci, poate la douăzeci de metri distanță, și voiam să ne asigurăm că nu era nimeni acolo. În plus, nici nu eram hotărâți s-o spargem. Cabana era veche și nu părea folosită.

Și-a dres vocea și a continuat.

— L-am auzit înainte de a-l vedea. Era haotic și neatent și rupea crengile copacilor, cu toate că mergea pe cărare. Pe când se apropia de cabană am văzut că purta o glugă și avea la el un sac.

Teodor Milosz a arătat dimensiunea sacului prin gesturi.

— S-a uitat în jur, după care l-a băgat într-o cutie de pe verandă. Genul de cufăr pe care mulți îl folosesc pentru a depozita pernele mobilei de grădină.

Wisting a dat din cap pentru a arăta că înțelegea, deși pronunția în engleză era greșită.

— Am păstrat liniștea timp de zece minute, a continuat lituanianul cu vocea stinsă. Apoi, Darius s-a furișat de unul singur. A deschis capacul cutiei, a ridicat sacul și l-a desfăcut.

Lampa prăfuită de deasupra lui a licărit de câteva ori înainte de a se aprinde din nou. În acel întuneric, lumina arunca umbre asupra chipului său, făcându-i obrajii să pară cenușii și goi.

— Piniga! a strigat spre noi. Bani!

Ceilalți doi lituanieni din cameră s-au uitat unul la altul, ca și când istorisirea readucea la viață amintiri dureroase.

— A ridicat un pumn de bani, a continuat Milosz, mimând gestul. Apoi, a pus banii înapoi și a ridicat sacul pe umăr.

Wisting s-a lăsat pe spătarul scaunului. Derularea evenimentelor era atât de evidentă, încât ar fi putut să și-o imagineze el însuși. Lituanienii, care erau la prădat cabanele, au dat din întâmplare peste afacerea cu droguri a lui Rudi Muller. Cutia pentru perne era, probabil, un loc prestabilit pentru realizarea schimbului.

— Apoi, totul s-a întâmplat repede, în întuneric, a continuat Teodor Milosz. Doi bărbați mascați au venit în fugă dinspre

pădure. Au strigat ceva. Darius a fugit în partea opusă, spre mare.

Wisting a dat din cap. Rudi Muller și Trond Holmberg stăteau ascunși în pădure să aștepte ca în locul sacului să fie lăsată cocaina.

— Am alergat după ei, dar totul era învăluit în beznă. Aveam lanterne, evident, dar nu erau de prea mare folos. Luminau doar o mică porțiune din fața noastră, iar apoi vedeam și mai puțin decât înainte. Mai mult, ne-ar fi dat de gol.

Teodor Milosz a gesticulat ca pentru a șterge paranteza făcută.

— Valdas a fugit primul, a explicat el, făcând semn cu capul spre bărbatul care îl atacase pe Wisting. Algirdas și cu mine eram imediat după el, dar Algirdas s-a împiedicat și a căzut, iar Valdas a dispărut în întunericul din fața noastră.

Valdas Muravjev a intervenit, fără ca spusele sale să fie traduse.

Teodor Milosz s-a ridicat și s-a plimbat puțin înainte și înapoi, după care a continuat.

— Apoi am auzit împușcături, a spus el. Multe.

— Darius avea armă?

Milosz l-a privit pe Wisting fără să răspundă.

— Cea pe care ați furat-o de la o cabană din Tjøme cu două zile înainte, i-a amintit Wisting. Am găsit-o. Era în barcă lângă Darius.

Teodor Milosz a recunoscut.

— Darius a găsit-o. Era aruncată în sertarul unei noptiere, dar nu a fost singurul care a tras. Împușcăturile veneau din ambele sensuri, chiar în fața noastră.

Omul acela uriaș a reconstituit schimbul de focuri, gesticulând rapid.

— Algirdas și cu mine ne-am ferit din calea gloanțelor. Nu aveam arme, așa că nu aveam ce face.

Valdas Muravjev a intervenit din nou în discuție. Probabil că atacatorului său îi era mai ușor să înțeleagă ce se spunea în engleză decât să vorbească.

— Lui Valdas i s-a părut că îl vede pe Darius pe cărare, în fața lui, a tradus Teodor Milosz.

— Un bărbat cu un sac, a explicat Muravjev.

Ochii larg deschiși îl făceau să pară confuz și disperat. Milosz s-a așezat din nou și a ridicat o mână, ca pentru a spune că va povesti în ritmul său.

— Valdas s-a ghemuit la marginea cărării și i-a ieșit în întâmpinare atunci când bărbatul s-a întors cu fața spre el, dar nu era Darius. Era alt bărbat.

Muravjev a reluat.

— A fost o încăierare. Eu am fost mai puternic, dar bărbatul a fugit în pădure. Nu l-am urmărit.

— Era unul dintre cei care îl vânaseră pe Darius? Muravjev a negat dând din cap.

— Niciunul dintre ei. Avea alte haine și nu avea glugă pe față.

Wisting și-a mângâiat bărbia. Detaliile poveștii păreau să clarifice și să pună cap la cap informațiile deja obținute în timpul anchetei. Bărbatul de pe cărare era, cel mai probabil, unul dintre curierii care avea asupra lui zece kilograme de cocaină.

— Eu aveam cheile de la mașină, a continuat Teodor Milosz. Eu și Algirdas ne-am întors acolo. Ne-am gândit că poate Darius și Valdas făcuseră la fel și ne grăbeam să plecăm, dar ei nu erau acolo.

— Mai erau alte mașini în acel loc?

Lituanianul a spus că da.

— Într-un loc puțin mai îndepărtat mai era o mașină. Un Golf, cred.

S-a întors spre Algirdas și l-a întrebat. Celălalt a confirmat.

— Da, era un Volkswagen Golf negru.

Wisting a înghițit în sec. Era mașina lui Line.

— Telefonul lui Darius era în mașină, așa că nu-l puteam suna, a continuat Teodor Milosz. Dar am vorbit cu Valdas. A spus că va continua să îl caute pe Darius și că ar trebui să îi așteptăm în dubiță, pe drumul principal.

Muravjev a mai făcut câteva comentarii rămase netraduse.

— Am așteptat mult timp, poate chiar o oră, până când a sosit o mașină de poliție. A trebuit să plecăm. Planul era ca Valdas să se ascundă în pădure și să aștepte până când goleam dubița și ne întorceam după el.

Muravjev a mai spus ceva în limba lui.

— A venit pe strada principală și a așteptat într-un copac, a tradus Milosz. Dar au venit mai multe echipaje de poliție, cu câini. Și un elicopter. Nu mai putea aștepta.

Muravjev l-a privit fix pe Wisting.

— Îmi pare rău. Ți-am furat mașina.

Wisting a făcut semn cu mâna că nu era mare scofală.

Povestea lui Teodor Milosz se apropia de final și Wisting l-a îndemnat să continue.

— Avem o înțelegere, a explicat Milosz. Dacă se întâmplă ceva și ne separăm, trebuie să sunăm și să anunțăm. Tot ce trebuia să facă Darius era să împrumute un telefon și să sune.

S-a uitat în pământ.

— Ceea ce nu a mai făcut.

Wisting s-a lăsat pe spate. Piesele de puzzle fuseseră puse în ordine, dar multe întrebări își așteptau încă răspunsul.

— Unde e sacul cu bani? a întrebat el.

— Nu știu, a spus Teodor Milosz. Credeam că l-ați găsit voi, odată cu Darius.

Wisting a negat dând din cap.

Algirdas a vorbit pentru prima dată.

— Cine este bărbatul mort de la cabană? a tradus Teodor Milosz.

— Un norvegian, a răspuns Wisting, fără să intre în detalii.

— Credeți că Darius l-a împușcat?

Wisting trebuia să se gândească bine înainte să răspundă. Era plauzibil ca Darius Plater să fi tras și să-l fi rănit pe Trond Holmberg și, de asemenea, ca și Trond să-l fi ucis pe Darius Plater înainte să fugă de la locul faptei.

— Este prea devreme să ne pronunțăm, a răspuns, fără să menționeze că bărbatul de la cabană nu murise din cauza plăgii împușcate, așa cum se afirmase în presă, ci din cauza unei lovituri la cap. Unde sunt lucrurile pe care le-ați luat din cabane? a întrebat el ca să schimbe subiectul.

Milosz a dat din mâini.

— Ai fost la târg, a răspuns el. Pe multe dintre ele le-am vândut.

— Pe majoritatea?

Teodor Milosz s-a ridicat și a mers la un fișet de metal de lângă zid. L-a deschis și i-a făcut semn lui Wisting să se apropie.

Pe un raft erau un laptop și un DVD player. Sub ele erau câteva radiouri de mașină, mai multe mp3 playere și telefoane mobile. În partea de jos a dulapului erau aruncate sfeșnice și alte ornamente. Lumina intra oblic în fișet și se reflecta din sticla colorată. Wisting s-a aplecat și a ridicat un obiect ca un pandantiv făcut din sticlă. Era de mărimea unui pumn. Când l-a ridicat, lumina dansa în el. Culorile și lumina îl făceau să pară că e viu și era ușor să-ți imaginezi că era un strop de rouă plin de visuri, gânduri și speranțe.

— Și cui îi aparține acesta? a spus el.

— Este frumos, a fost de acord Milosz. Darius și l-a dorit, chiar dacă nu valorează așa mult. Cel puțin, nu aici, în Lituania.

A închis ușa dulapului.

— Am mai așteptat încă o zi ca să sune, dar apoi am citit pe internet că a fost găsit un bărbat mort într-o barcă. Ne-am dat seama că trebuia să fie Darius și am decis să ne întoarcem.

Wisting a vârât pandantivul de sticlă în buzunar.

— Vă sunt recunoscător pentru tot ce mi-ați mărturisit, a spus el. Trebuie să îndeplinim formalitățile la poliție.

— Mai este cineva aici care vrea să te cunoască, l-a întrerupt Teodor Milosz.

Lituanianul a pășit spre ușa prin care apăruse.

— Așteaptă aici, a spus el.

57.

Femeia care a apărut în dreptul ușii avea vreo douăzeci și cinci de ani. Avea fața rotundă și părul blond și ondulat. Ochii erau mai mult gri decât albaștri și înroșiți pe la margini. Purta o haină maronie cu nasturii desfăcuți și cu mânecile prea scurte. Wisting a recunoscut-o imediat. Era femeia a cărei fotografie o avea la el Darius Plater.

— Ea este Anna, a explicat Teodor Milosz.

Wisting s-a ridicat.

— Sunteți iubita lui Darius, a spus el, prezentându-se drept polițist din Norvegia. Condoleanțe.

— Mulțumesc, a rostit în șoaptă femeia.

— Anna ne-a auzit vorbind, a spus Teodor Milosz. Dar a dorit să vă cunoască.

— Nu vreau să-l considerați pe Darius un hoț, a zis ea. Era fericit în Norvegia. Povestea despre tot ce descoperea acolo. Vedea munți și cascade de-a lungul drumurilor și vorbea despre clădirile practice și frumoase în același timp. Îmi spunea că norvegienii se pricep să facă lucruri frumoase.

— Vorbiți foarte bine engleza, a remarcat Wisting.

— Anna merge la facultate, a explicat Milosz.

S-au așezat din nou. Wisting a ascultat-o pe femeie, care avea multe de povestit.

— Împărțim același Soare și aceeași Lună, în Norvegia și Lituania, a spus ea. Trăim pe același Pământ, dar lumea noastră este divizată în două. Noi suntem săraci. Voi sunteți bogați.

Wisting nu avea cum s-o contrazică.

— Darius nu visa să se îmbogățească, a continuat femeia. Visa, însă, la o viață frumoasă. Pentru el, pentru mine și pentru copilul pe care ni-l doream. Când oamenii din țări sărace precum a noastră vin la voi să muncească ori să fure, nu o fac pentru a se îmbogăți, ci pentru a câștiga atât cât să se descurce. Nu este bine, desigur, dar oamenii săraci trebuie să se gândească mereu la ei înșiși. Odinioară, și voi, norvegienii, erați săraci. Cred că ați uitat asta, dar sunteți atât de mândri de vikingii voștri, încât le dedicați muzee. Erau de o sută de ori mai răi decât lituanienii. Jefuiau, violau și ucideau, dar acum toți îi privesc ca pe niște eroi.

— De ce ați venit în Norvegia? a întrebat Wisting, uitându-se la Teodor Milosz. De ce nu Germania sau Suedia?

— Atunci când faci lucruri rele, este important să faci cât mai puțin rău posibil, a zis lituanianul. Este mai bine să furi din Norvegia, care este o țară bogată, decât de la o țară săracă

unde oamenii nu au multe lucruri. Norvegia nu observă dacă fură cineva 100.000 de coroane.

— Ce ați face dacă ar fura cineva de la dumneavoastră? a întrebat Wisting.

— Aș fi furios, a răspuns bărbatul. Dar, până la urmă, m-aș gândi că persoana care a făcut-o era disperată și avea nevoie de bani. Cei ale căror lucruri au fost furate nu trebuie să o ia personal. Hazardul i-a ales pe ei.

Wisting i-a privit pe rând pe cei trei bărbați cu fețe palide care în rapoartele privind tendințele criminalității erau descriși drept membrii cinici ai unui grup infracțional provenit din Est, specializat în comiterea de furturi calificate. Probabil că existau și astfel de persoane, dar, din ceea ce îi spuseseră acești bărbați și din ceea ce Wisting însuși văzuse în această țară, ei reprezentau un tip de infracționalitate apărută mai curând din necesitate decât din imoralitate. Era ușor să înțelegi cauza acestei criminalități. Totuși, nu era o justificare satisfăcătoare. După ce Wisting intrase în rândurile poliției, economia Norvegiei a crescut brusc. Cu îmbunătățirea sistemului de ajutor social s-a redus numărul oamenilor săraci din Norvegia, dar a crescut rata criminalității. Cauzele infracționalității au devenit din ce în ce mai complexe și aveau câteva motive în plus, pe lângă sărăcie și nevoie. Totuși, cu siguranță că statistica criminalității din Norvegia ar fi fost cu totul alta dacă economiile din Europa de Est ar fi fost mai puternice.

— Când vine acasă? a întrebat femeia uscățivă, întrerupând șirul gândurilor lui Wisting.

— Cândva săptămâna viitoare, a răspuns Wisting. În cameră s-a lăsat din nou liniștea.

Teodor Milosz a tușit.

— Vă vom conduce înapoi, a spus el și a dat câteva indicații în lituaniană.

Algirdas i-a înapoiat lui Wisting mobilul, pașaportul și portofelul.

— Pot să iau un taxi, a spus Wisting, ridicându-se.

— Pe aici nu sunt taxiuri. Vă vom duce la hotel.

— Așteptați, a cerut iubita lui Darius Plater.

Wisting a privit-o în ochi, așteptând dificila întrebare.

— Îl veți prinde? a întrebat ea. Îl veți prinde pe cel care l-a ucis pe Darius?

Wisting a răspuns dând din cap.

— Aceasta este datoria mea.

58.

Camera în care se servea micul dejun mirosea a pâine proaspăt prăjită și a cafea. Martin Ahlberg stătea la masa de lângă fereastră. Aproape terminase de mâncat.

Wisting și-a luat suc de portocale și o porție mare de ouă, șuncă și pâine prăjită, după care s-a așezat în fața lui.

— Astăzi mă întorc acasă, a spus el. Este un zbor al companiei SAS prin Copenhaga la ora unsprezece.

Ahlberg a pus ceașca pe masă. Înainte de a apuca să spună ceva, Wisting a continuat:

— Teodor Milosz, Valdas Muravjev și Algirdas Skvemelis vor merge la poliție la ora douăsprezece pentru a da declarații oficiale. Vor aduce bunurile furate care nu au fost deja vândute.

A înfipt furculița într-o bucată de bacon și a dus-o la gură. Apoi a explicat ce se întâmplase după ce se întorseseră la hotel.

Martin Ahlberg a clătinat din cap.

— Nu știi ce fel de oameni sunt aceștia, a spus el.

Chiar de când plecase din hotel, noaptea trecută, Wisting fusese pregătit să audă criticile lui Ahlberg. Dacă deznodământul din seara precedentă ar fi fost altul, situația ar fi fost complet diferită acum.

— Acum știu.

Ahlberg a oftat.

— Îi crezi?

Wisting nu vedea niciun motiv de a nu crede relatările lituanienilor, chiar dacă nu se întrezărea tot tabloul deocamdată. La urma urmelor, cunoșteau numai o parte din cele întâmplate. Piesele cele mai importante ale enigmei lipseau.

S-a ridicat și și-a luat o ceașcă de cafea. Înainte de-a pleca de la masă, au vorbit despre câteva detalii practice referitoare la următorii pași pe care trebuia să-i facă Ahlberg. Apoi, Wisting și-a luat geamantanul și a predat camera.

Ahlberg l-a urmat spre stația de taxi.

— Mi-a făcut plăcere, a spus el și i-a întins mâna ca să își ia la revedere.

— Mulțumesc, asemenea, a răspuns Wisting.

Ajunsese să vadă cât de competent era colegul său. Metodic și riguros, dar trebuia să recunoască faptul că gândeau diferit.

În ochii lui, Martin Ahlberg era un polițist obosit, unul care a întâlnit prea multe victime ale infracțiunilor, prea multe persoane care trăiau în nesiguranță. Munca sa zilnică cu

infractorii est-europeni îi răpise capacitatea de a distinge nuanțele. Ai crede că se întâmplă invers, dar dacă ești suficient de obosit nu mai poți distinge complexitatea problemei. Atunci devine mai ușor să vezi infractorii și victimele în alb și negru. Deși, în sinea ta, știi că nu întotdeauna este ușor să stabilești a cui este vina morală. Responsabilitatea legală este, de obicei, ușor de stabilit, dar toți cei care se confruntă ani de-a rândul cu infracționalitatea știu că problema responsabilității morale este mult mai complicată.

Taxiul a lăsat în urma sa orașul Vilnius. O oră mai târziu, Wisting stătea pe locul 18F din avion și vedea cum orașul dispare în stratul gri de nori. Pentru o clipă a meditat asupra norocului pe care l-a avut pentru că s-a născut în Norvegia pe timp de pace. Și s-a întrebat dacă exista vreo urmă de dreptate în cele întâmplate în zilele noastre.

Apoi, avionul s-a înălțat deasupra norilor, ridicându-l spre zarea albastră care-l înconjura.

59.

Când Wisting se apropia de Larvik, începuse să se întunece. Cerul era de un albastru-intens, dar senin. Luna plină de un alb-lăptos era înconjurată de un cerc luminos.

Când a ieșit de pe autostradă i-a sunat telefonul.

— Unde ești? l-a întrebat Nils Hammer.

— De ce?

— Sunt în Gustand, a explicat Hammer. Ar fi bine să vii direct aici, să vezi cu ochii tăi. Ai avut dreptate. Mai este un cadavru.

Convorbirea s-a terminat fără ca Wisting să mai primească alte explicații. A prins volanul strâns și a intrat pe drumul spre Helgeroa.

După zece minute și-a parcat mașina în zona de lângă cabanele care acaparaseră atenția presei în ultima săptămână. Echipa de căutători voluntari era pe punctul de a-și strânge echipamentul și atunci a apărut primul jurnalist.

Undeva, pe cărare, a întâlnit un polițist în uniformă care i-a pus la dispoziție o lanternă și i-a indicat direcția prin pădure.

A urmat cărarea plină de ramuri rupte. La mică distanță în fața lui a auzit sunetul generatoarelor și al vocilor. În final, s-a orientat după luminile reflectoarelor montate la fața locului.

La locul descoperirii erau șapte polițiști. În lumina marilor reflectoare, se observau aburii înghețați din suflul lor. Wisting s-a aplecat pe sub ultimele ramuri, a ieșit în luminiș, iar Hammer s-a întors către el ca să-l întâmpine.

— Bine ai revenit!

Wisting i-a mulțumit. Abia atunci a observat că polițiștii stăteau de-o parte și de alta a unei crevase care spinteca dealul în două. Espen Mortensen tocmai ieșea de acolo, iar Wisting a înaintat spre el.

— Este aici de o săptămână, a spus criminalistul, aranjându-și lanterna de pe frunte.

Wisting s-a uitat în văgăună, fără să distingă, inițial, ce vede. Era un corp omenesc, contorsionat, la doi metri adâncime. Capul și gâtul formau un unghi ciudat. Cadavrul avea gura deschisă larg și ochii livizi. La umărul drept, o bucată de os ieșea dintr-o rană intrată în putrefacție.

Dar mai era ceva acolo, jos, care îi dădea fiori pe șira spinării.

În jurul și deasupra cadavrului erau păsări, din diverse specii, moarte, aflate la adăpost de vulpi sau de alte animale necrofage care trăiau pe munte. Erau mierle, grauri, ciori și

alte câteva cărora Wisting nu le cunoștea denumirea. Erau suficiente cât să umpli un sac de gunoi.

— Cel mai probabil a fost un accident, a continuat Mortensen. A fugit chiar în ghearele morții.

Wisting și-a masat fruntea cu palma și și-a imaginat ce s-a întâmplat după ce bărbatul necunoscut pe care îl întâlnise Valdas Muravjev a năvălit înspre pădure. Prăpastia nu era abruptă, dar în beznă căderea trebuie să fi fost imprevizibilă și brutală.

Cadavrul era agățat între ramurile unui mesteacăn, care prinsese rădăcini printre bolovanii de pe fundul crevasei. Lângă păsările moarte era și sacul despre care îi spuse Muravjev. Era rupt într-o parte, iar conținutul se revărsase.

Wisting a sărit pe cealaltă margine a prăpastiei. Din acel unghi avea vizibilitate mai bună. Câteva pachete de mărimea unei cărămizi erau împrăștiate pe pământul stâncos. Erau sigilate cu plastic și bandă adezivă groasă, de culoare maronie. Una dintre ele crăpase. În aerul umed, ce mai rămăsese din pudra albă se transformase într-o substanță lipicioasă.

— Cocaină? a întrebat Wisting.

Nils Hammer a confirmat dând din cap.

— Credem că numele lui este Malte Ancher, a zis el și a deschis mapa pe care o ținea la subraț. Azi-dimineață am primit o informație de la poliția daneză. Malte Ancher a fost dat dispărut marți de iubita sa din Aalborg.

Wisting a luat documentele din mâna lui Hammer.

— A fost închis împreună cu Klaus Bang într-o pușcărie din Horsens în 2006 și se pare că de atunci lucrează împreună. Acum doi ani au fost prinși la granița dintre Germania și Danemarca transportând, cu o mașină, cinci mii de tablete de Valium.

— Transportatori profesioniști de droguri?

— Nu este chiar profesionist să pui doi bărbați într-o mașină plină cu droguri, dar se pare că amândoi erau implicați în astfel de afaceri. Klaus Bang a fost audiat în contextul raportării dispariției. Afirmă că a fost acasă tot weekendul pentru că l-a durut stomacul și că nu a luat legătura cu nimeni. Nu a rostit niciun cuvânt despre excursia lui cu vaporul.

— Danezii i-au arătat fotografiile noastre?

— Nu.

Wisting a dat din cap satisfăcut. Ultima descoperire le oferea un excelent punct pentru continuarea anchetei. Fotografiile cu barca și descoperirea din crevasă erau suficiente pentru acuzarea de trafic de droguri de mare risc. Îl așteptau peste zece ani de închisoare. Cea mai simplă soluție pentru Klaus Bang era să dea toată vina pe prietenul său mort.

Dacă era suficient de isteț sau dacă găsea un avocat bun, putea să-și consolideze credibilitatea dând poliției detalii despre persoanele lor de legătură din Norvegia. Ar fi putut să-l denunțe pe Rudi Muller.

Un văl subțire și rece de ceață învăluia peisajul. Wisting și-a vârât mâinile în buzunare și și-a ascuns capul între umeri.

— Cum îl vei scoate de acolo? l-a întrebat el.

— Echipamentul este pe drum, l-a asigurat criminalistul. Vom amplasa un scripete cu trepied peste crevasă. Apoi așezăm trupul pe o pătură și îl ridicăm. Cel puțin ăsta este planul.

— Când vom ști cu exactitate identitatea?

Mortensen a zâmbit.

— I-am prelevat deja amprentele. Le voi scana imediat după ce mă duc la secție. Malte Ancher este în registrele daneze, dar cred că vom primi un răspuns până mâine dimineață, când începe programul.

Wisting a dat din cap. Înainte de-a pleca de la locul descoperirii, s-a ridicat și a privit înspre răsărit. Acum, când majoritatea frunzelor căzuseră, platoul era un bun loc de observație. În aer era un văl subțire de ceață, dar putea vedea farul de pe insula Tvistein și ceea ce trebuia să fie insula Jomfruland. Spre continent putea distinge luminile de veghe ale cabanelor închise pe timpul iernii. Pe alocuri, se vedeau lumini la ferestre. Silueta casei de vacanță a lui Thomas Rønningen se distingea la marginea mării. La stânga zărea luminile cabanei lui Jostein Hammersnes. A încercat să localizeze și cabana unde stătea Line, dar ceața se îngroșa. Într-un final, a renunțat și s-a întors cu spatele.

60.

Wisting simțea că întreg corpul voia să se odihnească și s-a hotărât să meargă direct acasă, fără să se mai oprească la secția de poliție. L-a sunat pe Leif Malm din mașină.

Șeful diviziei de servicii secrete din Oslo i-a răspuns imediat. Wisting a rezumat cele constatate acolo unde descoperiseră al treilea cadavru.

— Voi vedea ce aflu despre el prin resursele noastre, a spus Malm. Nu-i recunosc numele din informațiile pe care le avem, dar trebuie să existe o legătură cu Rudi Muller.

— Avem noutăți despre jaful planificat?

— Nimic, cu excepția faptului că este, probabil, iminent.

— Când?

— Peste câteva zile. Am informat conducerea Kontantservice, dar, cum nu știm nimic despre data și modul de operare, nu prea putem face mare lucru. Până acum nu li s-a comunicat nimic angajaților. Este foarte posibil să existe scurgeri de informații din interior și nu putem risca așa ceva chiar acum. Muller este filat în permanență și vom fi anunțați când lucrurile se vor pune în mișcare.

Wisting a făcut o pauză, după care a reluat discuția pe care o avuseseră la locul incendiului din Grorud.

— La un moment dat va trebui să îl audiem pe Tommy Kvanter, a spus el și a expus rezultatele vizitei sale în Lituania. Cei de acolo confirmă că mașina pe care a condus-o în seara aceea se afla la locul comiterii crimei.

Era așa de liniște la celălalt capăt al firului, că Wisting se întreba dacă nu cumva se întrerupsese legătura. Când se pregătea să-l întrebe pe Malm dacă mai era acolo, acesta i-a răspuns:

— Nu cred că ar fi înțelept să facem asta acum. Și-ar da seama cât de aproape suntem de ei. Înainte să faci așa ceva, ar trebui să avem confirmarea privind ADN-ul lui Trond Holmberg. L-ar lega în mod direct de locul crimei pe care o anchetezi.

Wisting era de acord cu analiza tactică. Dacă își vor juca bine cărțile, l-ar putea aresta pe Klaus Bang înainte de-a se expune celor din cercul lui Rudi Muller. În orice caz, abia aștepta să comunice informațiile echipei de investigație. Trebuia s-o facă în cadrul ședinței din dimineața următoare.

A închis telefonul atunci când a ajuns cu mașina în fața casei sale de pe strada Herman Wildenveys. Din uriașul mesteacăn din grădină căzuseră multe alte frunze de când Suzanne strânsese o roabă plină, la începutul săptămânii.

Și-a adus geamantanul înăuntru, unde îl așteptau lumina lumânărilor și o îmbrățișare caldă.

— Este bine să te am din nou acasă, a spus ea.

— E bine să fiu acasă, a zâmbit el, punând bagajul jos.

— Ți-e foame?

— Nu, am mâncat la o benzinărie.

S-au așezat în camera de zi. Suzanne a oprit sonorul televizorului și l-a întrebat cum a călătorit.

I-a povestit despre Lituania cea sumbră și lipsită de culoare, despre Vilnius – un oraș plin de contraste. După căderea regimului dictatorial sovietic, populația își recâștigase multe dintre libertăți și, odată cu ele, oamenii dobândiseră și posibilitatea de a-și controla propria viață. Economia țării făcea progrese vizibile, dar cea mai puternică impresie i-o lăsase sărăcia care încă dăinuia.

— Am ceva pentru tine, a spus el și s-a ridicat.

A mers în hol, a deschis geamantanul și a scos punga de plastic în care era colierul de chihlimbar.

Și-a dat seama că era prima dată când îi luase un cadou. Ea l-a scos din pungă.

— Este minunat, a spus.

Wisting a zâmbit.

— Trebuie să mi-l pui tu la gât, a zis ea, ridicându-și părul.

I l-a prins la gât și s-a gândit că era un colier pe care nu urma să-l poarte.

— Nu trebuie să-l porți tot timpul, a spus el, făcând semn cu capul spre pandantivul în formă de inimă. L-am luat mai mult din milă, s-a scuzat el și i-a povestit despre tânărul care i-l vânduse pe o alee din Vilnius.

Suzanne a prins medalionul în palmă.

— Asta îl face și mai frumos, a răspuns ea, pentru că spune multe despre tine.

— Mai am ceva, a zis el și a scos păpușa tricotată pe care o luase cu o sută de litas.

Și-a amintit privirea plină de speranță a fetiței, mâinile ei murdare și zâmbetul de pe chipul ei la încheierea afacerii.

— Ce este? a întrebat Suzanne și a arătat spre geamantan.

Wisting a ridicat ornamentul din sticlă. Reflexia luminii lumânărilor de pe masă îl făcea să pară că este aprins.

— Este un talisman de visuri, a spus el. Un loc unde să îți aduni toate gândurile de viitor. Așa ceva trebuia să primești.

I l-a dat ei.

— Al cui este?

Wisting i-a explicat faptul că micuța piesă din sticlă era unul dintre lucrurile cele mai de preț care fuseseră furate din cabana

lui Jostein Hammersnes și că îl găsise într-un depozit ascuns din Lituania.

— Va fi foarte fericit când îl va primi înapoi, a spus Suzanne.

Wisting a zâmbit. Aștepta cu nerăbdare să-i înapoieze ornamentul bărbatului care simțea că pierduse totul.

— Ai vorbit azi cu Line? a întrebat el.

— Am făcut ceva de mâncare și am petrecut mult timp cu ea la prânz, a spus Suzanne, înapoindu-i pandantivul din sticlă. Line scrie o carte.

— O carte?

— Un roman polițist. Cred că va reuși. Este deșteaptă. Când vrea ceva, izbândește.

— Despre ce va fi?

— Nu mi-a spus.

— Ați vorbit despre Tommy?

— Nu prea mult. Cred că este îngrijorată. Nu prea știe ce învârte băiatul acesta atunci când nu este lângă ea.

— Cum ar fi?

— Nu-mi place să întreb, dar știe că unii dintre cei cu care lucrează sunt implicați în afaceri necurate. Ăsta a fost unul dintre motivele pentru care l-a părăsit.

— Deci s-a terminat definitiv?

— Cred că s-a convins și mai mult de asta după ce a vizitat-o.

Wisting a dat din cap bucuros. Pe ecranul televizorului a apărut o față cunoscută. Suzanne a dat sonorul mai tare ca să asculte trailerul emisiunii lui Thomas Rønningen din ziua următoare. Printre invitați erau un cuplu de actori care jucaseră amândoi goi într-un film, un politician care se simțea dezbrăcat și expus și o celebritate din lumea finanțelor care dorea ca oaspeții săi să înoate în pielea goală la hotelul său care avea și un centru spa.

La asta se rezumă totul, la o adică, s-a gândit Wisting. Bani, putere și sex.

61.

Biroul lui Christine Thiis era la fel de curat ca în ziua în care demarase ancheta. Când a intrat Wisting, ea stătea la birou, cu o cană de ceai și mai multe ziare. Cazul era din nou pe primele pagini. Descoperirea celui de-al treilea cadavru se reflecta în toate titlurile.

— Bine ai venit acasă, a zâmbit procurorul, sorbind din cana de ceai.

— Bine jucat, a răspuns Wisting, făcând semn cu capul înspre ziare.

Faptul că poliția nu găsise cadavrul mai devreme, când organizaseră căutările ucigașului cu câini și elicoptere, putea să transpară în presă ca o gafă majoră. În schimb, Christine Thiis era citată afirmând că progresele din anchetă i-au determinat să efectueze o căutare amănunțită într-o porțiune împădurită foarte accidentată din zona în care, cu o săptămână mai înainte, fuseseră găsite alte două cadavre. Ea declarase că descoperirea bărbatului decedat, în vârstă de circa 30 de ani, avea legătură cu ancheta în curs. Dar fusese mai reținută în a da alte informații și, pentru a nu periclita investigația, nu oferise detalii despre identificarea victimelor. Declarația dădea de înțeles că poliția era în ofensivă și pe punctul de-a ajunge la o concluzie. Și Wisting era de aceeași părere.

— Cum sunt copiii? a întrebat-o el, răsfoind ziarele. Presa nu renunțase nici la subiectul despre numeroasele păsări moarte care cădeau din cer.

— Bine, a răspuns tânăra procuroare. Mama stă cu noi peste weekend.

Au vorbit despre aspectele principale ale cazului înainte de-a li se alătura celorlalți în sala de ședințe.

Ședința de dimineață era împărțită în cinci segmente. Wisting a preferat să vorbească în ultima parte și i-a solicitat lui Espen Mortensen să dezvolte ceea ce fusese prezentat în paginile ziarelor.

— Să luăm lucrurile pe rând, a început el și a împărțit dosare cu fotografii de la fața locului. Persoana decedată a fost identificată pe baza amprentelor ca fiind Malte Ancher, în vârstă de 29 de ani, din Aalborg. Autopsia va fi efectuată astăzi, dar cred că în raport se va conchide că a murit din cauza unei lovituri puternice în zona capului, suferite în cădere. Deci, este vorba despre un accident.

— L-am interogat pe Gunnar B. Hystad, l-a întrerupt Torunn Borg.

— Pe cine?

— Pe ornitologul care l-a fotografiat pe celălalt danez, Klaus Bang.

Wisting a dat din cap. Era martorul găsit de Line.

— Pe scurt, se pare că ambarcațiunea a stat aproape de coastă toată ziua de sâmbătă, a spus Torunn Borg. Părea să fi așteptat pe cineva.

Telefonul mobil al lui Wisting a început să vibreze pe masă. Pe ecran a apărut numărul lui Leif Malm. Lăsându-l să sune, i-a cerut lui Espen Mortensen să continue.

— În prăpastie a fost găsit și un sac negru. Era rupt și o parte a conținutului s-a revărsat. Testele rapide pe care le-am făcut ieri au confirmat că este cocaină. Aproximativ zece kilograme.

— După cum știți cu toții, am verificat și identitatea bărbatului din barca cu vâsle, a spus Wisting și a deschis cea de-a doua parte a ședinței, explicând ce aflase din deplasarea în Lituania. Declarațiile oficiale sunt traduse și vor sosi în cursul zilei de azi, a conchis el.

Partea a treia era dedicată informațiilor supuse regimului *nevoii de a ști.* Deși majoritatea membrilor echipei știau că ancheta vizează o afacere cu droguri, exista o limită de diseminare a datelor provenite de la informatorul din Oslo. Wisting avea oricum impresia că și informațiile pe care le primea de la Leif Malm erau filtrate înainte de a-i fi comunicate.

Wisting s-a uitat la cuvintele-cheie pe care și le notase pentru ordinea de zi, după care a continuat.

— Cu toții o cunoașteți pe fiica mea, Line, a spus el ridicând privirea. Unii dintre voi știți și că a locuit cu Tommy Kvanter în Oslo, iar cu mult timp în urmă el a fost arestat pentru droguri. Ceea ce vreau să mai știți toți este că acesta se află printre cunoștințele lui Rudi Muller și că sunt asociați la *Shazam Station.* Poliția din Oslo, care are contact cu un informator și îl supraveghează pe Muller este, desigur, la curent cu aceste aspecte. Relația lui cu Line s-a terminat și, după cum se prezintă acum cazul, nu cred că e un conflict de interese, dar este un lucru la care voi fi atent în viitor.

S-a uitat din nou în hârtiile sale. Nu îi fusese ușor să spună toate aceste lucruri, dar, în același timp, se simțea ușurat. Detaliile referitoare la legătura pe care o avea mașina lui Line cu cazul urma să le prezinte lui Nils Hammer în particular, înainte de-a primi declarațiile din Lituania.

Era gata să continue când Benjamin Fjeld a ridicat mâna.

— Nu cumva Tommy Kvanter este danez?

— Ba da, a zis Wisting, așteptând următoarea întrebare.

— Este clar că există o filieră daneză, a zis Benjamin Fjeld. Știm dacă are vreo legătură cu Klaus Bang sau Malte Ancher?

Wisting îl aprecia foarte tare pe tânărul detectiv. Era surprins că Benjamin Fjeld cunoștea atât de bine detalii din viața personală a lui Line. Posibila conexiune era atât de evidentă, încât nu înțelegea cum de nu se gândise și el la asta. Totuși, a reușit să găsească un răspuns.

— Serviciile secrete din Oslo urmăresc această pistă, a spus el, bucuros că discutase despre asta cu Leif Malm în noaptea precedentă.

I-a privit pe cei aflați în jurul mesei, dar nu a observat să fi fost cineva deranjat de cele spuse de el. Apoi s-a ridicat și s-a îndreptat spre tabla din capătul camerei.

— Ca atare, știm foarte multe despre cele întâmplate, a spus, grăbind trecerea la partea a patra a ședinței.

Între timp, telefonul i-a vibrat din nou. Alt apel de la Leif Malm.

— Danezii trec strâmtoarea Skagerrak să livreze zece kilograme de cocaină, a spus el, lăsând telefonul să sune. Este o rută consacrată și își trimit mesaje prestabilite când ajung.

A schițat ipoteza desenând pe tablă, cu marker albastru, o barcă simplă și doi bărbați reprezentați schematic.

— Destinatarii sunt Rudi Muller și fratele iubitei sale, Trond Holmberg, a continuat el și a ales un marker verde pentru a desena o mașină cu doi pasageri. Predarea are loc într-un punct prestabilit, a zis el, desenând o cabană, întâmplarea face ca tranzacția să fie observată de hoții din Lituania.

Patru bărbați desenați stilizat au apărut pe tablă.

— Unul dintre ei ia punga cu bani, dar este urmărit de Muller și Holmberg. Toți au asupra lor arme, toți le folosesc. Darius este lovit de două gloanțe, dar reușește să se ascundă de urmăritori într-o veche ambarcațiune cu motor. Iese pe mare și moare din cauza rănilor.

Unul dintre bărbații desenați cu roșu este culcat orizontal pe tablă.

— Trond Holmberg este, de asemenea, rănit, și se refugiază într-o cabană din apropiere.

A desenat o nouă cabană și a așezat una dintre figurinele verzi în ea, în poziție culcat.

— Ceilalți trei lituanieni care îl caută pe Darius dau peste unul dintre danezi.

— Malte Ancher, a intervenit Mortensen.

Wisting a dat din cap și a tras o cruce peste unul dintre bărbații albaștri.

— Fuge cu sacul plin cu cocaină prin pădure drept în ghearele morții, a spus el și a desenat noua poziție a lui Malte

Ancher. Klaus Bang așteaptă în barcă, dar trebuie să se întoarcă singur în Danemarca. Cei trei lituanieni rămași se retrag când intră în scenă poliția. Și Rudi Muller trebuie să iasă din peisaj și, când află din presă că Trond Holmberg este mort, face tot ce poate să evite implicarea sa în caz, pentru că nu mai e vorba doar despre trafic de droguri, ci și despre omucidere. Fură cadavrul lui Holmberg și îl duce în apartamentul său, după care îi dă foc.

Wisting a pus la loc capacul markerului. Tabla din spatele său evidenția un lanț simplu și inteligibil al evenimentelor. După cum vedea el lucrurile, mai rămâneau două întrebări importante. S-a întors la tablă, de această dată cu un marker negru.

— Cine l-a ucis pe Trond Holmberg? a întrebat el și a scris un semn de întrebare deasupra omulețului schițat cu verde. Și unde este sacul cu bani?

Pentru un moment s-a lăsat o liniște deplină, după care mai mulți au început să vorbească în același timp. Wisting, încercând să modereze discuția, i-a dat cuvântul unuia dintre anchetatorii de la un alt inspectorat de poliție, care fusese chemat la ședință.

— Thomas Rønningen a fost eliminat de pe lista suspecților? a întrebat el, arătând spre cabana pe care Wisting o desenase pe tablă.

— Iubita lui a confirmat alibiul.

— Se susține? Putea fi acolo, surprinzându-l pe hoț.

— Alibiul se susține până aflăm alte date, a răspuns Wisting. De altfel, nu Trond Holmberg a fost hoțul. Lituanienii confirmă că au golit cabana înainte ca Holmberg și Muller să apară.

Christine Thiis i-a întrerupt.

— Știm cu certitudine că Muller a fost acolo cu Holmberg?

Wisting a negat.

— Ipoteza este construită pe presupunerile informatorului și pe ipoteza că Muller nu a deturnat mașina de pompe funebre, nici nu l-a ucis pe șofer și nici nu a profanat trupul fratelui mai mic al iubitei lui decât pentru a ascunde implicarea sa în acest caz.

— Dar știm sigur că Muller a furat mașina mortuară?

— Și asta este tot o ipoteză, a mărturisit Wisting. Dacă am fi putut s-o dovedim, Rudi Muller ar fi deja arestat.

Mai mulți anchetatori aveau întrebări și teorii. Wisting stătea în picioare în spatele scaunului, cu mâinile sprijinite pe el, precum un căpitan de vas care ține ferm cârma pe ape agitate. Le-a oferit tuturor posibilitatea să vorbească înainte de-a trece la ultima parte a ședinței.

— Avem informații sigure că Rudi Muller și cei din anturajul lui plănuiesc un jaf, a spus el, strângând și mai tare de scaun. Ținta a fost aleasă, Kontantservice, centrul său de stocare a numerarului de aici, din strada Eleveien din Larvik, a continuat el și a prezentat pe scurt informația sursei înainte de a se așeza și a-i da cuvântul lui Nils Hammer.

— Kontantservice este a treia cea mai mare firmă de securitate din Scandinavia, a spus Hammer. În Norvegia au peste 2.500 de angajați și este cel mai mare furnizor de sisteme de securitate. În ce privește transportul de bunuri de valoare și bani, deține poziția dominantă pe piață.

A pornit proiectorul și a tras ecranul în fața schițelor pe care le făcuse Wisting pe tablă.

— Centrul de numărare din Larvik va fi închis din ianuarie, a explicat el, proiectând imaginea clădirii din cărămidă roșiatică.

Panourile de pe fațadă arătau că în incinta clădirii își aveau sediul alte cinci firme.

— Centrul este un depozit și punct de descărcare a monedelor și bancnotelor de la bănci și centre comerciale din regiunile Vestfold și Telemark. Administrația este la etajul al doilea, iar depozitul în sine se află la subsol, intrarea făcându-se prin spate.

Hammer a schimbat imaginea. Clădirea se afla pe o pantă cu înclinație mică și era înconjurată de o cale de acces care cobora prin spate. Aici se găsea intrarea, constând într-o poartă pentru accesul autovehiculelor și o ușă de oțel.

— Perimetrul clădirii este prevăzut cu alarmă pentru intruși. Suplimentar, există o alarmă de jaf și una de pericol.

— Ce vrei să spui prin alarmă de pericol? a întrebat Christine Thiis.

— Dacă un angajat este amenințat ca să oprească alarma, este instruit să introducă o cifră în plus pentru a declanșa o alarmă silențioasă la centrul de securitate din Oslo, care funcționează non-stop, a explicat Hammer. Există un sistem de supraveghere video cu circuit închis în afara clădirii și sunt camere și la subsol. Imaginile sunt transmise direct către centrul de securitate.

A proiectat o nouă fotografie care prezenta incinta în care se stocau banii. Prima încăpere semăna cu un garaj obișnuit cu unelte și anvelope depozitate. Pe partea opusă era o ușă largă.

— Aceasta este încăperea cu monetar, le-a explicat Hammer, înainte de a schimba imaginea.

Înăuntru erau mai multe lăzi de oțel care puteau să conțină monede. În centrul imaginii erau două transpalete.

— Nu este un loc care poate fi jefuit cu ușurință. Bunurile de valoare sunt prea grele și incomode.

A arătat spre o ușă verde din oțel și a continuat:

— Camera bancnotelor este și mai în interior.

În imagine se vedea o cameră micuță, cu patru seifuri mari.

— Camera este echipată cu fumigene care umplu cu fum întregul perimetru atunci când este declanșată alarma.

— Cum plănuiesc să acționeze?

Nils Hammer a oprit proiectorul și a rămas în picioare.

— Momentul vulnerabil coincide, desigur, cu încărcarea și descărcarea banilor din dubițele blindate, a explicat el. În această seară, între orele 21:00 și 22:00, sosește un transport obișnuit de bani din Oslo. Există două puncte vulnerabile: unul este prin ușa laterală de la garajul unui chiriaș din clădire, al doilea prin acoperiș, dintr-un magazin angro de unelte aflat deasupra încăperii cu bancnote.

— Care este planul nostru?

— Asta este o operațiune coordonată de Poliția din Oslo și de unitatea de intervenție rapidă. Chiar în timp ce noi vorbim, sunt în jur de 40 de milioane de coroane depozitate acolo. Va fi golit astăzi și vom înțesa clădirea cu oamenii noștri. Transportul de bani lichizi este ținta cea mai probabilă. Va fi însoțit de unitatea de intervenție și va merge pe ruta obișnuită.

— Care este sarcina noastră?

Wisting s-a ridicat din nou. Aerul din încăpere devenise greu.

— Departamentul nostru nu este implicat în această operațiune, a spus el. Noi trebuie să asigurăm personal în civil pentru anumite puncte de supraveghere. Cea mai apropiată clădire de Kontantservice este cea a pompierilor. Vom stabili o bază acolo și vom urmări acțiunea în sistem video.

— Armament?

— Șeful inspectoratului a ordonat ca armamentul să nu fie la vedere, inclusiv revolverele ofițerilor noștri. Ordinul este valabil chiar din acest moment, până la noi ordine.

Telefonul mobil aflat în fața sa a vibrat pentru a treia oară. Wisting l-a ridicat, dar nu a răspuns.

— Întrebări?

Nimeni nu avea nimic de adăugat. Ședința se încheiase. Se auzea scârțâitul scaunelor pe podea. Wisting și-a privit colegii care ieșeau din cameră. Toți aveau chipuri serioase pe care se citeau determinarea și duritatea. Își țineau pumnii încordați. Wisting își simțea tâmplele pulsând. Timp de o săptămână întreagă bătuseră pasul pe loc, în căutarea unei soluții. Acum vor acționa în timp real. În câteva ore vor avea toate răspunsurile.

62.

Vocea lui Leif Malm părea, pentru întâia oară, nesigură, atunci când Wisting l-a sunat înapoi.

— L-am pierdut pe Rudi Muller, a spus el.

Wisting s-a așezat la birou.

— Cum? s-a interesat el.

— A plecat la puțin timp după ora șase, în această dimineață. Total atipic pentru el. Până la ora opt avem personal redus, iar cele două echipaje aflate în dispozitiv nu l-au putut urmări.

— Nu ați montat un GPS pe mașină?

— Ba da, tocmai de aceea am lăsat garda jos. Am pierdut semnalul când a intrat în tunelul Vaterland și nu a mai apărut. Acum băieții au găsit mașina în parcarea de sub clădirea de birouri de pe strada Ibsen.

Wisting a vizualizat mental parcarea care se afla în centrul orașului Oslo, cu intrare directă construită în tunel dinspre centură.

— Putea să schimbe mașinile sau să plece pe jos, a continuat Malm.

— Ce faceți acum?

— Avem trei posturi de observare. Mașina, apartamentul său și *Shazam Station.*

— Și interceptarea convorbirilor?

— Este activă, dar nu am obținut nimic. Încercăm să identificăm alte telefoane pe care le folosește.

— Informatorul are date recente?

— Nu, n-au mai ținut legătura în ultimele 36 de ore. Ultima dată ne-a comunicat că Muller este stresat. Vom vedea ce mai află pe parcursul zilei.

— Mai știți ceva despre Svein Brandt, bărbatul cu care se presupune că s-a întâlnit Muller la hotel când a fost în Larvik, marți seara?

— S-a întors în Spania noaptea trecută. Este posibil să fi venit aici ca să vândă planurile jafului.

Wisting a răvășit hârtiile de pe birou, încercând să facă ordine printre rapoartele sosite în perioada în care fusese plecat.

— Cum rămâne cu danezii? I-ați verificat mai îndeaproape?

— Da, dar până acum nu am găsit nicio legătură directă cu Muller sau cu ceilalți.

S-a făcut liniște cât timp Wisting se gândea.

— Ce facem acum? a întrebat el într-un final. Ce poate să însemne dispariția lui Muller?

— Cred că înseamnă că lucrurile încep să se pună în mișcare, a spus Malm.

Vocea lui își recăpătase un strop de încredere.

— Vin spre voi împreună cu unitatea de intervenție rapidă. Vom ajunge la ora prânzului.

63.

Ceața revenise. Line stătea la fereastră, cu brațele încrucișate. După două zile în care soarele cald al toamnei strălucise, vremea părea mai cenușie și mai lipsită de viață ca niciodată.

Tommy nu o mai sunase. Nu răspunsese nici când îl sunase ea. Trebuia să discute cu el. Luase o decizie. Nu el era cel alături de care voia să-și petreacă restul vieții și trebuia să îi spună asta.

S-a întors și s-a îndreptat spre bucătărie, a spălat câteva farfurii și s-a întors la fereastră. Ceața se îngroșase, iar acum abia se mai întrezărea marea.

Telefonul era pe măsuța de cafea. S-a aruncat pe canapea și a încercat din nou, dar nu i-a răspuns nimeni. Ecranul alb al calculatorului îi lumina chipul. În ultimele două zile, șterse din roman mai mult decât scrisese.

— La dracu'!

Se simțea bine eliberând măcar o parte din frustrarea ce o încerca. A înjurat din nou și a închis laptopul. Apoi s-a ridicat și s-a îmbrăcat.

În timp ce se pregătea să închidă ușa cu cheia, i-a trecut ceva prin minte și s-a întors în casă. A pus laptopul și aparatul foto într-o geantă, a privit prin cameră să vadă dacă nu mai era ceva ce putea să atragă atenția hoților și a luat geanta cu ea în mașină.

O sticlă goală pe care probabil o uitase Tommy pe jos, în mașină, lângă scaunul din dreapta, se tot mișca înainte și înapoi în timp ce ea manevra mașina pe drumul cu macadam. Mai erau și pungi goale de la gogoși și vechi chitanțe de parcare prinse în covorașul de cauciuc. Tot ce-i amintea de el o enerva la culme acum.

În timp ce înainta spre continent, ceața se ridica, dar o perdea de ploaie rece făcea ca vizibilitatea să fie scăzută. Ștergătoarele nu reușeau decât să împrăștie apa pe parbriz, transformând drumul spre Oslo într-o experiență obositoare. Când a ajuns la apartament, o cruntă migrenă a început s-o chinuie, pornind dinspre tâmpla dreaptă.

A trântit portiera mașinii și s-a uitat în sus la fațada clădirii. Becul din bucătărie era aprins, dar, după cum îl știa pe Tommy, se culcase fără să stingă lumina și dormea încă.

Când a intrat în apartament, din ușa bucătăriei s-a ițit capul lui Tommy.

— Line?

Ea a lăsat geanta pe podea și s-a îndreptat spre el.

— De ce nu răspunzi când te sun?

Tommy s-a uitat înapoi și ea și-a dat seama atunci că nu era singur. Un bărbat cu părul lung stătea aplecat peste masa din bucătărie și privea în sus la ea. În fața lui erau răsfirate hârtii și fotografii. Tommy stătea în ușa bucătăriei, împiedicând-o pe Line să intre.

— Sunt puțin ocupat acum, a încercat el să-i explice. Bărbatul din spatele lui dădea semne de agitație. A îndesat hârtiile de pe masă într-un rucsac.

— Ce se petrece aici? a întrebat Line.

Bărbatul cu rucsacul s-a strecurat pe lângă Tommy.

— Acum trebuie să plec, a spus el, făcându-și loc prin spatele lui Line.

— Cine era ăla? a întrebat Line, privind spre ușa care se închidea în urma lui.

— Nu pot… a început Tommy, dar se opri. Este în legătură cu *Shazam Station.*

Line a intrat în bucătărie și s-a așezat cu spatele la blat.

— Despre ce era vorba? a întrebat ea, făcând semn cu capul spre masă.

— Se întâmplă o groază de lucruri acum, a încercat Tommy să-i explice. De asta nu te-am sunat. Nu pot să-ți explic totul.

— Poți să încerci, l-a provocat Line.

— Nu acum. Sunt câteva lucruri pe care trebuie să le rezolv.

El a luat haina care atârna pe scaun.

— Te-ai întors? Adică nu mai stai la cabană?

Ea a clătinat din cap.

— Știi ce? Chestia asta…

— Am nevoie doar de câteva zile, a întrerupt-o Tommy. Totul se va rezolva. Nu poți să-mi dai un răgaz?

— Răbdarea mea s-a terminat, a spus Line și a mers spre ușă. Plec, iar când mă întorc ai face bine să nu mai fi aici. Să dispari!

— Dar…

A ridicat palma, în semn că nu vrea să-l mai asculte. Apoi s-a întors, și-a luat jacheta și a ieșit. Ochii i se înecau în lacrimi și nu voia să-l lase să le vadă.

64.

Îi tremurau mâinile în timp ce băga cheia în contact. Înainte de a o răsuci s-a oprit pentru o clipă, dând frâu liber emoțiilor. Suspina și gâfâia și nu înțelegea de ce reacționa așa, dar se simțea trădată de Tommy care adusese în casa ei acea parte din viața lui pe care ea nu o suporta.

Și-a dus mâna la piept. Respira zgomotos și agitat și i-a luat ceva timp până să-și recapete calmul și să se liniștească. A luat niște șervețele din torpedou ca să-și sufle nasul și să-și șteargă lacrimile.

Îi venea greu să-și adune gândurile. Putea să meargă la redacție, doar ca să treacă timpul, dar s-a privit în oglinda retrovizoare și și-a dat seama că felul în care arăta acum va trezi mai multe întrebări incomode din partea colegilor.

Prin parbrizul plin de stropi de ploaie l-a văzut pe Tommy ieșind din clădire. Vorbea la telefonul mobil și n-a văzut-o. În schimb, a traversat strada în grabă și a intrat în micul Peugeot împrumutat cu care o vizitase și la cabană.

Când mașina a plecat de pe trotuar, a răsucit cheia în contact și a așteptat până când Tommy aproape a ieșit din câmpul ei vizual, după care a accelerat și l-a urmărit.

Era la o distanță de trei mașini când au intrat pe Ullevålsveien, fără să fie sigură ce face.

El a mers puțin în zigzag spre centrul orașului și s-a oprit în Grønland. Line l-a urmat pe străzile cu sens unic. Era mereu atentă să păstreze o distanță suficientă cât să nu fie observată.

La capătul străzii Tøyengata distanța dintre ei era așa de mare, încât, atunci când el a intrat în parcarea uriașă din fața Grădinii Botanice, nu a observat-o îndreptându-se spre Muzeul Munch și furișându-se în spatele unei clădiri cu opere de artă modernă.

Distanța dintre ea și Tommy era de circa 200 de metri. A observat că el parcase în spatele unei alte mașini și că ieșise, dar nu a văzut că mai rămăsese cineva în mașină.

A luat aparatul foto și a apropiat imaginea. Portiera celei de-a doua mașini s-a deschis. Din ea a coborât un bărbat cu pielea închisă la culoare. Line a apăsat pe declanșator din reflex.

Bărbatul a dat ocol mașinii și i-a strâns mâna lui Tommy, după care a deschis portbagajul. A ridicat o geantă și a așezat-o pe marginea portbagajului. Fermoarul era deschis, iar Tommy s-a aplecat înainte și a cercetat conținutul, după care a dat din cap. Geanta a fost închisă, iar bărbatul i-a înmânat-o lui Tommy. Conținutul părea să fie greu. Tommy a luat-o și a

așezat-o pe bancheta din spate a mașinii lui, apoi a urcat la volan.

Line s-a lăsat în jos pe scaun. Containerele îi ascundeau parțial mașina, dar exista posibilitatea ca Tommy s-o zărească.

A auzit mașina trecând pe lângă ea și a așteptat puțin înainte să privească. Stopurile mașinii lui ieșiseră din raza ei vizuală și Line s-a grăbit să întoarcă și să-l urmărească.

După circa două sute de metri l-a observat, cu trei mașini în față. El a mers pe aceeași rută pe care venise, dar la sensul giratoriu de la Galleri Oslo s-a dus tot înainte, a trecut liniile de cale ferată de la Gara Centrală și a intrat pe autostrada E18, îndreptându-se spre est înspre Bispelokket. Acum îi separau două mașini și ea se temea că îl va pierde în traficul aglomerat, dar, deodată, el a schimbat direcția spre zona portului.

Ea s-a lăsat depășită de două camioane și o betonieră ca să nu fie văzută și a continuat să meargă de-a lungul litoralului, spre Sørenga, zonă care urma să devină curând un nou cartier. La Șiursøya, el a cotit înspre chei.

Tommy a intrat într-un depozit mare, aflat chiar pe malul mării. Macaralele se înălțau spre cerul cenușiu. Line a oprit în spatele unei grămezi de țevi din oțel, așezate pe un fel de suport, ceea ce îi permitea să vadă destul de bine ce era în jur.

Niște muncitori est-europeni manevrau fier vechi chiar în fața ei, dar păreau că nu observă ceea ce făcea ea.

Timp de câteva minute, ea a privit calea de acces a depozitului în care intrase Tommy. TIR-uri și autotractoare de terminal se plimbau încoace și încolo, dar nu se întâmpla nimic.

Nu se simțea bine. Îi transpirau palmele și era puțin amețită. Voia să țipe, să lovească cu putere în ceva, să găsească o cale de a scăpa de disperarea ce o cuprinsese.

Aparatul foto era pe scaunul din dreapta ei. L-a așezat în poală și s-a uitat la fotografiile pe care le făcuse la Muzeul Munch. A folosit zoom-ul digital și a observat că picioarele bărbatului necunoscut acopereau parțial numărul de înmatriculare al mașinii. Putea să caute diverse combinații mai târziu.

A apropiat și mai mult imaginea genții dintre cei doi bărbați și a împietrit. Nu era sigură, dar părea că din geantă ieșea țeava unei arme.

65.

Wisting și-a atârnat sacoul sport de ușa rastelului de arme și și-a scos tocul de umăr. A așezat o curea peste umăr și a strâns-o astfel încât să-i vină sub piept, în partea stângă. Apoi a luat arma de serviciu, un revolver Heckler&Koch P30. Simțea metalul rece în mâna sa transpirată.

A scos încărcătorul din mâner, a așezat ambele componente ale armei pe blat și a deschis cutia cu muniție. A luat nouă cartușe de alamă și le-a cântărit în mână înainte de a le introduce în încărcător. Forța de rezistență a arcului creștea pe măsură ce îl umplea. Apoi a băgat încărcătorul înapoi în mânerul pistolului. Un clic metalic i-a confirmat că era fixat. Metalul a alunecat ușor peste partea bine unsă, atunci când a tras manșonul și a introdus un cartuș pe țeavă. Apoi, a pus siguranța, a băgat arma în toc și a îmbrăcat sacoul.

Trecuse mult timp de când nu mai purtase arma. A tras reverul într-o parte și a scos arma printr-o mișcare rapidă. Degetele i s-au așezat automat pe garda trăgaciului în timp ce fixa o țintă imaginară din celălalt capăt al camerei. Era reconfortant să simtă duritatea revolverului în mână. Încă se pricepea.

Înainte de a reveni din călătorie, cineva lăsase pe biroul său o cutie de carton închisă, sub care erau stivuite rapoarte și notițe încă necitite.

Și-a aranjat cureaua tocului și a ridicat cutia. Pe exterior nu era scris nimic și era foarte ușoară. Un obiect din interiorul ei aluneca dintr-o parte în alta.

A pus-o jos și a deschis capacul. Conținutul ei l-a făcut să se strâmbe, dezgustat. Era o pasăre moartă, cu cioc galben și ochi lipsiți de viață. Aripile negre erau ușor depărtate de trup.

A făcut un pas înapoi, ținând capacul în mână, și a privit în jur ca și când se aștepta ca acolo să fie cineva și să îi explice de ce era o pasăre moartă pe biroul lui. A dus cutia pe hol și a auzit voci în sala de ședințe.

Espen Mortensen și Nils Hammer stăteau în fața filtrului de cafea.

— Știți cumva ce este asta? a întrebat el, ridicând cutia.

— O pasăre moartă? l-a întrebat Hammer, zâmbind.

— Dar ce caută în biroul meu?

— Eu am pus-o acolo, a râs Mortensen. Am adus raportul. Nu erai acolo, așa că am lăsat-o să iau o cană de cafea.

— Ce raport?

— De la Colegiul Veterinarilor. Tocmai a sosit prin fax. Nu l-ai citit?

Wisting a negat dând din cap.

— Au făcut autopsie pe mai multe păsări moarte, i-a explicat Mortensen. Au murit prin infarct cauzat de încetarea funcționării mai multor organe interne.

— Ce dracu' înseamnă asta?

— Au fost otrăvite.

Wisting s-a uitat la pasărea din cutia pe care o ținea în mâini.

— Otrăvite?

— Cocaină.

Și-a dat seama de legătura logică, în același fel în care un copil înțelege, într-un final, un calcul simplu.

— Supradoză fatală, a comentat Hammer.

Espen Mortensen l-a aprobat:

— Efectele fiziologice sunt aproximativ aceleași. Puls ridicat, hipertensiune, aritmie cardiacă, infarct și atac cerebral.

Wisting a trântit cutia de carton în brațele tânărului criminalist.

— Dă-i asta lui Christine Thiis, a spus el. Spune-i să facă o declarație de presă în legătură cu subiectul, după care poți să îngropi probele în grădină.

66.

Line a ridicat privirea de la aparatul de fotografiat. Își ținuse răsuflarea, iar acum respira agitat. A tras adânc aer în piept de câteva ori și s-a uitat și la celelalte fotografii, însă numai în prima se distingea ceva din conținutul genții.

Un zgomot puternic și pătrunzător a făcut-o să tresară în scaunul mașinii. A fost urmat de o răbufnire într-o limbă străină. La douăzeci de metri de ea, trei bărbați îmbrăcați în pelerine de ploaie stăteau în jurul unei țevi din metal care, evident, căzuse dintr-un camion. Un alt bărbat a ieșit dintr-o baracă, a făcut semn cu mâna și a strigat ceva către ei.

Inima îi bătea mai repede în piept. A aruncat o privire spre depozit și s-a hotărât să găsească alt loc de unde să poată sta la pândă.

A pornit mașina și a dat o tură până când a găsit un loc unde containerele formau o alee și putea să ascundă mașina după o grămadă haotică de panouri din beton. Prin spațiile goale se vedeau depozitul și o parte din interior. Depozitul era într-o stare jalnică și părea să adăpostească niște structuri masive din oțel. Mai erau câteva autovehicule, dar nu se observa nicio activitate.

Obiectivul aparatului i-a permis să se apropie mai mult. A remarcat câteva persoane în mișcare, dar rămâneau doar niște umbre vagi.

A lăsat aparatul foto în jos și a studiat zona din jur pentru a vedea dacă exista un punct mai bun de observație. Putea să meargă pe jos pe lângă o baracă de pe malul mării, dar asta nu îi permitea să vadă mai bine.

Cerul de deasupra mării se întunecase și ploaia crescuse în intensitate. Picături mari se izbeau în plafonul mașinii, iar apa curgea în șiroaie pe parbriz.

Line a pus aparatul jos și a scos telefonul, a căutat numărul lui Tommy și a rămas cu degetul mare suspendat deasupra butonului verde. Cel mai simplu lucru era să-l sune, să înceapă o convorbire nevinovată și să-l facă să mărturisească. Era gata să apese tasta, când farurile unei mașini s-au aprins în interiorul depozitului. Apoi s-a auzit un motor pornit și cei dinăuntru au început să se miște. Două mașini mari, cu geamuri fumurii, au ieșit din depozit. Au trecut la mai puțin de patruzeci de metri de locul în care se afla ea. Apă noroioasă a sărit din gropile drumului cu macadam.

A pus mâna pe cheile din contact și a așteptat până când oamenii nu se mai văzură. Era pe punctul de a porni motorul, când ambele portiere s-au deschis. Un bărbat s-a întins peste

scaunul pasagerului și a luat cheile. L-a recunoscut pe bărbatul cu păr lung pe care-l găsise la masa din bucătărie, apoi un alt bărbat i-a pus mâna la gură și a tras-o afară din mașină.

67.

Tocul fixat pe umăr și pistolul îl jenau, lovindu-l constant în stânga toracelui. Wisting a aranjat cureaua și a privit pe ecrane imaginile din interiorul depozitului de monetar.

Biroul pompierului de serviciu de la ultimul etaj se transformase într-un centru de comandă. De la fereastră vedeau direct depozitul. Stropii de ploaie cădeau pe asfalt, apoi formau pâraie ce se scurgeau de-a lungul străzii, spre partea din spate a clădirii roșiatice. De obicei, râul larg aflat sub ei curgea lent și calm. Din cauza averselor, debitul crescuse și devenise sălbatic, iar nivelul apei aproape că depășise stâlpii vechiului ponton.

Leif Malm sosise însoțit de echipajele unității de intervenție. Intra și ieșea din camera laterală și vorbea mereu la telefonul mobil, dar nu avea nimic nou de comunicat.

Șeful echipei de intervenție era Kurt Owensen. A rămas înăuntrul biroului alături de Wisting. Era înalt și puternic, cu părul tuns scurt. Avea tenul plin de pori mari și cicatrici.

— Frumoase imagini, a spus el. Clare ca lacrima.

Așa era. Imaginile erau de o înaltă calitate. Wisting era încântat să participe la ce avea să se întâmple prin intermediul ecranelor, în loc să intre în camera păzită.

Echipele înarmate erau adunate la parter. Mașinile de pompieri erau amplasate în parcarea de afară, iar blindatele poliției erau aliniate și ascunse în spatele porților, gata să intervină în caz de necesitate.

Wisting s-a dus la fereastră. Un stol de rațe venea în zbor razant dinspre est. Una dintre ele s-a despărțit de celelalte și a aterizat în apa tulbure a râului. Curentul a purtat-o în aval și, pentru un moment, a rămas prizoniera forțelor nestăpânite, după care a izbutit să se elibereze.

A aranjat jaluzelele astfel încât să vadă printre ele, dar vizibilitatea era slabă. Nu-i convenea situația. Erau prea multe incertitudini. Nu știau când hoții urmau să atace sau dacă depozitul de monetar era ținta reală. Tremura de neliniște.

Malm s-a întors în cameră și s-a așezat lângă el, privind la șirul de monitoare.

— Ceva nou? a întrebat Wisting.

Șeful secției de informații a clătinat din cap.

— Mașina care va prelua ce este în depozit va ajunge în douăzeci de minute, a spus el. Odată încheiată această etapă, vor intra în scenă oamenii noștri. Apoi trebuie doar să așteptăm.

S-a așezat pe un scaun, dar s-a ridicat din nou când i-a sunat telefonul. S-a îndreptat spre ușă, dar s-a oprit în prag. Wisting auzea cum răspundea monosilabic, înainte să închidă telefonul.

— Klaus Bang se îndreaptă spre Norvegia, a zis el.

Wisting l-a revăzut cu ochii minții pe bărbatul din barcă imortalizat de către ornitolog.

— Cu ce călătorește?

— Cu un feribot din Hirsthals al companiei Color Line. A rezervat bilete la feribotul care ancorează în Larvik la ora două în această noapte.

— Îl vom întâmpina călduros, a spus Wisting.

Leif Malm a pus telefonul înapoi în buzunar și a privit în jur.

— Avem cafea?

— Trebuie să folosim bucătăria pompierului de serviciu, a explicat Wisting și a ieșit primul din cameră.

Wisting a făcut semn cu capul spre pompierii care erau de serviciu și care primiseră un rezumat în care se pusese accentul pe caracterul secret al operațiunii.

Și-au umplut câte o cană, în liniște. Șeful echipei de intervenție a dus cafea subordonaților săi.

Wisting și Leif Malm s-au întors la centrul de comandă improvizat. Malm s-a așezat în fața hărții care era atârnată de perete.

— Oamenii tăi sunt pe poziții? s-a interesat el.

Wisting s-a uitat la ceas. Era aproape ora trei.

— Așa cred.

S-a dus spre hartă.

— Avem cinci posturi de observare, a explicat el, arătând cu degetul spre locuri strategice de la intrările și ieșirile din oraș.

În același timp a prins viață și stația de emisie.

— Kilo 0–5, aici Kilo 4–1.

Era vocea lui Benjamin Fjeld. Era într-o mașină la ieșirea de pe autostradă.

Wisting a luat stația în mână și a apăsat pe buton.

— 4–1: recepție.

— O dubiță blindată a Kontantservice tocmai a ieșit de pe E18. Ar trebui să ajungă la voi în câteva minute.

Leif Malm a dat din cap. Era una dintre mașinile care, de obicei, colecta veniturile în numerar și le livra la depozit. Astăzi va fi instruit să încarce mașina, în loc să o descarce.

— Este așteptată, a răspuns Wisting.

— Va fi escortată la Oslo de două mașini de poliție fără însemne, a explicat Malm.

Wisting stătea la fereastră, așteptând mașina firmei de pază.

După două minute, a văzut-o înaintând în viteză prin ploaie. A încetinit, a ieșit de pe strada principală și a mers în spatele clădirii. Pe unul dintre monitoare au văzut-o la poarta pentru vehicule. Poarta s-a deschis și dubița a intrat.

Wisting a raportat cele observate prin stația radio.

— Le va lua circa o jumătate de oră, a afirmat Leif Malm. Să comandăm o pizza sau altceva?

Wisting a sorbit din cană. Nu-i era foame, dar, cu toate acestea, acceptă. Pe ecran, doi gardieni au ieșit din cabina dubiței. Un bărbat și o femeie.

— Poți comanda tu? l-a întrebat Malm. Cunoști bine restaurantele din zonă.

Wisting se pregătea să-i răspundă, dar a rămas cu gura căscată. Alături de cei doi gardieni, pe ecran erau doi bărbați în salopete negre.

— Ce mama dracului! a exclamat el și a lăsat cana jos. Aceasta s-a răsturnat, a căzut și s-a spart.

— De unde au apărut?

A tras jaluzelele, dar nu a văzut nicio mișcare afară.

Ambii bărbați de pe ecran purtau cagule. Unul dintre ei era puțin mai înalt și mai masiv decât celălalt. O mitralieră îi atârna pe o curea petrecută peste piept, iar cel de-al doilea avea un pistol ațintit asupra capului femeii gardian.

— A început! a strigat Wisting, luând stația radio. Jaf în derulare!

68.

Înainte ca șeful echipei de intervenție să-și ocupe poziția în centrul de comandă improvizat, hoții forțaseră deja intrarea în camera de stocare a bancnotelor.

Gardianul era imobilizat de individul cu mitraliera și stătea nemișcat lipit de zid, în timp ce femeia introducea codul ușii primului seif. Totuși, nu se declanșase nicio alarmă.

Wisting a observat cum ochii lui Kurt Owensen se plimbau de la un ecran la altul. Era evident că se desfășura un scenariu pentru care nu fusese pregătit. I se umflaseră venele de le tâmple și scrâșnea din dinți.

Apoi s-a pus în mișcare. A dat câteva comenzi scurte prin radio, punându-și oamenii în alertă.

— Avem o luare de ostatici, a spus el. Doi gardieni ținuți cu forța în incinta centrului. Atacatorii sunt doi bărbați, unul cu o armă automată de asalt, celălalt cu un pistol.

În imaginile clare, Wisting vedea cum teancuri de bancnote din primul seif erau băgate într-un sac mare, în timp ce femeia era amenințată să deschidă cel de-al doilea seif. Jaful urma să se termine în câteva minute.

Șeful echipei de intervenție a dat ordine pentru lansarea unui contraatac. Wisting a înțeles că urma să-i atace pe hoți în timp ce încercau să fugă, dacă aceștia îi lăsau în urmă pe gardieni. Era de neînțeles cum aveau de gând cei doi să fugă. Nu apăruse nicio altă mașină.

A fost golit și cel de-al doilea seif. Doi saci plini erau deja lângă ușă. Cel mai înalt dintre cei doi hoți a dus o stație radio la gură și a transmis un mesaj. Kurt Owensen a comunicat rapid că tâlharii aveau complici în exteriorul centrului de bani.

Câteva mesaje au apărut pe ecran. Unul dintre hoți a prins stația radio la piept, a făcut câțiva pași spre camera de supraveghere și s-a uitat în ea. Wisting a reușit să privească în ochii negri înainte ca individul să ridice arma. Patul puștii a lovit camera cu putere și imaginea s-a întrerupt. Wisting a făcut instantaneu un pas înapoi, fără să știe dacă se speriase din cauza loviturii aplicate camerei sau a privirii fioroase a jefuitorului.

Wisting a privit spre strada principală. Nimic. A ridicat ochii spre cer și atunci i-a venit ideea că hoții ar fi putut primi ajutor exact din acea direcție. Apoi a luat stația radio și a comunicat pe scurt echipajelor în civil ce se întâmplase.

Benjamin Fjeld a raportat din postul de observare:

„Tocmai a trecut un Chevrolet Suburban negru. Nu am putut să văd numărul de înmatriculare. Poate e mașina cu care

vor fugi”.

Kurt Owensen a transmis mesajul echipei sale. Wisting a auzit interferențe în căști în timp ce diversele grupuri confirmau recepționarea informației.

Pe unul dintre ecrane se vedeau imagini din interiorul garajului și prin ușa deschisă a seifului puteau zări ce se întâmplase.

Cel de-al treilea seif părea să fi fost gol când îl deschiseseră. Hoțul mai scund lipise țeava pistolului de gâtul femeii gardian. Părea că ea încerca să-i explice o problemă de ordin practic. Cei doi gardieni au schimbat apoi locurile. Bărbatul a introdus o combinație și ușa solidă s-a deschis. Simultan, în partea de sus a ecranului a apărut mesajul *Alarm #4 Alarm.* Nicio persoană dintre cele care se vedeau pe ecran nu reacționase. Gardianul a tastat probabil o combinație de numere ca să declanșeze alarma de pericol la deschiderea ușii seifului.

După o jumătate de minut totul părea să se fi terminat. Patru saci erau plini cu bani. Hoții i-au cărat în garaj. Șeful echipei de intervenție a comunicat situația echipei care aștepta la parter.

Wisting s-a lipit cu capul de fereastră, încercând să vadă mai mult din strada principală. Un camion a trecut, urmat de două dubițe.

A înjurat tare și s-a uitat din nou la ecrane. Tâlharii s-au îndreptat spre ieșire, cu femeia-gardian în fața lor. Wisting încă nu înțelegea cum intraseră în clădire și cum aveau de gând să fugă.

Atunci și-a dat seama. Pe râu urcase un Zodiac. O barcă mare gonflabilă, dar mai mică decât cea care sosise pe mare din Danemarca cu transportul de droguri. La timonă era un bărbat mascat. Încetinise și se apropiase de mal.

Pe ecran, ușa seifului în care erau depozitate bancnotele s-a închis în urma hoților. În câteva minute, secunde, urmau să dispară. Polițiștii din echipa de intervenție nu mai aveau timp să se regrupeze.

Wisting a ieșit intempestiv din cameră pe hol și s-a năpustit pe ușa de urgență din spatele stației de pompieri. Treptele de metal răsunau în timp ce cobora în grabă pe scara de incendiu în formă de spirală, pe marginea exterioară a clădirii. A ajuns jos, a scos arma din toc și a ridicat siguranța în fugă.

Cei doi hoți ieșiseră din depozit. O împingeau înaintea lor pe femeia-gardian. Pe celălalt gardian probabil îl abandonaseră în clădire.

Femeia a căzut și cel mai mic dintre hoți a lăsat jos unul dintre saci ca s-o ridice. Niciunul dintre ei nu îl observase pe Wisting.

Barca cu motor era legată la ponton. Distanța dintre el și hoți era mai mică de cincizeci de metri. Wisting putea să-i ajungă din urmă, dar s-a oprit când femeia s-a împiedicat și a căzut pentru a doua oară.

— Poliția înarmată! a strigat somația repetată de atâtea ori și s-a adăpostit în spatele unui stâlp de telefon. Rămâneți pe loc!

La douăzeci de metri în fața lui, cei doi bărbați mascați au împietrit. Femeia a rămas pentru moment întinsă la pământ, dar a făcut un efort să se ridice, s-a împiedicat din nou, după care a alergat să se ascundă.

Wisting s-a retras în spatele stâlpului care nu-i oferea cine știe ce protecție. Bărbatul cu mitraliera a aruncat ambii saci pe care îi căra și a ațintit arma spre el. Wisting a reacționat în fața amenințării și a pus degetul pe trăgaci. A țintit spre pieptul adversarului.

Ploaia îi curgea în șiroaie pe față. A apucat și mai bine trăgaciul. Wisting a ridicat ochii și a întâlnit privirea celuilalt. Ceva nedeslușit la ea l-a făcut să slăbească strânsoarea.

Bărbatul din barcă a strigat ceva. Bărbatul din fața sa a lăsat arma, a luat sacii și a început să alerge spre râu.

Wisting s-a întors și a tras șase focuri. Sunetul puternic l-a asurzit, iar mirosul de praf de pușcă i-a iritat nările.

Țintise partea din spate a bărcii și gloanțele loviseră tubul gonflabil în partea stângă. A lăsat pistolul în jos și a văzut că bărbații din barcă accelerau și se îndreptau spre mijlocul râului. Barca se lăsase într-o parte și devenise mai greu de manevrat.

— Poliția-narmată! Lăsați armele! a auzit Wisting o voce aspră, strigând de lângă el.

Șeful echipei de intervenție stătea cu picioarele desfăcute și cu pistolul în mână. Cei doi hoți se apropiau de ponton, dar nu au dat nicio atenție somației. Din depărtare, Wisting putea auzi huruitul motorului unei mașini blindate care se apropia.

Barca se întorcea spre ponton, dar coborâse destul de mult deja sub linia de plutire. Șeful echipei de intervenție i-a somat din nou. Hoțul înarmat cu mitraliera a lăsat din nou sacii și a ridicat arma. În același timp, Kurt Owensen a tras un foc de lângă Wisting. Bărbatul de pe ponton a căzut la pământ.

Trei mașini blindate au accelerat și au format o barieră între Wisting și râu. Polițiștii înarmați s-au desfășurat în evantai. Se auzeau strigăte și comenzi de peste tot.

Barca gonflabilă de pe râu s-a înclinat și s-a răsturnat. Bărbatul de la bord s-a prins de carcasa purtată de curent.

Cel mai firav dintre hoți stătea acum pe pontonul șubred, cu sacii aruncați la pământ și cu mâinile ridicate.

69.

Bărbatul care se dovedise cel mai harnic în timpul jafului a îngenuncheat cu mâinile la ceafă. Unul dintre membrii echipei de intervenție i-a pus cătușele și i-a tras cagula de pe cap.

Era Rudi Muller.

A clipit din ochii lui mari și și-a șters un strop de ploaie de pe nas. Wisting a rămas uimit de cât de repede se predase, dar, când a văzut zidul de polițiști care îl înconjurau, nu era greu de înțeles că se simțise copleșit.

S-au auzit strigăte dinspre malul râului. Epava bărcii eșuase la câteva sute de metri în aval. Un grup de polițiști îl adusese la mal pe marinarul rănit. A primit aceeași atenție ca și Muller. Părul bogat și ondulat s-a revărsat când i-a fost trasă masca de pe față. Wisting l-a recunoscut pe bărbatul durduliu din fotografiile făcute de echipele de filaj la *Shazam Station.*

Hoțul care își ațintise arma de asalt asupra lui Wisting fără să tragă era întins la pământ, zvârcolindu-se de durere. Glonțul tras de Owensen îl nimerise în genunchiul stâng. Materialul salopetei era sfâșiat și în rana deschisă se vedeau bucăți din rotula spulberată. Unul dintre polițiștii din trupa de intervenție îi acorda primul ajutor, în timp ce un altul ținea arma ațintită asupra sa.

Kurt Owensen s-a îndreptat spre el. Wisting l-a urmat la câțiva pași distanță și și-a șters cu mâna apa de pe față.

Șeful trupelor de intervenție i-a tras cagula cu o mișcare rapidă. Bărbatul a dat să-l atace, dar manevra îi cauză și mai multe dureri.

Părul, ud din cauza transpirației și a ploii, i se lipise de față. Privirea i se plimba aiurea și era imposibil să-l privești în ochi.

— Numele! i-a cerut Owensen.

Bărbatul din fața lui l-a scuipat. Owensen a privit spre Wisting.

Acesta a scuturat din cap. Nu-l mai văzuse pe individ.

— Cum te numești? a întrebat Owensen.

Tot n-a primit niciun răspuns.

— Numele său este Frode Jessing, a explicat Leif Malm din spatele lor. I se spune „domnul Da, să trăiți!”, a adăugat el și a făcut câțiva pași până lângă ei.

Hoții care nu erau răniți fuseseră băgați în mașini separate. Bărbatul din fața lor aștepta ambulanța.

Wisting s-a întors să-i vadă pe cei doi gardieni. Voia să discute cu ei. Să încerce să le spună câteva cuvinte care să-i liniștească după momentele prin care trecuseră.

Pe bărbat nu îl vedea, dar femeia stătea în picioare lângă o mașină de poliție fără însemne și vorbea cu un polițist în civil. Îi arăta ceva ce ținea în mână.

Polițistul i-a făcut semn lui Wisting să se apropie de ei.

Wisting a mers către ei. Femeia avea o constituție armonioasă, un chip luminos și păr blond și era cam de aceeași vârstă cu Line. Tremura fără să se poată controla și putea desluși în privirea ei înlăcrimată disperarea și suferința.

— Avem o situație nouă, a spus polițistul, făcând semn cu capul spre telefonul mobil pe care femeia îl ținea între palme.

Wisting a pus o mână peste palmele ei tremurânde și a luat telefonul cu cealaltă. Ea nu a renunțat ușor la el, ca și cum ar fi fost un obiect de mare valoare.

Pe ecranul crăpat în două era o fotografie. În partea de sus era o fetiță care urca pe o scară. Se întorsese și îi zâmbise fotografului în timp ce acesta o imortalizase, ca și când cineva îi spusese ceva amuzant. Partea de jos a imaginii arăta o armă ascunsă într-un ziar, vizibilă doar pentru cel care ținea telefonul cu cameră.

Nu suna pe nimeni altcineva decât pe mine, dacă vrei să trăiască, era scris sub fotografie.

— Fiica ta? a întrebat el.

Femeia din fața lui n-a scos niciun cuvânt, dar a dat din cap drept răspuns, acoperindu-și fața cu palmele.

Așa reușiseră să comită jaful, a înțeles atunci Wisting. O amenințaseră pe femeia-gardian să oprească pe traseu, pentru ca ei să urce în mașina blindată. Un cal troian care îi adusese direct în groapa cu bani.

Wisting a înghițit în sec. Asemenea cazuri se înmulțiseră în ultima vreme. Oamenii de afaceri găsiseră modalități inteligente de a-și asigura bunurile și, ca atare, nu mai prezentau interes pentru șantajiști. Acum, paznicii ori salariații obișnuiți erau adesea ținta răpirilor sau șantajului. Sau polițiștii; auzise despre mai multe cazuri în care polițiști din alte țări fuseseră obligați să înlăture ori să distrugă probe sau să se asigure că se renunță la acuzații.

— O au pe Emma, a suspinat femeia cu fața în palme. Are numai cinci ani.

Corpul ei fragil tremura. Wisting a mângâiat-o ușor, în timp ce polițistul care era cu ei i-a expus din nou datele problemei.

— L-a sunat pe expeditor și i s-a spus că hoții sunt într-o mașină în urma lor. I s-a ordonat să oprească și să-i lase să urce în mașina blindată.

Wisting a pus mâna pe umărul femeii.

— Totul va fi bine, a asigurat-o el, știind că siguranța vocii sale o va mai liniști. Unde a fost făcută fotografia? s-a interesat el.

— La un loc de joacă de lângă locuința noastră, a răspuns ea, revenindu-și cât de cât în fire. Mama mea are grijă de ea.

Wisting a arătat cu degetul la pelerina de ploaie roș-gălbuie cu care era îmbrăcată copila din fotografie.

— Cu asta era îmbrăcată astăzi?

— Așa cred. Astăzi erau la locul de joacă.

— Ai încercat să iei legătura cu mama ta?

Femeia a scuturat din cap.

— Și-ar fi dat seama… a început ea, dar s-a oprit.

Wisting a înghițit în sec și a închis ochii, încercând să gândească limpede. Trebuia să se concentreze. Fotografia era, cu siguranță, reală. Fusese făcută astăzi. Totuși, putea fi o cacealma. Dacă ar fi răpit copilul, acesta ar fi fost fotografiat într-un spațiu închis. Să răpească și copila, și pe bunica acesteia ar fi însemnat să își asume un risc prea mare.

Wisting a deschis ochii și a privit țintă spre mașina de serviciu în care Muller era așezat pe bancheta din spate. Șoferul se pregătea să urce la volan. Wisting a strigat și i-a cerut să aștepte. Apoi, a mers la mașină cu pași repezi și s-a așezat lângă Rudi Muller.

— Sunt William Wisting, a spus el. Eu conduc ancheta.

Rudi Muller s-a aplecat înainte, având mâinile prinse în cătușe la spate. S-a uitat la Wisting, dar nu i-a răspuns. Totuși, ceva din atitudinea lui i-a lăsat lui Wisting impresia că știa prea bine cine este.

— Vom avea multe de discutat în zilele următoare, a continuat el. Dar, aici și acum, nimic din ceea ce spui nu va fi folosit împotriva ta. Acum sunt interesat de un singur lucru.

Bărbatul de lângă el tăcea în continuare.

— Copila, a spus Wisting. Este în siguranță?

Celălalt a mijit ochii.

— Care copilă? a întrebat el.

— Primești o singură șansă ca să îndrepți ceva din greșelile tale, a spus Wisting. Fetița femeii care conducea mașina blindată.

Rudi Muller se foi în tentativa de a găsi o poziție mai comodă pentru brațele încătușate la spate.

— Nu e niciun pericol, a spus el încet. Nu se va întâmpla. Doar dacă nu dau eu ordin.

Wisting l-a privit cu atenție pe bărbatul din fața lui și a cântărit cât de mult valorau vorbele sale. A ales să aibă încredere în el.

— Mulțumesc, a spus el și a dat aprobator din cap, înainte să se dea jos din mașină.

A lovit de câteva ori în capota mașinii, semn că șoferul putea să pornească.

70.

Line s-a trezit într-un birou care părea nefolosit. Pe perete erau prinse niște vechi postere cu filme, iar de avizier atârna o listă cu interioare, dar pe birou nu erau nici telefoane, nici calculatoare.

Afară, ploaia se izbea de fereastra murdară și se scurgea încet, în mici șiroaie. Era la etajul al cincilea sau al șaselea și privea în jos la coloana lungă de mașini. Camera era prea sus ca să se gândească să scape sărind pe stradă și, în plus, fereastra nu se deschidea decât foarte puțin.

S-a uitat în jos, luminată de felinarele stradale.

S-a întors la scaun, a luat o revistă veche pe care o citise deja și a răsfoit-o nerăbdătoare din nou.

Ușa s-a deschis. Bărbatul cu părul lung pe care îl văzuse în bucătărie împreună cu Tommy, mai devreme în cursul zilei, a intrat în cameră. De data asta, avea în jurul gâtului o insignă de poliție. În urma sa venea alt polițist, mestecând gumă.

— Îmi cer scuze că v-am făcut să așteptați, a spus cel dintâi. Dar a trebuit să acționăm așa. Eram în toiul unei operațiuni de supraveghere pe care aproape că ați compromis-o.

Line nu a spus nimic.

Polițistul care mesteca gumă a întins mâna și a salutat-o.

— Bună. Sunt Petter Eikelid. Vrei să mă însoțești?

Line a rămas tăcută, dar s-a ridicat de pe scaun și l-a urmat pe hol. Locul părea părăsit. Birourile erau întunecate, iar nivelul activității se redusese semnificativ, față de acum câteva ore, când fusese escortată pe aceleași coridoare.

Polițistul sub acoperire cu păr lung i-a explicat pe larg ce se întâmplase în ultimele săptămâni fără ca ea să știe. Tommy le adusese informații despre un grup implicat în trafic de droguri pe care poliția încercase de mai multe ori să îl destructureze, dar fără succes. Informațiile lui Tommy completau ceea ce ei deja știau, dar le oferise și șansa de a pătrunde în interior. Tommy acceptase să îi ajute să avanseze cu demersurile lor și se infiltrase în grup.

Operațiunea nu era lipsită de pericole. Coordonatorii erau mai reticenți decât crezuseră inițial și surveniseră și câteva lucruri neașteptate. Despre rezultat a putut să citească în ziare. Unul dintre transporturi nu a decurs după cum fusese planificat. Muriseră oameni. Astăzi se terminaseră toate. Un jaf nereușit din care, printre altele, Rudi Muller sfârșise arestat.

Tommy o aștepta într-o sală de ședințe goală de la parter. Stătea la fereastră cu cotul sprijinit pe toc și cu mâna la frunte.

Deși era serios, a zâmbit când ea a intrat în cameră. A venit spre ea și a îmbrățișat-o. Ea i-a răspuns la fel.

— Vă las singuri, a spus polițistul care o însoțise și a închis ușa în urma sa.

S-au așezat la masă. Vorbeau ca doi străini. Nesiguri și nehotărâți.

— Am descoperit că nu era totul în regulă la *Shazam,* a explicat Tommy. Altă dată, în altă viață, aș fi ridicat din umeri, indiferent, ori chiar m-aș fi implicat, dar n-am putut să rămân nepăsător. Erai parte din viața mea. Erai atât de corectă și nu voiam să risc să distrug ceva. Voiam să fac ce trebuie.

Ea nu prea înțelegea de ce nu-i spusese ceea ce făcea, dar i-a acceptat explicația și i-a iertat secretomania.

Așa era el. Impulsiv, pasional, lipsit de griji și imprudent. Erau contradicții care, la început, o atrăseseră, dar cu care nu putea trăi toată viața.

El a înțeles.

— Mâine îmi voi căuta o locuință în Sagene, a spus el.

Ea simțea în vocea lui ceva care o ruga să-i spună că nu era necesar, dar a rămas puternică și a încuviințat.

— Bine, a șoptit ea.

71.

Wisting a parcurs declarația care îi fusese luată lui Tommy Kvanter la sediul inspectoratului de poliție din Oslo. Se menționa că se afla în posesia unui VW Golf negru al cărui proprietar era Line Wisting. În ziua de vineri, 1 octombrie, împrumutase mașina lui Rudi Muller. Muller era singur atunci când plecase cu ea de la restaurant, la ora șase și jumătate. Tommy Kvanter nu a mai știut altceva până la închiderea restaurantului, când unul dintre chelneri i-a spus că mașina fusese adusă înapoi, iar cheile erau în birou. Nu știa unde fusese Muller și nici cu cine. El însuși avusese o întâlnire de afaceri cu trei bărbați identificați, cu care voia să deschidă un nou restaurant.

Era o mărturie detaliată, în care Tommy explica întocmai ceea ce știa despre o serie de persoane, dar audierea era aproape lipsită de contradicții. Nu îi fuseseră adresate anumite întrebări importante. Nimic nu indica faptul că polițistul care luase declarația căuta răspunsuri sau voia ceva mai mult de la el, în afara lămuririi unor aspecte pur superficiale.

Wisting s-a întors la începutul declarației și a citit numele detectivului care condusese audierile. Petter Eikelid. Era ofițerul sub acoperire care participase la prima ședință cu Leif Malm. Un motiv al lacunelor audierii putea fi acela că un astfel de polițist stătea arareori în fața unui calculator pentru a conduce un interogatoriu. Nu erau pregătiți pentru așa ceva, nu erau siguri pe ei și ignorau aspecte esențiale care trebuiau obținute după alte audieri. O altă explicație era aceea că omul pe care Petter Eikelid îl interogase era informatorul care le oferise constant date. Acesta fusese rolul lui Tommy în cazul de față. De aceea nu se pusese accent pe mărturia sa, iar răspunsurile lui erau cusute cu ață albă. În ele nu se găsea nimic care, ulterior, să-i dea ocazia lui Rudi Muller să-l suspecteze că a contribuit la prinderea sa. Informația referitoare la faptul că Rudi Muller împrumutase mașina urma să fie decisivă, dar, scoasă din context, era o declarație inocentă.

Wisting a pus declarația alături de celelalte hârtii. Nu avea cum să-i confirme ceea ce suspecta Muller. Poliția avea un informator în cercul de cunoscuți al lui Rudi Muller, dar acesta urma să rămână un aspect secret al anchetei. Altfel, siguranța sursei era pusă în pericol.

Nu se convocase nicio ședință, dar mai mulți dintre detectivi se strânseseră în sala de întâlniri. Pe ecranul cel mare rula înregistrarea jafului de la depozitul de monetar. Espen

Mortensen a oprit filmul când a intrat Wisting și a derulat câteva secunde înapoi, la momentul în care hoții ieșeau din mașina de transport blindată, împreună cu gardianul. Punctul slab nu fusese clădirea, ci personalul.

— Este o mamă singură, a explicat Mortensen, arătând spre femeia-gardian din imagini. Lucrează la serviciul de transport al banilor de aproape doi ani, iar în ultimele șase luni a făcut echipă cu același gardian.

A oprit imaginea și a arătat cu degetul spre ecran.

— S-au îndrăgostit și, când au primit amenințarea la adresa fetiței, amândoi au ales să coopereze și i-au luat pe hoți în mașină.

— Nu există sisteme de securitate pentru astfel de situații? a întrebat Benjamin Fjeld. Un dispozitiv de urmărire sau ceva care să înregistreze dacă opresc pe traseu sau un aparat asemănător?

— Evident că mașinile sunt monitorizate, dar vorbim despre un interval scurt, de exemplu, o oprire la semafor. Mai mult, mașina era goală. Venea să preia banii. Teoretic, mașina nu putea fi ținta unui jaf.

— Au spus ceva? s-a interesat Christine Thiis.

Wisting a scuturat din cap.

— Așteaptă să le vină avocatul.

Procurorul s-a lăsat pe spătarul scaunului, iar expresia chipului său trăda un gând ce putea fi deslușit cu ușurință.

— O acuzație de tâlhărie este problematică, a spus ea. Vom fi criticați că nu am acționat preventiv, deși știam ce urma să se întâmple, dar vom obține o condamnare pentru toți trei. Provocarea cu care ne confruntăm este să îl legăm pe Rudi Muller de omucideri și transportul de droguri.

— Ne vom ocupa de asta, a asigurat-o Wisting, fără să facă referire la explicațiile date de Tommy Kvanter. Acum începe munca, a spus el. De acum, situația va evolua în favoarea noastră.

I-a privit pe rând pe detectivii adunați în jurul mesei și a observat că toți credeau în afirmația sa. El însuși avea încredere în ceea ce spusese. Văzuse acest lucru de multe ori înainte. Toate lucrurile depindeau de un punct central. Ei ajunseseră acum la acel punct. Până în prezent, sarcina lor constase în a orienta ancheta pe calea cea bună. De acum, trebuiau să se ocupe de securizarea probelor. Să construiască încet cazul, piesă cu piesă.

Le-a explicat detectivilor din jurul mesei că era momentul ca poliția să se impună. Să bată din picior. În nebuloasa creată se găsea întotdeauna ceva care să-l dea de gol pe suspect.

— Că tot veni vorba de pantofi, a spus Mortensen. Cel căruia îi spun domnul „Da, să trăiți!” poartă același număr la pantofi ca și cel care a lăsat urma în sângele din casa lui Thomas Rønningen. Chiar acum, poliția din Oslo caută prin apartamentul său o pereche de încălțăminte Nike.

Wisting s-a încruntat. Cu toate că în ziua respectivă avansaseră cu ancheta, încă erau câteva întrebări fără răspuns. Una dintre ele era ce se întâmplase în cabana renumitului prezentator.

— Îl avem în custodie pe Klaus Bang? a întrebat el și s-a uitat la ceasul de pe perete.

Curierul drogurilor care venea cu feribotul din Danemarca era unul dintre factorii care puteau să contribuie la strângerea lațului în jurul lui Rudi Muller. Îl însărcinase cu arestarea sa pe Nils Hammer.

— Comitetul de primire este pregătit, l-a asigurat Hammer.

— Cine se ocupă de asta?

Nils Hammer și alți doi au ridicat mâinile.

— Va fi o operațiune simplă, a spus el. Cei de la vamă îl vor izola pentru noi.

Wisting a dat din cap. Ședința informală s-a încheiat și Wisting și-a turnat o cană de cafea, după care s-a întors în biroul său. Afară era întuneric. Putea auzi cum stropii de ploaie se loveau de cornișa ferestrei și cum se scurgeau prin jgheabul de pe acoperiș.

Îi promisese Suzannei că va ajunge acasă la ora zece. Se împlinea o săptămână de la demararea anchetei. Vorbise și cu Line. Era în Oslo. Nu reușise să-și facă timp să discute cu adevărat cu ea, dar ea spusese că urma să vină acasă și că va rămâne peste noapte în vechea ei cameră. S-a uitat la ceas și a decis că mai avea timp să citească unele dintre ultimele rapoarte.

Aproape de ora zece, a intrat în birou Nils Hammer. Ținea în mână un DVD nescris.

— Aveai dreptate că, de acum, piesele se vor aranja, a spus el, referindu-se la ceea ce afirmase Wisting în sala de ședințe, cu câteva ore în urmă.

Wisting s-a uitat la disc și a așteptat să continue.

— Acum trei zile am descoperit că mașina lui Line era una dintre cele care au trecut pe la bariere în intervalul orar care ne interesa, a spus Hammer așezându-se.

Wisting a dat din cap. Nu mai era un secret, dar Hammer avea toate motivele să-i reproșeze că nu le dezvăluise această descoperire.

— Credeam că știi, a continuat Hammer.

Era evident că nu reproșul era tema centrală.

— Mașinii i-a luat cu șapte minute mai mult decât celorlalte să parcurgă distanța dintre cele două bariere.

— A oprit pe traseu? a sugerat Wisting.

Hammer a aprobat și i-a dat lui Wisting DVD-ul.

— L-am obținut acum o jumătate de oră, a explicat el.

Wisting l-a luat și l-a introdus în calculator. S-a inițiat programul de redare a filmelor. Pe ecran, Wisting vedea mașina lui Line intrând între pompe, la o benzinărie.

— Este stația Shell din Grelland, a spus Hammer. Este singura benzinărie dintre bariere.

Pe ecran, s-a deschis portiera pasagerului. Trond Holmberg a coborât și a început să alimenteze. Apoi s-a deschis portiera șoferului. Wisting s-a aplecat în față. Rudi Muller și-a făcut apariția și a intrat în clădirea stației PECO.

— Unii au de dat niște explicații, a rânjit Hammer.

72.

Line a fost transportată înapoi la Sjursøya, să-și recupereze mașina, de către un alt polițist. Autotractoarele terminalului mișunau încă încoace și-ncolo în zona portuară, în lumina galbenă a farurilor, ploaia forma șiroaie subțiri.

Ea i-a explicat pe unde să meargă pentru a ajunge înapoi la mașină. Era în același loc, dar ceva era diferit.

A coborât din mașină și a scos un geamăt. S-a apropiat și a scuturat din cap.

Geamul portierei din dreapta șoferului era spart. Pe scaunul unde fuseseră aparatul de fotografiat și laptopul nu mai era nimic. Doar o mică baltă făcută de ploaie.

Nu merit asta, s-a gândit ea. După tot ce se întâmplase, nu avea nevoie să-și găsească și mașina spartă. Avea întotdeauna grijă să nu lase obiecte de valoare în mașină, dar totul se petrecuse atât de repede atunci când cei doi ofițeri de filaj o prinseseră și o duseseră la secția de poliție.

— La dracu'! a înjurat ea.

Nu avea dubluri. Nici pentru fotografiile pe care le făcuse, nici pentru ceea ce scrisese în timpul acelei săptămâni petrecute la cabană. Pierduse totul.

— Pot să vă ajut cu ceva? s-a oferit polițistul care o însoțise.

Coborâse din mașină și stătea în ploaie, cu spatele încovoiat.

Line a clătinat din cap. Se descurca ea cumva.

— Sunteți sigură? a întrebat polițistul. Altfel, trebuie să mă întorc.

Era sigură. N-avea energia să completeze o mulțime de formulare. Voia doar să meargă acasă și i-a mulțumit polițistului pentru că o adusese cu mașina.

Când a rămas singură, lacrimile i-au inundat ochii. Au eliberat presiunea adunată în piept, așa că le-a lăsat să curgă. Îi făcea bine să stea în ploaie și să plângă.

S-a eliberat complet înainte să înceapă să gândească practic. În portbagaj, a găsit niște bandă izolatoare și câteva pungi de plastic. Le-a rupt și a acoperit spațiul gol unde fusese geamul. Tot acolo avea și niște haine. Și-a scos puloverul ud și s-a schimbat, apoi a pornit mașina.

Fluturarea neîncetată a învelișului de plastic pus în locul geamului o amețise. Era frântă de oboseală și somnoroasă când a ajuns în fața casei din Stavern. Aleea pavată era acoperită cu frunze maronii, neclintite de la ploaie, ca și când ar fi fost fixate cu lipici.

În timp ce închidea portiera, pe alee a oprit altă mașină. Era tatăl ei. Își putea da seama că era foarte obosit.

Avea spatele încovoiat și ochii împăienjeniți, dar la vederea ei a zâmbit.

— Abia ai ajuns? a întrebat el și a îmbrățișat-o.

Ea i-a cuprins umărul cu brațul și și-a lipit obrazul de al lui.

— Cum ești? s-a interesat el.

Line a ridicat din umeri.

Privind peste umărul ei, tatăl său a observat mașina.

— Ce s-a întâmplat?

— Mi-au spart mașina, a explicat Line pe scurt, în timp ce tatăl ei s-a dus să evalueze pagubele în detaliu. Am uitat aparatul foto și laptopul pe scaun. În apropiere lucrau niște est-europeni.

— Unde s-a întâmplat?

— În Oslo, jos, pe chei.

— Ai raportat incidentul?

Ea a negat, clătinând din cap.

— O voi face mâine, online. Cred că pot să obțin ceva de la asigurări.

Tatăl a rămas privind la geamul spart. Line se întreba cât de multe știa tatăl ei despre jocul dublu făcut de Tommy. La un moment dat, părea că înțelegerea pe care o făcuse cu polițiștii din Oslo s-a intersectat cu cazul tatălui ei.

— Hai să intrăm, a spus el, întrerupându-i șirul gândurilor.

Line a mers direct în baie. S-a dezbrăcat și a intrat sub duș. Apa fierbinte a început să curgă destul de repede. A închis ochii și s-a băgat sub jetul de apă. A rămas așa destul de mult timp, lăsându-și gândurile să hoinărească libere. Ea și tatăl ei au putut întotdeauna să vorbească deschis despre orice. Trebuia să poată face la fel și în cazul lui Tommy.

După ce a terminat dușul, s-a îmbrăcat cu un trening vechi pe care îl lăsase în cameră și și-a pus hainele în mașina de spălat. Apoi s-au așezat în jurul mesei din camera de zi și au mâncat o tocăniță. Tatăl ei îi spusese despre spargerea mașinii și Suzannei.

— Și cartea la care ai început să scrii? a întrebat aceasta. Ai o copie?

Line a scuturat din cap. Lucrase intens la poveste timp de o săptămână. Acum, totul era pierdut. Dar nu din cauza asta era tristă. Totul se terminase și nu asta o deranja.

Povestea era segmentată și avea încredere că putea s-o rescrie și s-o îmbunătățească. Alta era situația celor doi ani petrecuți cu Tommy.

Acum simțea că pierduse doi ani din viață.

— Ai vorbit cu Tommy astăzi? a întrebat-o tatăl ei, ca și când i-ar fi citit gândurile.

— Da, am stabilit cum vom proceda, i-a răspuns ea. Mâine va merge să vizioneze un apartament. În weekend își va împacheta lucrurile și se va muta la un prieten până va găsi ceva.

Suzanne s-a ridicat, a strâns masa și i-a lăsat singuri.

— Am citit declarația pe care a dat-o, a spus tatăl ei, atingând astfel subiectul inevitabil.

— Nu este ceea ce crezi, a subliniat Line.

Tatăl ei s-a lăsat pe spătarul scaunului și a privit-o lung.

— Știi ce cred eu? a spus el și a continuat înainte ca ea să-i răspundă. Cred că Tommy a făcut ce a crezut că era bine.

Line a dat încet din cap și a inspirat adânc. Când a deschis gura ca să vorbească, a scos un oftat.

Tatăl ei a ascultat-o, dând din cap din când în când, ca și când îi confirma gândurile sale.

— Mă simt ca și când l-aș fi trădat, a conchis ea.

— Voia doar să procedeze corect. Să ne mulțumească pe amândoi.

Suzanne s-a așezat lângă ei ca să participe la conversație.

— Nu ceea ce a făcut el te determină să-l părăsești, i-a amintit ea. Ci faptul că el este cine este. Nu se va putea schimba nicicând.

Au mai stat așezați aproape o oră și au discutat, după care Line s-a ridicat și a mers la culcare. Îndreptându-se spre al doilea etaj, s-a oprit o clipă înaintea mesei din fața scărilor. Alături de niște hârtii de-ale tatălui ei era un pandantiv în formă de inimă, făcut din sticlă.

— Ce-i asta? a întrebat ea și l-a ridicat.

Lumina becului de pe hol juca în el și dădea naștere unor stranii forme pe perete. Tatăl ei a venit lângă ea.

— Speranța, a răspuns el.

— Speranța?

— Cel căruia îi aparține îl numește talismanul visurilor, a explicat el și i-a spus cum găsise ornamentul de sticlă furat din una dintre cabanele din Gustand.

— Îl va primi înapoi mâine, a conchis el.

Line l-a pus la loc.

— Pentru lucrurile mele nu cred că există prea multă speranță, spuse ea.

— Cine știe? a spus tatăl ei, ridicând din umeri.

Line a rămas să privească la formele abstracte și nestatornice pe care le crea ornamentul colorat din sticlă. Apoi a clătinat din cap. *Poți să ai visuri și speranțe nenumărate pentru viitor,* s-a gândit ea. *Dar nu poți ști ce se va alege de ele.*

Așa că a stins lumina și s-a culcat.

73.

Când Wisting a plecat spre secția de poliție în dimineața următoare, cele două femei încă dormeau. Era sâmbătă dimineața. Nu mai ploua, iar norii se risipiseră.

La secția de poliție era liniște. Nicio voce agitată sau pași grăbiți pe coridoare.

Wisting de-abia aștepta să vadă până unde avansaseră cercetările de noaptea trecută. A așezat pandantivul la marginea biroului și a luat teancul de documente noi. Deasupra a găsit un *Raport despre persoană reținută.* Klaus Bang. Arestat la terminalul de feriboturi de pe strada Revet nr. 8, la ora 02:27.

Următorul document era mai interesant. Interogatoriul a început la ora 03:15 și a fost înregistrat de Nils Hammer. Wisting a parcurs aproape zece pagini complete. Era mai mult decât sperase. Recunoscuse complicitatea la transportul a zece kilograme de cocaină și descrisese în detaliu rețeaua de trafic de droguri și rolul lui Rudi Muller în ea.

Hammer a bătut la ușă și a rămas în cadrul ei, când Wisting a terminat de citit. Privindu-l, Wisting a observat că nu părea să fi dormit mai mult de două ore.

— Foarte bine, a comentat Wisting fluturând hârtiile.

Nils Hammer a ridicat pandantivul din sticlă și s-a așezat, ținându-l în poală.

— De fapt, nu a durat mult, a recunoscut el, jucându-se cu ornamentul. A fost suficient să-i comunic punctul de vedere al procuraturii. Dacă recunoaște fără rezerve, nu vor fi investigate și transporturile anterioare de droguri și va beneficia de o reducere a pedepsei după patru ani. Când a mai aflat că partenerul lui norvegian era arestat pentru jaf la distanță de câteva celule, a fost floare la ureche.

— A spus de ce a venit în Norvegia?

Hammer a aruncat ornamentul dintr-o mână în alta.

— Nu am menționat acolo? a întrebat el și s-a aplecat spre Wisting. Pentru a se întâlni cu Rudi Muller. Urma să vorbească despre plăți și afaceri ulterioare.

Detectivul s-a lăsat pe spateaza scaunului.

— Sunt alții în spatele lui Rudi Muller și Klaus Bang, să știi, a spus el și a început să se joace din nou cu ornamentul.

Wisting era de acord. Traficanți vor fi întotdeauna, în spatele fiecărei piese care pica stătea mereu o alta. Cel mai adesea, piesele cele mai mari și mai importante erau cele care rămâneau în picioare.

— Ai grijă ce faci cu aia, a spus el și a arătat din priviri la ce se referea.

— Unde ai găsit-o? a întrebat Hammer.

Voia s-o ridice spre lumină să privească prin ea, dar chiar în acel moment i-a scăpat printre degete.

A căzut, dar Hammer a reușit să-și strângă picioarele, astfel că i-a aterizat în poală. A ridicat-o și i-a dat-o lui Wisting, care stătea cu mâna întinsă peste birou.

— Am adus-o din Lituania, a explicat el, punând-o la adăpost de Hammer. Îi aparține lui Jostein Hammersnes, a continuat el. A fost furată când Darius și ceilalți lituanieni au fost în cabana lui.

— Hammersnes?

Nils Hammer a căscat și și-a pus picioarele pe birou.

— Vecinul care a mâncat un crenvurst la Esso?

Wisting a dat din cap și a zâmbit.

— Mă duc acum să i-l dau înapoi, a spus el.

— Cu siguranță va fi fericit, a comentat Hammer fără să pretindă că înțelegea ce însemna asta pentru el. Te întorci înainte de ora douăsprezece? Am stabilit să trecem în revistă întreaga situație.

Wisting a dat din cap. Abia aștepta o asemenea ședință. Totuși, gândurile i se învălmășeau în minte, parcă fără noimă.

Hammer și-a dat picioarele jos de pe birou și s-a îndreptat spre ușă. Wisting se gândea la un lucru adânc înrădăcinat în conștiința sa. Nu auzise ce spusese celălalt, ci începuse să caute prin teancul de documente. Era convins că un răspuns fusese acolo de la bun început.

74.

L-a întâlnit cincisprezece minute mai târziu. Un gând fugitiv se transformase în convingere. Nu l-a găsit pe Nils Hammer în birou, dar s-a întâlnit cu Benjamin Fjeld pe coridor.

— Vino, i-a cerut Wisting.

— Unde?

Wisting i-a pus în brațe un teanc de hârtii.

— Doar vino, a repetat el. Îți explic în mașină.

— Să iau ceva?

— Ai cătușe?

Benjamin Fjeld și-a dus mâna la șold și a confirmat dând din cap.

— Bun, a spus Wisting și a mers înainte spre mașina care se afla în curtea din spate.

S-a îndreptat din nou spre coasta stâncoasă care fusese scena evenimentelor ultimei săptămâni. Până la destinație, l-a pus la curent pe tânărul detectiv cu toate detaliile.

Au coborât pe cărare spre zona de cabane. Fusese o noapte rece. În zonele umbrite, un strat subțire de gheață rămăsese la suprafața băltoacelor, iar pe iarbă căzuse bruma.

Când au ajuns, Jostein Hammersnes stătea în dreptul ușii. În fața cabanei erau așezate două valize. S-a întors, părând surprins de vizită.

— Plecați? a întrebat Wisting, făcând semn cu capul spre bagaje.

— Da, a răspuns celălalt și a tușit sec. Este prea frig aici, acum, că a venit înghețul.

Stăteau în picioare afară. Wisting s-a mulțumit să dea din cap.

Hammersnes părea încurcat.

— Cabanele de aici nu sunt construite pentru zile friguroase, a continuat el, ca și cum încerca să câștige timp discutând despre vreme.

— Am ceva ce vă aparține, a spus Wisting și a scos ornamentul din sticlă din buzunarul generos al hainei.

Ochii lui Jostein Hammersnes s-au mărit, dar omul și-a păstrat expresia feței neclintită. Nu era nici urmă de entuziasm ori de bucurie, așa cum se așteptase Wisting.

— Uau, a spus el, primindu-l. Cum l-ați găsit?

— Am fost în Lituania, a explicat Wisting. Cei care l-au furat au mărturisit, dar majoritatea celorlalte lucruri pe care le-au luat au dispărut.

Bărbatul din fața lui stătea și cântărea ornamentul în palmă.

— Mulțam, a spus el.

— Altceva nu mai am pentru dumneavoastră, a continuat Wisting înainte ca bărbatul să mai întrebe ceva.

Din celălalt buzunar a scos o fotografie și a ridicat-o. Era din benzinăria la care oprise Jostein Hammersnes și cumpărase un meniu cu hot dog înainte de a veni la cabană. Camera de supraveghere era amplasată cam pe la jumătatea localului și îl arăta clar pe Hammersnes în fața tejghelei, luând chitanța și restul.

Jostein Hammersnes a luat fotografia și s-a uitat la ea.
O expresie de uimire i-a apărut pe chipul palid.

— Am mai vorbit despre asta, a spus el. Era o pistă închisă, ați spus. Mi-am pierdut chitanța pe cărare și, pentru o vreme, ați crezut că făptuitorul a fost cel care a pierdut-o.

Wisting a dat din cap.

— Am abandonat-o, a confirmat el. Dar nu era o pistă falsă.

— Ce vreți să spuneți?

Jostein Hammersnes a încercat să returneze fotografia, dar Wisting nu a acceptat-o.

— Nu avea nimic de-a face cu cazul, a spus el. Un capăt de drum.

— Pantofii dumneavoastră, a zis Wisting și a întins arătătorul spre fotografie.

A arătat cu degetul înspre marca pantofilor.

— Pantofi sport Nike Main Draw. Este același tip de încălțăminte care a lăsat urmele în sânge la locul crimei.

Jostein Hammersnes a rămas încremenit, dar nu a spus nimic. Mâna în care ținea fotografia începuse să tremure.

Privirea lui Wisting s-a oprit la cizmele de cauciuc pe care Jostein Hammersnes le purta peste pantaloni.

— Unde sunt pantofii acum? l-a întrebat el, luându-i fotografia din mână.

Jostein Hammersnes a scuturat din cap fără să răspundă. Se uita agitat în jur.

— Cred că i-ați ars după ce ați auzit știrea că poliția a găsit urmele de pantofi ale criminalului, a spus Wisting și și-a amintit de fumul negru care ieșea pe coș data trecută când venise aici și de mirosul înțepător din cabană.

— Cred că tehnicienii noștri vor găsi particule de cauciuc sau alte resturi pe coșul sobei, a continuat el. Dar există deja proba de care avem nevoie. Toate cabanele de aici care au fost sparte au fost cercetate minuțios. Criminaliștii aproape că au acoperit în totalitate podelele cu folii pentru prelevat urme. Au găsit aici urme similare cu cele lăsate în balta de sânge, dar au crezut că făptașul era unul dintre hoții care fuseseră în ambele locuri.

Jostein Hammersnes a tușit, dar nu a scos o vorbă. Era aplecat înainte, cu genunchii îndoiți și legănându-și corpul în mod ritmic. Pupilele i se contractaseră și ochii priveau aiurea în jur. Mâna în care ținea ornamentul de sticlă se albise.

Wisting a încercat să-i întâlnească privirea, dar ochii înguști se plimbau încoace și-ncolo precum un jder prins în capcană. Tăcerea dintre ei era palpabilă, iar tensiunea pe cale să explodeze. Între clipiri părea că Hammersnes fixa cu privirea ceva aflat în spatele lui Wisting.

Wisting s-a întors și a privit în aceeași direcție, după care s-a uitat din nou la Jostein Hammersnes. Bărbatul care stătea tăcut pe verandă a înghițit în sec. Ochii priveau involuntar, într-o parte, spre pământ, unde se aflau cele două bagaje. Una era o valiză roșie purtând pe margine logoul unei bănci de economii. Celălalt era o pungă neagră de plastic.

Wisting a mers spre ele și s-a așezat pe vine. A prins fermoarul cu o mână și l-a deschis.

Deasupra era întins un prosop albastru. Wisting l-a scos din bagaj. Odată cu ei au ieșit bancnote în valoare de două mii de coroane care au căzut în iarba umedă. În interiorul genții erau grămezi de bancnote. Dintre ele se ițea țeava unui pistol.

În spatele lui, Wisting a auzit ceva spărgându-se. S-a întors și a văzut cioburi colorate împrăștiindu-se pe verandă.

75.

Wisting și-a băgat mâinile în buzunare și s-a lăsat mângâiat pe față de vânt. Valuri mari și cenușii se rostogoleau spre țărm.

Line a ieșit din cabana din spatele său și și-a așezat bagajele pe treapta de sus a scării.

— Verifici tu obloanele? a întrebat ea. Trebuie să mătur podelele și sunt gata.

Wisting s-a întors spre ea, a zâmbit și a dat din cap. A mers spre zidul cabanei și a fixat un oblon în fața ferestrei mari a camerei de zi.

I-a sunat telefonul. Pe ecran era numele apelantului. Thomas Rønningen, prezentator de televiziune.

— Da? a răspuns el simplu, preluând apelul.

Renumitul amfitrion s-a prezentat cu întregul nume.

— Felicitări, a spus el. Nu pot să spun că sunt surprins că a fost rezolvat cazul, dar sunt impresionat de incredibila muncă de investigație. Aveți toate motivele să fiți mândru.

Wisting a pus telefonul între umăr și bărbie și i-a mulțumit în timp ce fixa un alt oblon. Line i-a făcut semn din camera de zi.

— Știu că dumneavoastră i-ați interogat și i-ați făcut să mărturisească, a continuat Rønningen.

Wisting a bombănit ceva cum că doar șansa făcuse ca lucrurile să se întâmple așa. În timp ce Wisting fixa ultimul oblon, Thomas Rønningen a adresat alte câteva aprecieri la adresa efortului poliției și a făcut câteva comentarii despre articolele apărute în presă.

Soluția era simplă, așa cum pare întotdeauna după ce o afli.

Jostein Hammersnes a ajuns la cabană noaptea târziu și a descoperit că aceasta fusese spartă. În timp ce se plimba prin cabana devastată, a auzit ceva ce păreau a fi focuri de armă. A luat vătraiul de lângă șemineu și s-a dus la cabana lui Thomas Rønningen. Și pe acolo făcuseră hoții ravagii. A intrat să se uite mai atent și, în timp ce era acolo, un bărbat mascat și plin de sânge a dat buzna, cu un pistol într-o mână și cu un sac în cealaltă. Panicat, Hammersnes a ridicat vătraiul și l-a lovit în cap. O dată și încă o dată. Când bărbatul rănit a încercat să se ridice, frica lui se transformase deja în furie oarbă, așa că l-a lovit și a treia oară.

Sacul care căzuse din mâna bărbatului mascat se deschisese. Hammersnes a întrezărit banii care erau înghesuiți în el. L-a luat cu tot cu armă și a ieșit în grabă, lăsându-l pe bărbatul rănit pe jos.

— Toată aceste întâmplări mă fascinează: cum se suprapun mai multe evenimente și formează un fel de reacție în lanț. Ceea ce m-a impresionat cel mai tare a fost felul în care ați reușit să convingeți doi criminali să mărturisească, a zis Rønningen.

Wisting a luat telefonul de la ureche și s-a uitat din nou la mare. Urmărea cu privirea un cargobot. Știa că se pricepe să țină un interogatoriu. Era rezultatul anilor de experiență în domeniu, dar și rodul intuiției. Și la colegii săi observa aceste lucruri. Unii aveau talent, alții nu deveneau niciodată mai buni. Unii știau ce întrebări spărgeau gheața. Înțelegeau când tăcerea devenea constructivă, creând neliniște, și se puteau adapta în funcție de interlocutor. Alții puteau să învețe tehnici, să participe la cursuri sau să studieze imagini, devenind într-un final destul de buni, dar niciodată excelenți. Nu înceta să-l fascineze cum apăreau în sala de interogatoriu diverși polițiști. Dar cei care reușeau aveau în comun creativitatea, perseverența, gândirea logică și curiozitatea autentică. Și, nu în ultimul rând, intuiția.

Wisting era conștient că minciuna era calea cea mai ușoară și la îndemână pentru majoritatea celor interogați. Așa că scopul lui în orice interogatoriu era să-i facă să înțeleagă că nu aveau cum să scape prin minciună. Când reușea acest lucru, când ceilalți simțeau efectiv că spunând adevărul se vor elibera, atunci meciul era câștigat.

— Seamănă cu ceea ce faceți dumneavoastră la emisiune, a spus el. Vă place să-i faceți pe invitați să spună mai mult decât aveau de gând înainte să vină.

— Interesantă perspectivă, i-a răspuns renumitul prezentator. Intenționez ca în următoarea emisiune tema principală să fie infracțiunile și speram să fiți unul dintre invitați.

Wisting n-a apucat să răspundă mai înainte ca Rønningen să continue:

— Va fi o emisiune neobișnuită. Cu mine, în calitate de prezentator, care inițial eram considerat victima omorului, apoi trecut pe lista suspecților, și cu dumneavoastră, în calitate de detectiv care descoperă adevărul.

Thomas Rønningen era agitat și vorbea întruna.

— Vreau să fac o emisiune în care să pun în discuție ideea că toți putem fi criminali, ca Hammersnes. Dumnezeule, îl cunosc. Suntem vecini. Este un informatician liniștit și modest. Dumnezeu știe ce s-a întâmplat cu el, dar în acea seară a devenit ucigaș și hoț.

Wisting a dat din cap ca pentru sine. Era o temă bună, s-a gândit. Și era posibil, dacă dialogul era unul bun, să-i facă pe

oameni să reflecteze la ce anume îi transformă pe unii dintre ei în ucigași.

— Ce credeți? s-a interesat Thomas Rønningen.

Wisting a dat un ocol cabanei și a închis obloanele de la ferestrele mici.

— Cred că va fi o emisiune interesantă, a spus el. Dar va trebui să găsiți pe altcineva în locul meu.

— Dar dumneavoastră sunteți elementul principal în emisiune! a protestat Rønningen. Nu este același lucru fără dumneavoastră!

— Ei bine… a spus Wisting și a inspirat adânc. Va trebui să vă descurcați fără mine.

Line a ieșit din cabană și Wisting i-a spus vedetei TV că trebuia să încheie convorbirea. Rønningen a încercat alte argumente și a întrebat dacă putea măcar să-l sune a doua zi. Wisting i-a dat de înțeles că nu se va răzgândi, dar i-a mulțumit pentru conversația plăcută.

— Despre ce era vorba? l-a întrebat Line.

Wisting a scuturat din cap.

— Nimic, a zâmbit el. Doar ultimele piese ale puzzle-ului.

Line a închis ușa în urma ei. Wisting stătea și o privea în timp ce prindea bolțurile încuietorilor. Simțea că vântul se întețea iar, venind dinspre Est.

După ce a terminat, el i-a luat valiza cea mare, a prins-o pe Line de după umeri și a condus-o pe cărare, departe de mare. Abia aștepta să se întoarcă după sezonul de iarnă.

Jørn Lier Horst
CASA DE VACANȚĂ
virtual-project.eu

virtual-project.eu

[1] Fabrikktråler – vas de pescuit.

[2] Sunt aici – în limba engleză, în original.

[3] În sistemul juridic norvegian, o parte a magistraților-procurori sunt integrați în cadrul poliției, fiindu-le rezervate anumite grade de ofițeri, din categoria celor superioare, specifice acestei structuri.

[4] Identifiseringsgruppe este o echipă din cadrul Poliției care acționează la identificarea persoanelor decedate în urma unor accidente, condiții deosebite, catastrofe.

[5] Agenție specială în cadrul Poliției norvegiene. Este o unitate națională responsabilă pentru investigarea și combaterea infracțiunilor grave și criminalității organizate. De asemenea, acordă sprijin secțiilor de poliție, mai ales în ceea ce privește tehnicile și tacticile de investigare. Reprezintă un procent de 4% din Poliția norvegiană.

[6] Stradă în Vilnius.

[7] Corespunzător gradului de chestor-șef în cadrul Poliției Române.

[8] Ajutor, domnule! (în engleză în original).

[9] Ajutor! N-am mâncare! N-am casă! (în engleză în original).

[10] Aș putea să te ajut (în engleză în original).

[11] Îmi pare rău (în engleză în original).

[12] Cadou pentru doamna de acasă (în engleză în original).

[13] Preț foarte bun (în engleză în original).

[14] Cât costă? (în engleză în original).

[15] Două sute de litas (în engleză în original).

[16] Vă rog, domnule (în engleză în original).

[17] Spune cât dai (în engleză în original).

[18] O sută (în engleză în original).

[19] Vreau să stăm de vorbă (în engleză în original).

[20] Vreau să discutăm despre Darius (în engleză în original).

[21] Vreau doar să discutăm despre Darius Plater (în engleză în original).

[22] Companie care asigură servicii de securitate și transport de valori.

[23]

Vă rog! Vă rog! (în lituaniană în original).

[24] Aveți un mesaj (în engleză în original).

[25] Vorbim despre Darius Plater. Vino la Birutes gatve numărul 1. Miezul nopții. Singur. Te rog (în engleză în original).

[26] Domnul Wisting din Norvegia? (în engleză în original).

[27] Engleza nu e bună (în engleză în original).

Table of Contents

1.
2.
3.
4.
5.
6.
7.
8.
9.
10.
11.
12.
13.
14.
15.
16.
17.
18.
19.
20.
21.
22.
23.
24.
25.
26.
27.
28.
29.
30.
31.
32.
33.
34.
35.
36.
37.
38.
39.
40.
41.
42.
43.

44.
45.
46.
47.
48.
49.
50.
51.
52.
53.
54.
55.
56.
57.
58.
59.
60.
61.
62.
63.
64.
65.
66.
67.
68.
69.
70.
71.
72.
73.
74.
75.

Table of Contents

1.
2.
3.
4.
5.
6.
7.
8.
9.
10.
11.
12.
13.
14.
15.
16.
17.
18.
19.
20.
21.
22.
23.
24.
25.
26.
27.
28.
29.
30.
31.
32.
33.
34.
35.
36.
37.
38.
39.
40.
41.
42.
43.

44.
45.
46.
47.
48.
49.
50.
51.
52.
53.
54.
55.
56.
57.
58.
59.
60.
61.
62.
63.
64.
65.
66.
67.
68.
69.
70.
71.
72.
73.
74.
75.

Table of Contents

1. 2
2. 6
3. 11
4. 14
5. 19
6. 23
7. 26
8. 32
9. 37
10. 45
11. 52
12. 54
13. 57
14. 60
15. 62
16. 64
17. 68
18. 76
19. 78
20. 81
21. 83
22. 85
23. 88
24. 91
25. 94
26. 98
27. 103

28. 106
29. 109
30. 111
31. 113
32. 116
33. 119
34. 121
35. 124
36. 127
37. 131
38. 135
39. 140
40. 144
41. 147
42. 149
43. 151
44. 154
45. 158
46. 164
47. 167
48. 173
49. 178
50. 180
51. 183
52. 185
53. 187
54. 190
55. 193
56. 198
57. 203

58. 205
59. 207
60. 210
61. 213
62. 219
63. 221
64. 223
65. 225
66. 227
67. 229
68. 232
69. 235
70. 239
71. 241
72. 245
73. 248
74. 250
75. 253